

СТИВЪН БРУСТ ТЕКЛА

Част 3 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2003

chitanka.info

*На Стивън Байко, Том Хенехан, Джордж Джаксън,
Патрис Лумумба и Р. Т. Риядаса.*

ЦИКЪЛЪТ

*Феникс потъва в развала и чезне.
Дракон жадува за вис и за бездни.
Лиорнът рогат има по-страшна жажда.
Тиаса сънува коварство се ражда.
Ястреб от полет надолу се взира.
Дзур се промъква и сенките сбира.
Исола кланя се, после напада.
Цалмот все крепи се на косъм от ада.
Валиста руши и после съгражда.
Джерег поредната жертва изяжда.
Криотата хитра мрежи заплита.
Орка владее в морята водите.
Текла страхлива в тревата се крие.
Джегала на пръста си времето вие.
Атирата властва в играта красива...
И Фениксът литва от пепелта сива.*

Градът: Адриланка, Белия рид.

Столицата и най-големият град на Драгарската империя. Съдържа в себе си всичко, което съставя Империята, но в по-голяма концентрация. Всички дребнави свади в седемнадесетте Велики дома и понякога между тях, тук стават още по-дребнави и по-ожесточени. Господарите на дракони се бият за чест, благородниците на йорич се бият за справедливост, благородниците на джерег се бият за пари, а Господарите на дзур се бият за удоволствие.

Ако при тези свади се наруши закон, пострадалата страна може да потърси правосъдие от Империята, която следи взаимоотношенията между домовете с безпристрастието на лиорн, съдийстващ дуел. Но организацията, съществуваща в ядрото на дома Джерег, действа незаконно. Империята нито желае, нито е в състояние да се наложи над законите и обичаите, управляващи това вътрешно общество. Но понякога тези неписани закони се нарушават.

Тогава за работа се залавям аз. Аз съм убиец.

ПРОЛОГ

Намерих оракул на три карета надолу по „Кураж“, малко извън моя район. Носеше синьото и бялото на дома Тиаса и работеше в една дупка над една хлебарница — стигаше се по прогнило дървено стълбище между порутени стени, до още по-прогнила врата. Вътре беше... да не ви описвам. Все едно.

Не беше зает, тъй че хвърлих два златни империала на масата и седнах срещу него на едно кекаво осмоъгълно столче като неговото. Изглеждаше попрестарял, сигурно гонеше хиляда и петстотинте.

Мерна с очи двата джерега, кацнали на раменете ми, но предпочете да се направи на безразличен.

— Източняк — каза ми. Каква проникателност. — И джерег. — Тоя направо беше гениален. — С какво мога да ви услужа?

— Наскоро — обясних му — изведнъж спечелих повече мангизи, отколкото съм мечтал някога, че мога да имам. Жена ми иска да й построя замък. Бих могъл да си купя по-висока титла в джерег — сега съм баронет. Или мога да си използвам парите за разширяване на бизнеса. Ако избира последното, рискувам да си имам, хм, проблеми с конкуренцията. Колко сериозни могат да са те? Това ми е въпросът.

Той сложи дясната си ръка на масата, опря брадичката си на нея и забарабани с пръстите на лявата си ръка, без да откъсва очи от мен. Трябваше да ме е познал: колко източняци са се издигнали толкова високо в организацията и обикалят с джереги на раменете?

След като ме погледа достатъчно дълго, за да ме впечатли, оракулът рече:

— Ако се опиташ да разшириш бизнеса си, една могъща организация ще рухне.

Тралала. Наведох се над масата и го плеснах през устата.

„Роуца иска да го изпапа, шефе. Може ли?“

„Може би по-късно, Лойош. Не ми досаждай“.

На тиасата му викам:

— Имам видение с теб — с два стъпани крака. Чудя се дали е вярно.

Онзи изломоти нещо за „чувство за хумор“ и затвори очи. След около трийсет секунди видях, че на челото му изби пот. После поклати глава и извади тесте карти, увити в синьо кадифе с инсигниите на дома му. Изстенах. Мразя гадателите на карти.

„Може би иска да поиграе на шерийба“, каза Лойош. Долових смътното псионично ехо от смеха на Роуца.

Оракулът ме погледна извинително и обясни:

— Нищо не хващам.

След като изпълнихме ритуала, взе да ми обяснява оракулските значения, които му разкриваха картите. Като му казах: „Само отговорите, моля“, ме погледна обидено.

Погледа известно време „Планината на промените“ и рече:

— Доколкото мога да разбера, милорд, все едно е. Това, което ще се случи, не зависи от действието, което ще изберете.

И отново ме погледна извинително. Сигурно много я беше упражнявал тази физиономия.

— Това е всичко, което мога да направя.

Страхотно.

— Добре. Задръж рестото.

Трябваше да мине за шега, но не мисля, че я схвана, тъй че сигурно и досега смята, че нямам никакво чувство за хумор.

Слязох по дървените стъпала и излязох на „Кураж“ — широка улица с нагъчкани плътно занаятчийски дюкяни от източната страна и рехаво застроена с малки къщи от западната, поради което изглеждаше малко странно закривена. Някъде по средата на пътя до кантората ми Лойош ме предупреди: „Нещо идва насам, шефе. Прилича ми на мускул“.

Забърсах с едната ръка косата от очите си, а с другата наместих наметалото, колкото да проверя няколко от скритите си бонбонки. Усетих напрежение във впитите в рамото ми нокти на Роуца, но оставих на Лойош да я успокоява. Още беше нова в тази работа.

„Само един ли, Лойош?“

„Абсолютно, шефе“.

„Добре“.

Малко след това ме настигна и закрачи редом до мен среден на ръст драгар, в цветовете на дома Джерег (сиво и черно, в случай че си водите бележки). Среден ръст за драгар, което, както разбирате, го правеше с глава и половина по-висок от мен.

— Добър ден, лорд Талтош — поздрави ме той. Произнесе името ми правилно.

Изпръхтах му за отговор. Мечът му беше лек — носеше го на бедрото и той подрънкваше между двама ни. Наметалото му беше толкова издуто, че сигурно криеше десетки от същите изделия като шейсетте и три под моето.

— Един мой приятел иска да ви поздрави за големите ви успехи напоследък — продължи той.

— Предайте му, че благодаря.

— В много хубав квартал живее.

— Радвам се за него.

— Може би ще пожелаете да му гостувате някой път.

— Може би — отвърнах.

— Искате ли да го обсъдим?

— Сега ли?

— Или по-късно. Както ви е удобно.

— Къде да говорим?

— Вие предложете.

Изпръхтах отново. В случай, че горното ви беше много бързо, приятелчето току-що ме беше уведомило, че работи за определен индивид, който е много високо в „организацията“, и че въпросният индивид може би търси услугите ми за нещо. Теоретично можеше да е за какво ли не, но има само едно нещо, с което съм известен, че върша по поръчка.

Продължихме още, докато не навлязохме безопасно в територията ми. Тогава рекох: „Добре“ и свърнахме в една гостилница, вклинена на няколко стъпки в „Кураж“, една от причините търговците с ръчни колички да мразят тая част от улицата.

Намерихме свободен край на една от дългите маси и седнах срещу него, внимателно, да не ми се забие някоя треска в бутоните. Лойош огледа заведението отгоре и не възрази.

— Казвам се Баджинок — представи се спътникът ми, след като гостилничарят ни донесе бутилка доста прилично вино и две чаши.

— Хубаво.

— Приятелят ми иска да се свърши една „работа“ около къщата му.

Кимнах. „Работа“, произнесено по този начин, означава, че иска да му убият някого.

— Познавам хора — рекох. — Но точно в момента са много заети.

Последната ми „работа“ беше само преди няколко недели и беше, да се изразим така, свършена прекалено явно. Точно в този момент не изпитвах голямо желание да поемам нова.

— Сигурен ли сте? — попита той. — Това е точно във вашия стил.

— Сигурен съм. Но благодаря, че приятелят ви се е сетил за мен. Друг път — може би. Нали?

— Добре — рече той. — Друг път.

Кимна ми, стана и излезе. И това трябваше да е краят на тая история.

Вийра, богиньо-демон на предците ми, дано водата на езика ти на пепел да стане. Това трябваше да е краят.

Земеделник
Лефери, Племенници & Племенничка
Перачи & Шивачи
Малаков кръг

От: Вл. Талтош
ул. Гаршош Но 17.

Моля, направете следното:

1 бр. сива плетена памучна риза: махнете винено петно от д/н ръкав, черно петно лой от л/в & закърпете срязано на д/н маншет.

1 ч/т сиви панталони: махнете петно кръв от д/н крачол, горе, петно от клави от л/в, горе & кал от коленете.

1 ч/т черни ботуши: махнете ръждиво петно от носа на д/н ботуш, & махнете кал & сажди от двата и лъснете.

1 бр. сиво копринено шалче: закърпете срязано & махнете петна от пот.

1 бр. сиво наметало: почистете & огладете, махнете котешките косми, изчеткайте от пърхот, махнете петна от точиларско масло & закърпете срязано от лява страна.

1 бр. носна кърпа: изперете & огладете.

Очаквам доставка до сл. къщник.

Сърдечно ваш:

Вл. Талтош, брнт, Джрг (печат)

1.

„1 БР. СИВА ПЛЕТЕНА ПАМУЧНА РИЗА: МАХНЕТЕ ВИНЕНО ПЕТНО ОТ Д/Н РЪКАВ...“

Зяпах през прозореца към улици, които не можех да видя, и си мислех за замъци. Нощ беше и си бях у дома, и макар да нямах нищо против това, че си седя в апартамент с изглед към улици, които не мога да видя, си мислех, че бих предпочел да си седя в замък с изглед към двор, който не мога да видя.

Жена ми Коути седеше до мен, притворила очи, и мислеше за едно или друго. Отпих от чашата червено вино, което беше прекалено сладко. Горе на високия бюфет беше кацнал Лойош, моят познайник-джерек. До него клечеше Роуца, самката му. Обичайната семейна картинка.

Окашлях се и рекох:

— Миналата неделя ходих на оракул.

Тя се обърна и ме изгледа.

— Ти? При оракул? Какво му става на този свят? И защо?

Отговорих на последния ѝ въпрос.

— Да разбере какво ще стане, ако ги взема всички тия пари и ги вкарам в бизнеса.

— Аха! Пак това. Предполагам, че ти е казал нещо неясно и загадъчно от сорта, че ако опиташ, до една неделя ще умреш.

— Не съвсем. — Разказах ѝ за посещенията. Лицето ѝ изгуби заядливото си изражение. Харесва ми заядливото ѝ изражение. Но то пък повечето ѝ изражения ми харесват.

— И как го тълкуваш? — попита тя, след като свърших.

— Де да знам. Май го приемаш по-сериозно от мен. Ти как го тълкуваш?

Тя ухапа замислено долната си устна. Някъде в този момент Лойош и Роуца напуснаха бюфета и прелетяха до хола, в малката ниша, заделена за интимния им кът. Това ми подсказа някои идеи,

които набързо зарязах, защото не обичам действията ми да се подсказват от разни летящи влечуги.

Най-сетне Коути каза:

— Не знам, Владимир. Ще трябва да изчакаме и да видим.

— Мда. Поредният повод за притеснения. Сякаш си ги нямаме достатъчно.

В този момент се чу тропот, сякаш някой удари с тъп предмет по вратата. Двамата с Коути скочихме почти едновременно, аз с кама в ръката, тя — с две. Чашата, която държах, падна на пода и изтръсках капките от дланта си. Тропането се повтори, Лойош изхвърча от нишата и кацна на рамото ми, с мрънкащата Роуца зад него. Понечих да му кажа да я накара да млъкне, но Лойош май се сети сам, защото тя набързо се укроти. Знаех, че това не можеше да е джерегско нападение, защото организацията не те притеснява вкъщи, но си имах предостатъчно врагове и извън дома Джерег.

Пристъпихме към вратата. Застанах откъм отварящата се страна, а Коути — точно срещу нея. Вдишах дълбоко, издишах и хванах дръжката на бравата. Лойош се стегна. Коути кимна. От другата страна се чу глас:

— Ей? Има ли някой?

Спрях.

Коути се навъси и извика колебливо:

— Грегъри?

Гласът отвърна:

— Да. Коути, ти ли си?

— Да — отвърна тя.

— Какво по... — почнах аз.

— Всичко е наред — прекъсна ме тя, но неуверено, и не прибра камите.

Примигах два пъти. И съобразих, че „Грегъри“ е източняшко име. Източняшки обичай е да потропаш с юмрук на нечия врата, за да събщиш, че си дошъл.

— Аха — рекох. Поотпуснах се малко и извиках: — Влизай.

Мъж, човек като мен, понечи да влезе, видя ни и спря. Дребен, на средна възраст, полуплешив и шашнат. Предполагам, че всеки ще се шашне, като прекрачи нечий праг и види срещу себе си три ножа, ако не е свикнал.

Усмихнах се.

— Влизай, Грегъри — подканих госта, без да махам камата от гърдите му. — Ще пийнем ли?

— Владимир — каза Коути, усетила, предполагам, нервността в гласа ми.

Грегъри не помръдна и не отвърна нищо.

„Всичко е наред, Владимир“, каза ми псионично Коути.

„Наред с кого?“, попитах, но прибрах ножа и се отдръпнах. Грегъри пристъпи вътре малко боязливо, но без да се държи съвсем грубо, предвид обстоятелствата.

„Тоя не ми харесва, шефе“, заяви Лойош.

„Тъй ли? Защо?“

„Източняк е. Трябва да е с брада“.

Не отговорих, защото донякъде бях съгласен с него; космите по лицето са едно от нещата, които ни отличават от драгарите, поради което си пускам мустаци. По едно време се опитах и брада да си пусна, но на втората неделя Коути ме заплаши, че ще я обръсне с ръждива кама.

Показах на Грегъри една възглавница на пода, той седна и прецених, че по-скоро е почнал да плешивее преждевременно, а не че е на средна възраст. Коути, също прибрала оръжията си, седна на канапето. Донесох бутилка вино и напълних по чаша. Грегъри кимна благодарно и отпи. Седнах до Коути.

— Така. Е, кой си ти?

— Влад... — започна Коути. После въздъхна. — Владимир, това е Грегъри. Грегъри: моят съпруг, баронет Талтош.

Стори ми се, че видях как устната му леко се кривна, докато тя изричаше титлата ми, и ми стана още по-несимпатичен. Аз мога да се подсмиввам на джерегските титли; това обаче не значи, че всеки може да се подсмивва на моята.

— Добре — казах. — Вече всички тук се познаваме. Е, сега ми кажи кой си и защо се опитваше да събориш вратата ми с юмруци?

Очите му примигаха от Лойош, кацнал на дясното ми рамо, към лицето ми и по кройката на дрехите ми. Имах чувството, че ме оглеждат като стока за продан. Това никак не оправя настроението ми. Погледнах Коути. Хапеше устна. Досещаше се, че се изнервям.

— Владимир — каза тя.

— Мм?

— Грегъри ми е приятел. Запознахме се, докато гостувах на дядо ти преди няколко недели.

— Продължавай.

Тя помръдна неловко.

— Има много за разказване. Но първо искам да разбера за какво е дошъл.

„Да изляза ли да се поразходя?“

„Глупости. Но благодаря, че попита. Имаш целувка“.

Погледнах Грегъри и зачаках. Той рече:

— На кой въпрос искате да отговоря първо?

— Защо нямаш брада.

— Какво?

Лойош се изсмя със съсък.

— Все едно — казах. — Кажете, какво търсиш тук?

Той запремества очи от Коути към мен. Накрая спря погледа си на Коути и каза:

— Снощи убиха Франц.

Погледнах жена си да видя дали новината ще ѝ подейства. Очите ѝ се бяха разширили леко. Замълчах. След няколко дъха Коути каза:

— Разкажи ми.

Грегъри намери кураж да погледне многозначително към мен. Кое то едва не го уби. Но изглежда, все пак реши, че не съм опасен, и заговори:

— Стоеше пред вратата на салона и проверяваше влизащите, и някой просто отишъл до него и му прерязал гърлото. Чух шума и изтичах, но докато стигна, онзи беше изчезнал.

— Някой видял ли го е?

— Не добре. Но бил драгар. Те всички... вие... все едно де. Облечен в черно и сиво.

— Много професионално — отбелязах, а Грегъри ме изгледа така, както никога не бива да поглеждате някого, освен ако не сте опрели нож в гърлото му. Тези неща ставаха все по-трудни за подминаване.

Коути бързо ме погледна и стана.

— Добре, Грегъри. Ще поговорим по-късно.

Той я погледна стъписан и отвори уста да каже нещо, но тя го срязва с онзи поглед, който ми хвърля, щом прекаля с някоя шега, и го отведе до вратата. Не станах.

— Е — рекох, щом тя се върна. — Разказвай.

Тя ме изгледа за миг, сякаш ме виждаше за първи път. Проявих благоразумие и замълчах. След малко каза:

— Да се поразходим.

Никога не бях изпитвал толкова силни и противоречиви чувства, както докато се връщахме от разходката. Никой, включително и Лойош, не беше проговорил през последните десет минути, след като изчерпах саркастичните си въпроси и с това премахнах необходимостта Коути да ми отвръща с късите си язвителни отговори. Лойош ритмично стискаше ноктите си в дясното ми рамо, а аз го усещах подсъзнателно и бях доволен от това. Роуца, която понякога лети над главите ни, понякога почива на другото ми рамо, а понякога каца на рамото на Коути, този път правеше последното. Въздухът на Адриланка беше режещ и безкрайните светлини на града плетяха сенки в краката ни. Стигнахме до вкъщи и отворих вратата.

Съблякохме се и си легнахме. Проговаряхме си само ако потрябва и едносрично. Дълго лежах буден; стараех се да се въртя колкото се може по-малко, за да не разбере Коути, че съм буден. За нея не знам, но и тя не мърдаше много.

На заранта тя стана преди мен и изпече, смля и свари клавиата. Сипах си паница, изпих я и отидох в кантората. Лойош беше с мен, Роуца остана. Откъм морето се беше спуснала студена тежка мъгла, почти без вятър — така нареченото „време на убиеца“, пълна глупост впрочем. Поздравих Крейгар и Мелестав и седнах, за да се отдам на мрачни мисли и окаяни чувства.

„Събуждай се, шефе“.

„Защо?“

„Защото трябва да свършиш някои неща“.

„Какви например?“

„Например да разбереш кой е светнал източняка“.

Помислих за миг. Ако сте решили да си имате познайник, не върви да го пренебрегвате.

„Добре, защо?“

Той не отвърна нищо, но след малко спомените започнаха да ми се редят в главата. Коути, както я бях видял в Дзур планина, след като ме беше убила (то си е цяла история, но все едно); Коути, прегърнала ме, след като друг се опита да ме убие; Коути, опряла нож в гърлото на Мороулан — обяснява му какво ще му се случи, докато аз лежа парализиран и безпомощен; лицето на Коути, когато я любих първия път. Странни спомени при това — с чувствата ми в съответния момент, пресети през мозъка на едно влечуго, който е свързан с моя.

„Престани, Лойош“.

„Ти попита“.

Въздъгнах. „Сигурно е така. Но защо е трябвало да се замесва в нещо такова? Защо?!“

„Защо не я попиташ?“

„Попитах я. Тя не ми отговори“.

„Щеше да ти отговори, ако не беше толкова...“

„Не искам съвети за брака си от един джерег, Вийра проклета... Не, всъщност искам, нали? Добре. Ти как би постъпил?“

„Мм... Бих й казал, че ако имам две умрели текли, ще дам едната на нея“.

„И от тебе една помощ...“

— Мелестав! — ревнах. — Прати Крейгар тук.

Крейгар е от тези хора, които просто по природа са незабележими. Можеш да седнеш на стол и да го потърсиш с поглед, без да разбереш, че си седнал в скута му. Затова се съсредоточих върху вратата и успях да го забележа как влиза.

— Какво има, Влад?

— Разтвори си ума, човече. Трябва да ти предам едно лице.

— Добре.

Направи го и аз се съсредоточих върху Баджинок — онзи, с когото бях говорил преди няколко дни, който ми предложи „работа“, която щяла да е „точно в моя стил“. Можеше ли да е имал предвид източняк? Мда, може би. Нямаше откъде да знае, че премахването на един източняк щеше да отнеме преди всичко целия смисъл на това, че бях станал убиец.

А дали щеше? Нещо гадно в ума ми ме накара да си спомня един разговор, който бях имал с Алийра, но предпочетох да не се

задълбочавам.

— Познаваш ли го? — попитах Крейгар. — За кого работи?

— Да. За Херт.

— Аха.

— Аха?

— Херт държи целия южен район.

— Където живеят източняците.

— Точно така. Наскоро е бил убит източняк. От един от нас.

„Един от нас? — попита Лойош. — Кой са нашите?“

„Добър въпрос. Ще помисля“.

— Какво общо има това с нас? — попита Крейгар, въвеждайки друго значение на „нас“, само за да обърка нас. Извинете.

— Все още не знам, но... Портата на смъртта, знам, разбира се. Все още не съм готов да ти разправам за това. Можеш ли да ми уредиш среща с Херт?

Той почука с пръсти по облегалката на стола и ме изгледа въпросително. Не ми беше навик да го оставям на тъмно в такива неща, но накрая той каза: „Добре“ и излезе.

Извадих една кама и започнах да си я премятам. След малко казах на Лойош:

„Все пак можеше да ми го каже“.

„Тя се опита. Ти не прояви интерес да го обсъждате“.

„Можеше да се опита по-настойтелно“.

„Нямаше да трябва, ако не беше станало това. И животът си е неин. Щом иска да прекара половината от него в източняшкото гето, да разбужда тълпата, това си е...“

„Не ми прилича много на «разбуждане на тълпата»“.

„Аха“ — каза Лойош.

Което показва колко е добре да се опитваш да наддумаш познаника си.

Бих предпочел да прескоча следващите два дни, но след като трябваше да ги преживея, ще се примирите с бегла скица. В продължение на цели два дни двамата с Коути почти дума не си разменихме. Аз бях бесен, че не ми беше казала за тази група източняци, тя беше бясна, че аз съм бесен. Веднъж-дваж понечих да

кажа нещо от сорта на: „Ако беше ми...“ и го преглъщах. Забелязвах, че ме поглежда с надежда, но го забелязвах прекалено късно и се изнизвах от стаята. Веднъж-дваж тя понечваше да каже нещо като: „Нима изобщо не те инте...“ и спираше. Лойош, благословена да е душицата му, си мълча. Има някои неща, в които и познайникът ти не може да помогне да се справиш.

Но е адска мъка да изтърпиш такова нещо с дни. Остава белези.

Херт се съгласи да се срещнем в едно мое заведение, „Терасата“. Оказа се дребен драгар, само с половин глава по-висок от мен, с навик да свежда поглед свенливо едва ли не. Дойде с двама охранители. Аз също си имах двама, един с прякора Пръчките, щото биеше хората с тях, и един, на когото викаха Светулката, чиито очи светваха в най-странни моменти. Охранителите си намериха удобни позиции да свършат онова, за което им се плаща.

Херт прие предложението ми и си поръча пиперените наденички, които е по-добре да се опитат, вместо да ви ги описвам.

Докато довършвахме източняшкия десерт с палачинки (които всъщност не би трябвало да правят никъде, освен в „При Валабар“, но и тези ставаха), Херт каза:

— Е, какво мога да направя за вас?

— Имам проблем — отвърнах.

Той кимна и сведе очи, сякаш искаше да каже: „О, как може един дребосък като мен да помогне на такъв като теб?“

Продължих:

— Преди няколко дни е бил убит източняк, от професионал. Случило се е във вашия район, та се чудех дали вие, примерно, бихте могли да ми поразкажете как е станало и защо.

Значи, на въпрос като този има няколко възможни отговора. Можеше да ми обясни каквото там знае по случая, можеше да ми се усмихне и да заяви, че не е в течение, можеше да ме попита защо ме интересува. Но вместо всичко това той ме изгледа, стана и каза:

— Благодаря за вечерята; ще се видим отново, може би. — И си тръгна.

Поседях, докато си изпия клавиата. „Как си обясняваш това, Лойош?“

„Не знам, шефе. Странно, че не те попита защо искаш да го разбереш. А ако знае, защо изобщо се съгласи да вечеря с теб?“

„Правилно“, отвърнах наум.

Подписах сметката и излязох, с Пръчките и Светулката пред мен. Щом стигнахме до кантората, ги освободих. Беше късна вечер и обикновено по това време приключвах, но точно в момента не ми се връщаше много вкъщи. Смених оръжията, просто за да убия времето. Подмяната на оръжията е нещо, което правя на всеки два-три дни, тъй че никое да не се задържа по тялото ми достатъчно дълго, за да улови от аурата ми. Драгарското магьосничество не може да засича аури, но източняшкото вещерство може и ако Империята някой ден реши да наеме вещер...

„Аз съм идиот, Лойош“.

„Уф, шефе. И аз“.

Приключих със смяната на оръжията и бързо се прибрах вкъщи.
— Коути! — ревах.

Беше в трапезарията и чешеше Роуца по брадичката. Роуца скочи и се разлетя из стаята с Лойош — сигурно му разправяше как е минал денят ѝ. Коути стана и ме погледна озадачено. Носеше панталонки в джерегско сиво, лепнали плътно по бедрата ѝ, и сив елек с черно вземо. Погледна ме с леко питащо изражение, килнала глава на една страна и с вдигнати вежди на свършеното си лице, обкръжено от магьосническочерна коса. Усетих как пулсът ми се учести по начин, за който се бях боял, че никога повече няма да усетя.

— Да? — каза тя.

— Обичам те.

Тя притвори очи и ги отвори отново, без да каже нищо. Попитах:

— Имаш ли оръжието?

— Оръжие ли?

— Източняка, дето са го убили. Оръжието оставено ли е там?

— Ами... Предполагам, че някой го е прибрал.

— Намери го.

— Защо?

— Съмнявам се, че въпросното лице знае за вещерството.

Обзалагам се, че мога да засека аура.

Очите ѝ се ококориха и тя кимна.

— Ще го намеря — каза и посегна да си вземе наметалото.

— Да дойда ли с теб?

— Не, не мисля... — След което добави: — Разбира се, защо не?

Лойош кацна на рамото ми, Роуца — на нейното, слязохме по стълбите и излязохме в нощта на Адриланка. В някои отношения беше по-добре, но тя не хвана ръката ми.

Почва да ви потиска ли? Хе. Добре. Мен ме потискаше. Много по-лесно е да се справиш с някой, когото трябва само да убиеш. След като излязохме от района ми и започнахме да прекосяваме по-опасни квартали, се надявах някой да ми скочи, за да си изкарам на него това, което изпитвах.

Стъпките ни отекваха в леко различни ритми, сливаха се понякога в един и после се разпадаха. От време на време се опитвах да сменя стъпката, за да се изравнят, но не се получаваше много. Походките ни бяха обичайният компромис, наложил се отдавна, между по-късите ѝ стъпки, с които ѝ беше по-удобно, и моите по-дълги. Не си говорехме.

Източняшкия район го познаваш най-напред по миризмите. През деня целият квартал се е отпуснал в небрежна леност с откритите кафенета, а готварските миризми се различават от всичко, което имат драгарите. Много рано заранта заработват пекарните; уханието на пресен източняшки хляб се точи навън като пипала и постепенно надмогва нощните миризми. Но нощните миризми, когато кафетата са затворени, а пекарните още не са отворили, са миризмите на гниеца храна и човешки и животински изпражнения. Нощем вятърът духа през района към морето и преобладаващият лъх е от кланиците северозападно от града. Сякаш само нощем истинските цветове на зоната, да забъркаме метафора, излизат на повърхността.

Нощно време постройките са почти невидими. Единствената светлина струи от малкото прозорци, където горят лампи и свещи, тъй че видът на околните сгради остава скрит за погледа ти, но в същото време улиците са толкова тесни, че понякога едва остава място да се промушиш между сградите. Има места, където вратите на две противоположни постройките не могат да се отворят едновременно. Понякога имаш чувството, че се движиш през пещера или в джунгла, а ботушите ти газят по-често в боклук, отколкото по здраво утъпканата улична пръст.

Странно е да се връща човек тук. От една страна, го мразя. Всичко, което съм правил, е било, за да се измъкна оттук. Но от друга страна, когато съм обкръжен от източняци, чувствам как напрежението

неусетно се изцежда от мен. И тогава отново ме спохожда мисълта, че за един драгар аз просто съм друг.

Навлязохме в източняшкия район на града след полунощ. Единствените будни хора по това време са уличните бродяги и тези, които дебнат да пребият уличните бродяги. И двете групи ни отбягваха, отдавайки ни уважението, дължимо към всеки, който върви, все едно че стои мнооого над всички опасности в един опасен район. Ще излъжа, ако кажа, че не бях доволен, като го забелязах.

Стигнахме до едно място, в което Коути знаеше как се влиза. „Вратата“ беше само рамка, закрыта със завеса. Вътре не можех да видя нищичко, но останах с чувството, че е някакъв тесен коридор. Вонеше. Коути извика:

— Здравсти.

Чу се някакво шумолене и един глас попита колебливо:

— Кой е?

— Коути.

Тежко дишане, още шумолене, още няколко мърморещи гласа, после изчатка кремък, светна искра и се запали свещ. За миг примижах. Бяхме застанали пред друг вход, на който и завеса нямаше. Вътрешността на стаята побираше няколко тела, които се бяха разшавали. За моя изненада стаята се оказа, доколкото можех да преценя на светлината на единствената свещ, чиста и неразхвърляна, като се изключеха няколкото загърнати в одеяла купчини. Имаше маса и няколко стола. От кръглото лице зад свещта към нас се вираха две тъмни като мъниста очи. Лицето принадлежеше на нисък и много дебел източняк в светъл халат. Очите се спряха на мен, пробягаха към Лойош, към Коути и Роуца, после отново се върнаха върху мен.

— Влезте — покани ни той. — Седнете.

Влязохме, а той обиколи из стаята да запали още няколко свещи. Седнах на един стол с възглавничка и преброих общо четирима души по пода. След като се надигнаха, видях, че едната е възпълна жена с посивяла коса, другата е по-млада жена, третият е старият ми приятел Грегъри, а четвъртият е драгар, което ме изненада. Огледах чертите му да преценя кой е домът му и след като установих, че е текла, не знаех дали трябва да съм по-малко изненадан, или повече.

Коути се разположи до мен. Кимна на всички присъстващи и каза:

— Това е мъжът ми, Владимир. — После посочи дебелия, който ни посрещна, и каза: — Това е Кели. — Разменихме си кимвания. По-старата жена се казваше Наталия, по-младата беше Шерил, а теклата беше Пареш. Коути не предложи фамилни имена за хората, пък и аз не настоях. Изломотихме си по едно „здрости“.

— Кели, при нас ли е ножът, дето го намерихте до Франц? — попита Коути.

Кели кимна.

— Чакай малко — рече Грегъри. — Не съм споменавал, че до трупа е намиран нож.

— Не беше нужно — казах. — Спомена, че го е направил джерег. Той ми отвърна с кисела гримаса.

„Може ли да го изям, шефе?“

„Млъкни, Лойош. Може би по-късно“.

Кели ме изгледа — закова ме с присвитите си очи, сякаш искаше да проникне през черепа ми. Поне така го почувствах. Обърна се към Коути и рече:

— Защо ти трябва?

— Владимир смята, че по оръжието може да намери убиеца.

— И после? — обърна се Кели към мен.

Свих рамене.

— После разбираме за кого е работил.

Наталия, от другия край на стаята, попита:

— Има ли значение за кого е работил?

Отново свих рамене.

— За мен — не. Предполагам, че за вас може да има.

Кели ме зяпна отново с малките си свински очички и с изненада открих, че това ме притеснява. После кимна леко, сякаш на себе си, излезе за малко от стаята и се върна с един нож, увит в парче плат, сигурно от някой съдран чаршаф. Връчи парцала с ножа на Коути. Кимнах и рекох:

— Ще се видим пак.

Тръгнахме към вратата. Теклата, Пареш, който стоеше до изхода, се отмести да ни направи път, но не толкова бързо, колкото можеше да се очаква. Странното беше, че това ми се стори важно.

Все още оставаха няколко часа до изгрев слънце. Докато се връщахме към нашата част на града, казах:

— Значи това са хората, които се канят да съборят Империята?

Коути махна с лявата си ръка, в която държеше вързоп.

— Някой смята така.

Примигах.

— Мда. Сигурно.

Вонята на източняшкия квартал сякаш се задържа много по-надалече, докато се приберем.

2.

„...ЧЕРНО ПЕТНО ЛОЙ ОТ ЛЯВ...“

В мазето под кантората ми има една стаичка, която си наричам „лабораторията“, източняшки термин, който съм заел от дядо си. Подът е здраво отъпкана пръст, стените са голи, варосан камък. Има малка маса по средата и ракла в ъгъла. На масата има мангал и две свещи. В раклата има какво ли не.

Рано следобед, в деня след като получихме ножа, четиримата — Коути, Лойош, Роуца и моя милост — слязохме бойко до посочената стаичка. Отключих и влязох пръв. Въздухът беше застоял и леко миришеше на някои от нещата в раклата.

Лойош клекна на лявото ми рамо и рече: „Сигурен ли си, че искаш да го направиш, шефе?“

Отвърнах: „Това пък какво трябва да значи?“

„Сигурен ли си, че си в подходящото състояние на ума, за да правиш заклинания?“

Размислих. Предупреждението на познайника ти е нещо, което никой разумен вещер не пренебрегва, преди да го е обмислил. Погледнах Коути, която чакаше търпеливо и може би се досещаше какво си мисля. Кашата от чувства, която вреше из вътрешностите ми, беше голяма. Това може и да е добре, стига да можеш да го вложиш в заклинанието. Но може и да те докара до паника, а когато се чувствам така, обикновено предпочитам да поспя. Ако не намерех у себе си енергия да насоча заклинанието, то можеше да излезе извън контрол.

„Всичко ще е наред“, уверих го.

„Добре, шефе“.

Изсипах старата пепел от мангала в един ъгъл и си отбелязах наум, че някой ден трябва да сляза да почистя въпросния ъгъл. Отворих раклата и Коути ми помогна да сложим в мангала нови въглища. Изхвърлих старите черни свещи и ги смених с нови. Коути застана вляво от мен, с ножа в ръка. Издърпах по връзката си с Глобуса

и накарах фитила на едната от свещите да се нагорещи толкова, че да се запали. С нея запалих другата свещ и с малко труд — и въглищата в мангала. Сложих това-онова в огъня и наместих въпросната кама пред него.

Всичко това е символика, да ви кажа.

Имам предвид, понякога се чудя дали ще се получи с вода, за която само съм си *мислел*, че е светена (каквото и там да означава „светена“). И какво ще стане, ако използвам ароматна пръчица, която мирише както трябва, но си е най-обикновена ароматна пръчица? Какво би станало, ако използвам тамян, който някой просто е купил на пазара на ъгъла и ме е уверил, че е взет от кораб от Изтока? Не знам, а и не мисля, че някога ще го разбере, но подозирам, че ще е без значение. Нали знаете, човек понякога открива, че нещо уж истинско всъщност е плод на въображението му.

Но тези мисли оформят „преди“ и „след“ на заклинанието. „По време“ е само усещане. Ритми пулсират из теб, в такт с мигането на свещите. Взимаш се и се гмуркаш, или те гмуркат сред пламъците, докато не се озовеш някъде *другаде*, и се сливаш с жаравата, и Коути е там, до теб и в теб, заплита и разплита нишките от сянка, които си запрел и които те впримчват като дребно насекомо, и разбираш, че си пипнал ножа, и едва сега започваш да *знаеш*, че е смъртоносно оръжие, и започваш да усещаш лицето, което го е държало, и ръката ти повтаря онова майсторско движение, което е направил, и го пускаш, също като него, след като си свършил работата му като своя.

Продължих още малко — мъчех се да извлека всичко възможно от мига на заклинанието. Името му ми хрумна като нещо, което съм знаел винаги и което е решило да изплува в съзнанието ми точно в този момент, и някъде по това време онази част от мен, която всъщност беше Лойош, осъзна, че сме се гмурнали почти до дъното на заклинанието, и започна да отпуска нишките, пазещи онази част от Лойош, която всъщност бях аз.

Някъде по това време осъзнах, че нещо не е наред. Има едно нещо, което се случва, когато вещици действат заедно. Не точно знаеш мисълта на другия вещиц; по-скоро все едно че мислиш вместо него неговите мисли. И така, в един миг аз мислех за себе си и си дадох сметка, че в мен има някаква горчивина, насочена към самия мен, и тя ме потресе.

Опасността, от която се боеше Лойош, изобщо не възникна, най-вече благодарение на присъствието му. Заклинанието вече бездруго се разпадаше и ние всички предпазливо се оттичахме с него, но в гърлото ми се заформи една голяма буца, трепнах и съборих една от свещите. Коути посегна да ме подкрепи и за миг се спогледахме... последните струйки на заклинанието се оттичаха, пропадаха и умовете ни отново си станаха наши.

Тя сведе очи, разбрала, че сме изпитали каквото сме изпитали.

Отворих вратата да излезе пушекът. Бях малко уморен, но заклинанието не беше никак трудно. Двамата с Коути се заизкачвахме по стъпалата един до друг, но без да се докосваме. Щяхме да си говорим, но не знаех какво да кажа. Не, не беше това; просто не можех да се накарам да говоря.

Влязохме в кабинета ми и ревах за Крейгар. Коути седна в стола ми. След което писна и скочи, разбрала, че той седи в него. Усмихнах се леко на невинната физиономия на Крейгар. Сигурно наистина беше смешно, но пък още бяхме напрегнати.

— Името му е Йереким — казах. — Никога не съм чувал за него. А ти?

— Бияч е при Херт — отвърна Крейгар.

— Само бияч? И само при него?

— Така мисля. Всъщност почти съм сигурен. Да проверя ли?

— Да.

Той само кимна, вместо да се оплаква, че се е преуморил. Струва ми се, че Крейгар се товари с повече, отколкото би си признал. След като се изниза от стаята, двамата с Коути поседяхме още малко. Накрая тя каза:

— И аз те обичам.

Коути се прибра вкъщи, а аз прекарах част от деня, като се мотаех в краката на хора, които работеха за мен, и се стараех да се преструвам, че върша работа. Третия път Мелестав, секретарят ми, подхвърли колко хубав бил денят навън и го схванах като намек, че май ще е по-добре да си дам почивка.

Пообикалях по улиците с чувството, че съм могъщ, като сила, криеща се зад повечето неща, ставащи в района ми, и че съм

незначителен, защото това не означаваше почти нищо. Но все пак това вкара мислите ми в ред и взех някои решения какво да предприема по-нататък. Лойош ме попита дали знам защо го правя и му признах, че не знам.

Вятърът този път дойде от север, вместо от морето. Понякога северният вятър може да е освежаващ. Не знам, може би беше заради настроението ми, но просто се чувствах премръзнал.

Калпав ден. Реших никога вече да не слушам мнението на Мелестав за времето.

На другата заран Крейгар бе потвърдил, че да, Йереким работи само за Херт. Окей. Значи Херт беше поискал смъртта на източняка. Което означаваше, че или е имал нещо лично към този източник — а не можех да си представя как един джерег ще изпитва лична омраза към източник, — или тази тяхна група представляваше по някакъв начин заплаха за него, или повод за притеснение.

Това беше най-вероятно и определено представляваше загадка.

„Някакви идеи, Лойош?“

„Само въпроси, шефе. Например, кой според теб е водачът на тази група?“

„Кели. Защо?“

„Източняка, когото са светнали — Франц. Защо него, а не Кели?“

В другата стая Мелестав ровичкаше из купчина документи. Над мен някой потропваше с крак. Неизвестно откъде, през комина на камината се чуваше приглушен разговор. Сградата беше тиха, но като че ли дишаше.

„Правилно“, казах на Лойош.

Някъде в ранния следобед двамата с Лойош отново се озовахме в източнишкия квартал. Колкото и да се мъчех, нямаше да мога да намеря мястото, но Лойош го зърна веднага. На дневна светлина се оказа ниска кафява постройка с две тесни прозорчета от двете страни на входа. И двете бяха заковани с дъски, което до голяма степен обясняваше защо вътре беше толкова душно.

Заставах пред покрития със завеса вход, посегнах да почукам, след което треснах с юмрук по стената. След малко се появи теклата, Пареш. Застана по средата на входа, сякаш да го прегради, и рече:

— Да?

— Искам да се видя с Кели.

— Няма го.

Гласът му беше нисък и говореше бавно, с пауза пред всяка фраза, сякаш я подреждаше в главата си, преди да я пусне във въздуха. Долавяше се селското наречие от херцогствата в най-северната част на Адриланка, но фразите му напомняха по-скоро за криота или за занаятчия валиста, или примерно за търговец джегала. Странно.

„Вярваш ли му, Лойош?“

„Не съм сигурен“.

Тъй че рекох:

— Сигурен ли си?

Нещо потрепера в ъгълчетата на очите му, но той отвърна само:

— Да.

„В тоя тип има нещо шантаво, шефе“.

„Забелязах“.

— У тебе има нещо шантаво — казах му.

— Защо? Защото не треперя от страх само от цветовете ти ли?

— Мда.

— Съжалявам, ако си разочарован.

— А, не съм разочарован — рекох. — Заинтригуван, може би.

Той ме изгледа за миг, след което се отдръпна встрани.

— Влез, ако искаш.

В този момент не ми хрумна нищо по-добро, затова пристъпих вътре. Денем стаята не миришеше много по-добре с тези заковани прозорци. Беше осветена с два маслени светилника. Той ми посочи една възглавница на пода. Седнах. Донесе източняшко вино, повечето вода, наля по малко в две олющени порцеланови чаши и седна срещу мен. Каза:

— Интригувам те, викаш. Щото май не се боя от тебе.

— Поведението ти е необичайно.

— За текла.

Кимнах.

Заотпивахме от виното и теклата зарея празен поглед из стаята. После заговори. Слушах го и ставах все по-заинтригуван.

Не знам дали разбирам всичко, но ще ви го предам, както го помня, пък вие преценете сами.

С титла си, нали? Барон, нали? Значи баронет. Добре. Всъщност то за теб е все едно, знам. И двамата знаем колко струват джерегските титли; смея да кажа, че ти го знаеш до последния меден петак. Виж, за орките е важно; те се грижат благородните санове да се дават и отнемат винаги щом се наложи, тъй че кварталмастерът да е с по-висок ранг от боцмана, но все пак да е с по-нисък от помощник-капитана. Не го знаеше, нали? Но са ми разправяли един случай, как една орка я лишили от графството, дали й баронство, взели й го, дали й херцогство, после друго графство, после й прибрали и двете и й върнали първото графство, и всичко това за един предобед. Счетоводна грешка било, викаха.

Но знаеш ли, всички тези графства и херцогства всъщност изобщо не съществуват. И други домове са така.

В дома Криота титлите са изрично наследствени и доживотни, освен ако не се случи нещо извънредно, но и там не са свързани със земя. Виж, ти си имаш баронетство, и то е истинско. Бил ли си някога там? По лицето ти разбирам, че изобщо не ти е хрумвало да го навестиш. Колко семейства живеят във владението ти, баронет Талтош? Само толкова? Четири? И не ти е хрумвало да ги навестиш.

Не съм изненадан. Присъщо е за джерегите. Владението ти е в някакво безименно баронство, вероятно празно, а то пък е в някое графство, може би също празно, а то — в някое херцогство. От кой дом е твоят херцог, баронете? И той ли е джерег? Не знаеш? И това не ме изненадва.

Накъде бия ли? Ето накъде: от всички „Благородни домове“ — което значи всеки дом освен моя — малко притежават някаква истинска аристокрация, а и във въпросния дом тя е малобройна. Повечето от дома Лиорн са „рицари“, защото лиорните продължават да се отнасят към титлите, както са създадени отначало, а „рицар“ е титла, с която не е свързана земя. Замислял ли си се някога над това, преблагородни джерег? Тези титли са свързани с имоти. Военни

придобивки, в началото, което обяснява защо повечето владения наоколо са на Господари на дракони; това някога е бил Източният край на Империята, а драконите винаги са били най-добрите военни водачи.

Моята господарка беше Господарка на дзури. Прапрадядо ѝ спечелил титлата барон по време на войните за остров Елди. Господарката ми се отличила още преди Междущарствието по време на някаква война с Изтока. Стара беше, но достатъчно здрава, за да се разпорежда кой какво да прави. Рядко се задържаше у дома, но не беше лоша. Не забраняваше на теклите си да четат, като повечето, затова имах щастието да се науча още а ранна възраст, макар че из имението нямаше много за четене.

Имах по-голяма сестра и двама по-малки братя. Данъкът ни, за нашите трийсет акра, беше сто шиника жито или шейсет шиника кукуруз, по избор. Беше висок, но поносим, и господарката проявяваше разбиране в лоши години. Най-близкият ни съсед откъм запад плащаше сто и петдесет шиника жито за двацет и осем акра, тъй че се смятахме за щастливи и му помагахме, когато изпаднеше в нужда. Съседът ни откъм север имаше трийсет и пет акра и дължеше годишно по два златни империала, но с него много не се виждахме, тъй че не знам лесно ли му е било, или трудно.

Като станах на шестнайсет, ми дадоха двацет акра на няколко мили южно от къщата на семейството ми. Всичките ми съседи надойдоха и ми помогнаха да почистя земята и да вдигна къща, направих я широка, за семейството, с което се надявах да се сдобия. В замяна трябваше да пращам на господарката си по четири млади кетни всяка година, тъй че по необходимост гледах кукуруз, за да ги храня.

След двацет години си изплатих в натура заетите кетни и зърно, с които започнах, и си рекох, че се оправям много добре — особено след като навикнах с вонята в обора. Нещо повече, имаше една жена, с която се запознах в Черна вода, живееше вкъщи и мисля, че имаше нещо между нас.

И една вечер късно пролетта на двацет и първата ми година чух звуци, някъде далече откъм юг. Пращене едно такова, като от дърво, когато се цепи, преди да падне, ама много, много по-силно. Нея нощ видях пламъци на юг. Стоях пред къщата, гледах и се чудех.

След час пламъците запълниха небето, а звуците се усилиха. И станаха оглушителни. В един миг бях заслепен от внезапния блясък.

Когато петната в очите ми се магнаха, видях нещо като стена от червен и жълт огън, надвиснала над мен, сякаш се канеше да се изсипе отгоре ми. Изпищях от ужас и затичах към къщата. Докато вляза в нея, стената се беше спуснала и нивите ми горяха, както и къщата, и тогава разбрах, че виждам самата смърт. Тогава ми хрумна, лорд Талтош, че не съм си поживял достатъчно, за да свърша така. Призовах Барлън, оня със Зелените люспи, но той, предполагам, е трябвало да се отзове на други призиви. Пъстървата призовах, но тя не ми донесе вода да изгася пламъците. Призовах даже Келчор, Богинята на коткокентаврите, да ме отнесе оттам, а отговорът ми беше дим, който ме задави, и искри, които опърлиха косата ми и веждите ми, и пукотът и трясъкът, когато част от къщата рухна.

И тогава се сетих за склада над потока. Намерих вратата, оживях някак сред пламъците, които, според спомените ми, стигаха по-високо от мен, и успях да се навра там. Беше строен от камък, разбира се, понеже от влагата дървото изгнива, тъй че още стоеше. Бях обгорял тежко, но успях да се добера до потока.

Лежах в него разтреперан може би цялата нощ и на другия ден. Водата беше топла, направо пареше, но все пак беше по-хладна от въздуха. Заспах в потока, а когато се събудих... е, няма и да се опитвам да опиша разрухата, която видях. Чак тогава, срам ме е да го кажа, помислих за добитъка си, който беше измрял през нощта, както и аз самият щях да умра за малко. Но вече нищо не можех да направя.

И какво мислиш направих тогава, баронете? Смей се колкото си щещ, но първата ми мисъл беше, че няма да мога да си платя на господарката за годината и че трябва да се хвърля в краката ѝ за милост. Щеше да ме разбере, рекох си. Тъй че тръгнах към замъка ѝ — на юг.

А! Виждам, че се сети. То и аз се сетих тогаз, още след първите няколко крачки. На юг се издигаше замъкът ѝ, а тъкмо от юг бяха тръгнали пламъците. Спрях и поразмислих, но след време продължих, понеже нямаше къде другаде да ида.

Много мили бяха, а единственото, което виждах наоколо си, бяха изгорели къщи и овъглена земя, и почернени гори, никога дотогава неразчиствани. Жива душа не мернах през цялото пътуване. Стигнах до мястото, където се бях родил, и видях какво е останало.

Почетох ги с ритуалите, колкото можах, и мисля, че съм бил твърде отъпял, за да разбирам какво означава това. Като свърших, продължих по пътя си, спях на открито поле, топлен от самата земя, която все още държеше зноя от пожара, който беше понесла.

Стигнах до замъка и, за моя изненада, той изглеждаше непокътнат. Но портата беше залостена и никой не отвърна на виковете ми. Изчаках отвън минути, после часове, накрая целия ден и цялата нощ. Бях обезумял от жажда и от време на време се провиквах, но никой не ми отвръщаше.

Накрая мисля, че по-скоро гладът, отколкото нещо друго ме тласна да се изкатеря през стените. Не беше трудно, пък и никой не ме спря. Намерих един изгорял дънер, довлякох го до стената и го използвах за стълба.

В двора нямаше жива твар. Видях пет-шест трупа, облечени в ливреите на дома Дзур. Стоях, треперех и се ругаех за глупостта, че не си бях взел храна от склада.

Мисля, че съм стоял там поне един час, преди да се осмеля да вляза, но по едно време го направих. Намерих килера и ядох. Бавно, в продължение на няколко недели, събрах кураж да претърся замъка. През това време спях в конюшните, не смеех да използвам дори слугинските стаи. Докато претърсвах, намерих още няколко трупа и ги изгорих, колкото можах, макар че, както казах, знаех няколко ритуала. Повечето бяха текли — някои познах, няколко бях наричал свои приятели — отишли да служат на господарката и отишли си завинаги. Какво беше станало с господарката ми, така и не разбрах, защото според мен нито един от трупите не беше нейният.

И тогава започнах да управлявам замъка, баронете. Хранех добитъка със зърното, дето беше останало, и го колах, щом се наложеше. Спях в господарската спалня, ядах нейната храна и най-вече — четях нейните книги. Имаше томове за магьосничество, баронете. Цяла библиотека. И история, и география, и разкази. Много работи научих. Упражнявах се в магьосничество, което ми отвори цял нов свят, а магиите, които знаех дотогава, ми приличаха на детски играчки.

По-голямата част от годината мина така. Чак в късна зима чух, че някой дърпа въжето на камбанката на портата. Старият страх си ми е наследство като текла и колкото и да ти е драго да ми се хилиш за това,

милорд джерег, тогава се върна. Затреперах и се заоглеждах за място, където да се скрия.

Но тогава нещо ме облада. Може да е било заради магьосничеството, което бях научил; може би защото след всичко, което изчех, се чувствах нищожен; или пък защото след като преживях пожара, бях изпитал ужаса до дъното му. Но не се скрих. Вместо това слязох по широкото вито стълбище на това, което вече смятах за свой дом, и отворих.

Пред мен стоеше благородник от дома Лиорн. Беше много висок и горе-долу на моята възраст, облечен в златистокафява, дълга до глезените пола, светлочервена риза и къса кожена пелерина. С меч на кръста и два лъскави метални предпазителя на ръцете. Не ме изчака да заговоря, а рече само:

— Уведоми господаря си, че херцогът на Арил иска да го види.

Това, което изпитах тогава, предполагам, че си го изпитвал често, но за мен беше за първи път. Оня удивително сладък прилив на гняв, който сигурно изпитва глиганът, когато напада ловеца, без да разбира, че го превъзхождат във всяко отношение, освен в яростта, поради което глиганът побеждава понякога, а ловецът винаги се бои. Но оня стоеше пред мен, в моя замък, и искаше да се види с „господаря“ ми.

Отстъпих крачка назад, стегнах се и отвърнах:

— Аз съм господарят тук.

Той само ме погледна пренебрежително.

— Я не ми дрънкай глупости. Бягай да доведеш господаря си, че ще те напердаша.

Вече бях изчел доста книги и изчетеното намести на езика ми думите, които сърцето ми искаше да изрека.

— Милорд — рекох, — вече ви казах, че аз съм господарят тук. Вие сте в дома ми и ви липсва възпитание. Трябва да ви помоля да си тръгнете.

Тогава той ме изгледа с такова презрение, че ако бях в друго състояние на духа, само погледът му сигурно щеше да ме съкруши. Посегна към меча си, сега си мисля, че е било с намерение само да ме халоса с тъпото, но така и не го извади. Призовах всичките си новопридобити умения и му хвърлих едно огнено кълбо, което, мислех си, трябваше да го изпепели на място.

Той размаха ръце и ми се стори стъписан, но като че ли чак сега ме прие на сериозно. Това, драги ми баронете, беше победа, която ще ценя цял живот. Изпълненият му с уважение поглед ми се стори сладък като студена глътка вода за човек, умиращ от жажда.

И ме замери с магията си. Знаех, че не мога да я спря, и се сниших. Тресна се в далечната стена сред гмеж от пламъци и дим. И аз му хвърлих една, след което побягнах нагоре по стъпалата.

В следващия час си поиграхме на гоненица из замъка, жилках го с немошните си магийки и се скривах, преди да ме е унищожил със своите. Мисля, че също така се смеех и му се подигравах, но не мога да кажа със сигурност.

Най-накрая обаче, когато спрях да отдъхна, си дадох сметка, че рано или късно ще ме убие. И успях криво-ляво да се телепортирам в склада над потока, който познавах толкова добре.

Повече не го видях. Навярно беше дошъл да си поиска дължимия му данък, не знам. Но вече се бях променил. Добрах се до Адриланка, прилагайки новите си магьоснически умения за пари от домакинствата на текла, покрай които минавах. Опитен магьосник, готов да работи за жалките петащи, които текла могат да платят, е рядкост, тъй че времето посъбрах прилична сума. Когато дойдох в града, намерих един беден пиян исола, готов да ме учи на дворцови маниери и реч срещу онова, което можех да си позволя да платя. Несъмнено ме е научил лошо според дворцовите стандарти, но все пак научих достатъчно, за да се сработвам с равните си в града и да съм прилична, мислех, конкуренция, като магьосник.

Грешах естествено. Все пак си бях текла. Един текла, който си въобразява, че е магьосник, е сигурно забавно нещо, но онези, които търсеха магии против обири, или да ги изцерят от пиянство, или за да укрепят темелите на къщите им, не можеха да приемат един текла на сериозно.

Бях изпаднал съвсем, когато се добрах до квартала на източняците. Няма да твърдя, че тук животът ми се оказа по-лек, защото източняците обичат хората толкова, колкото повечето хора обичат източняците, но все пак тук уменията ми, поне от време на време, се оказваха полезни.

Колкото до останалото, лорд Талтош, достатъчно е да ти кажа, че имах добрия шанс да срещна Франц и му говорих за живота си като

текла, а той ми говореше за общата нишка, която свързва текла с източняците, и за голото оцеляване, на което са обречени хората ни, и за надеждата, че не е задължително винаги да е така. Той ме запозна с Кели, който пък ме научи да гледам на света около мен като на нещо, което мога да променя — нещо, което *трябва* да променя.

После започнах да работя с Франц. Заедно намерихме още текли — тук, както и такива, които робуваха на господари, много по-жестоки от моята господарка. И докато аз им приказвах за тиранията на Империята, от която страдаме, Франц говореше за надеждата, че заедно можем да освободим този свят от тирания. Думата „надежда“ винаги се съдържаше в посланието му, баронет Талтош. Половината послание. Другата половина беше действията ни. И ако понякога не знаехме как да действваме, Кели ни повеждаше така, че да го разберем сами.

Бяха истински екип, драги ми джерег. Кели и Франц. Когато някой се провалеше в някоя задача, Кели беше готов буквално да го разкъса; но Франц винаги се оказваше там, за да му помогне да опита отново. Нищо не го плашеше. Заплахите го радваха, защото показваха, че той плаши някого, и доказваха, че сме на прав път. Това беше Франц, лорд Талтош. Ей затова го убиха.

Не бях попитал защо са го убили.

Все едно. Предъвквах разказа няколко минути. Накрая рекох:

— Пареш, какво беше онова за заплахите?

Зяпна ме, сякаш току-що бях видял как цяла планина рухва и съм попитал от какъв камък е била направена. После извърна лице. Въздъгнах.

— Добре де. Кели кога ще се върне?

Той отново извърна лицето си към мен и изражението му беше като затворена врата.

— Защо искаш да знаеш?

Лойош стисна рамото ми с нокти. „Спокойно“, рекох му. А на Пареш отвърнах:

— Искам да поговоря с него.

— Пробвай утре.

Помислих дали да не пробвам да му обясня така, че да ме разбере и може би да ми отговори. Но той си беше текла. Каквото и друго да беше станал, все пак си беше прост текла.

Станах, излязох и тръгнах към района си.

3.

„& ЗАКЪРПЕТЕ СРЯЗАНО НА Д/Н МАНШЕТ“

Излязох на познат терен рано вечерта. Не виждах причина да се връщам в кантората, затова се запътих към къщи.

Един тип се беше облегал на една стена на Гаршош, близо до Медникарска. Лойош понечи да ме предупреди точно когато го забелязах и точно когато той ме забеляза. Тогава Лойош ми каза: „Има още един зад теб“.

Казах: „Хубаво“. Не бях особено притеснен, понеже ако искаха да ме убият, нямаше изобщо да ги видим. Когато стигнах до онзи пред мен, той беше преградил пътя ми и го познах, че е Баджинок, което значеше Херт — оня, дето въртеше южната част на Адриланка. Раменете ми се стегнаха, а дланите ми изтръпнаха. Спрях на няколко крачки от него. Лойош гледаше другия зад мен. Баджинок ме изгледа отвисоко и рече:

— Нося ти послание.

Кимнах. Досещах се какво може да е.

Той продължи:

— Стой настрана. Не се бъркай.

Пак кимнах.

— Съгласен ли си? — попита ме той.

— Боя се, че не мога — казах.

Ръката му посегна към дръжката на меча, ей така, много разсеяно, прост сплашващ жест.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Мога да ти го кажа по-изразително — изсумтя той.

Понеже точно в този момент никак не държах да ми счупят крака, му метнах един нож, отдолу. Това съм го упражнявал много време, понеже е бързо. Не знам някой да е бил нараняван сериозно от

нож, хвърлен по този начин, освен самия аз, а пък и с мен беше въпрос на голям късмет. От друга страна, всеки ще трепне.

Докато типът пред мен трепваше, а ножът го удряше с дръжката напред в корема, Лойош връхлетя в лицето на другия. Извадих рапирата си преди Баджинок да се е съвзел и използвах паузата, за да се дръпна така, че никой от двамата да не е зад гърба ми.

Междувременно мечът на Баджинок се озова в ръката му, а в другата се появи кама. Тъкмо влизаше в гард, когато върхът на рапирата ми го промуши в десния крак, над коляното. Той изруга и отстъпи. Влязох му и го посякох по лявата буза, и със същото движение — дълбоко в дясната китка. Той направи още една крачка назад и го нанизах в лявото рамо. Залитна.

Погледнах към другия, който изглеждаше силен и едър. Личеше му, че Лойош го е пернал през лицето. Размахваше дивашки меча си над главата, докато познайникът ми стоеше извън обсега му и му се смееше. Бързо се озърнах към Баджинок и с лявата си ръка напипах нож, нацелих го и много грижливо го метнах към корема на другия. Той изпръхтя, ревна и замахна към мен толкова близо, че чак забърса няколко косъма от ръката ми. Но повече сили не му останаха. Изгърва меча и коленичи напред уличата, преви се и се хвана за корема.

— Добре — казах. — Айде, разкарвайте се. — Много се постарях да прозвучи все едно, че изобщо не съм се задъхал.

Двамата се спогледаха, после онзи с ножа ми в корема му се телепортира. След като изчезна съвсем, Баджинок се надигна и закуца, стиснал с ръка раненото си рамо. Отказах се да се прибирам вкъщи. Лойош продължи да следи Баджинок, докато завивах по улицата.

— Мисля, че е само предупреждение — каза Крейгар.

— Не си ми нужен, за да ми казваш очевидни неща.

— Бих могъл да оспоря това — отвърна той. — Но все едно. Въпросът е колко ще ни притиска.

— *Ей за това* ми трябваш — рекох.

— Не знам — каза той. — Но ми се струва, че трябва да се подготвим за най-лошото.

Кимнах.

„Ей, шефе!“

„Да?“

„Ще кажеш ли на Коути за това?“

„А? Разбира се, че ще... Аха. Разбирам какво имаш предвид. Когато работите се усложнят, не спират на средата, нали?“

Междувременно Крейгар, изглежда, беше излязъл, тъй че метнах една кама с все сила към стената — онази без мишената. Дупката, която направих, не беше първата, но май беше най-дълбоката.

Когато след няколко часа се прибрах у дома, все още не бях решил, но пък Коути я нямаше. Седнах да я почакам. Гледах да не пия много. Отпуснах се в любимия ми стол, масивно нещо и толкова ръбесто, че ми се налага да го отбягвам, когато съм гол. Доста време се отпусках, докато не започнах да се чудя къде все пак е Коути.

Затворих очи и се съсредоточих за миг.

„Да?“

„Здрасти. Къде си?“

Тя замълча, след което изведнъж се наежи.

„Защо?“

„Защо ли? Защото искам да знам. Какво искаш да кажеш с това «защо»?“

„В Южна Адриланка съм“.

„Да не си в опасност?“

„Не повече от всеки източник, живеещ в това общество“.

Премълчах отговора от сорта на „о, я стига“ и казах: „Добре. Кога ще се прибереш?“

„Защо?“ — попита тя и какви ли не чепати неща забръмчаха в ума ми. За малко да кажа: „Защото за малко щяха да ме убият днес“. Но нямаше нито да е вярно, нито да е честно. Затова казах: „Нищо“. И прекъснах връзката.

Станах и отидох в кухнята. Напълних едно котле с вода и го сложих на печката, после хвърлих вътре няколко цепеници. Струпах чиниите, които Лойош и Роуца вече бяха облизали, избърсах масата и хвърлих трохите в печката. Взех метла и ометох кухнята, хвърлих в огъня и боклука от пода. После взех сторещената вода и измих чиниите. Изсуших ги с магийка, понеже не обичам да ги суша ръчно. Когато отворих бюфета да ги прибера, забелязах, че се е позапрашил,

затова извадих всичко и забърсах рафтовете с влажен парцал. В тоя момент усетих тревожното шумолене на псионичен контакт, но не беше от Коути, тъй че го пренебрегнах и той скоро заглъхна.

Почистих пода под мивката, после изтрих с парцал целия под. Отидох в дневната, реших, че не ми се търка прах, и седнах на дивана. След няколко минути станах, намерих четка и избърсах рафтовете до вратата, под лакираното дървено куче и стойката с портрета на Коути, после изваяния лиорн, който приличаше на дръглива кранта, ама не беше, както и малко по-голямата стойка с портрета на дядо ми. Без да спирам да говоря на портрета на Коути.

После взех един парцал от кухнята и изтрих масичката, която тя ми беше подарила миналата година. И пак седнах на дивана.

Забелязах, че рогът на лиорна сочи към Коути. Когато е изнервена, най-странни неща могат да ѝ се сторят многозначителни, затова станах и го обърнах, после пак седнах. След миг-два станах и избърсах прахта по ланта, който ѝ бях подарил миналата година и който тя дори не беше настройвала вече дванайсет недели. Отидох до книжния рафт и взех една книга със стихове на Уинт. Погледах я и я върнах на мястото ѝ, защото реших, че не ми се бори със заплетените му фрази. Взех една на Бингя и реших, че е прекалено потискаща. С Тортури или Латрол изобщо не си направих труда. И сам можех да съм плитък или умен; не са ми нужни те за това. Свех се по Глобуса, после по вътрешния си часовник — и двата ми казаха, че все още няма да мога да заспя. „Ей, Лойош“.

„Да, шефе?“

„Искаш ли да видим някое представление?“

„От кой тип?“

„Все едно“.

„Що не?“

Отидох пеш до Кийроновия кръг, вместо да се телепортирам, понеже не исках да пристигна с разстроен стомах. Разходката беше дълга, но ми се отрази добре. Избрах някакъв театър, без да поглеждам заглавието, веднага щом разбрах, че представлението започва веднага. Мисля, че беше нещо историческо, от времето на един западащ феникс, за да могат да използват всичките костюми, натрупани в гардеробната от продукциите през последните петдесет години. След петнайсетина минути почнах да се надявам, че някой ще се опита да

ми среже кесията. Хвърлих поглед зад себе си и видях възрастна двойка текли, похарчили сигурно спестяванията си за цяла година. Отказах се от идеята.

Излязох в края на първо действие. Лойош не възрази. Смяташе, че актьора, играещ Пълководеца, не бива да го пускат извън Северен хълм. Станеше ли въпрос за театър, Лойош си беше истински сноб. Каза: „Пълководеца трябва да е дракон, шефе. Драконите тъпчат, не клинчат. А и три пъти за малко щеше да се спъне в мечата си. А когато трябваше уж да настоява за повече войска, все едно че се молеше...“

„Кой беше Пълководеца?“

„О, няма значение“.

Крачех към къщи бавно, с надеждата, че някой ще ми направи нещо, за да мога да му отвърна с нещо, но всичко в Адриланка беше спокойно. В един момент някой ме приближи, сякаш се канеше да ме дръпне за наметалото, и аз се подготвих да действам, но се оказа, че е много, много стар, най-вероятно орка, изпаднал под влиянието на нещо. Преди да си е отворил устата го попитах дали няма някой петак в повече. Той ме погледна сконфузено, тъй че го потупах по рамото и продължих.

Щом се прибрахме, окачих наметалото, свалих си ботушите и надникнах в спалнята. Коути се беше прибрала и заспала. Роуца отдишваше в нишата си.

Застанах над Коути — надявах се, че ще се събуди и ще ме види, че я гледам, и ще ме попита какво става, пък аз ще мога да ѝ развихря скандала, а тя ще се извини и всичко ще е наред. Стоях така сигурно десет минути и сигурно щях да стоя още, ако Лойош не беше с мен. Не казва нищо в такива моменти, но ме кара да се осъзная, когато постоя потънал в самосъжалението си повече от десет минути наведнъж, затова се съблякох и се пъгнах в леглото до Коути. Тя не се събуди. След много, много време заспах и аз.

Будя се бавно.

О, не винаги. Помня два пъти, когато се събудих от крясъка на Лойош в ума ми и се озовах във вихъра на лют бой. Един или два пъти съм се будил много лошо и за малко съм се разминавал с нещастни събития, но това е рядко. Обикновено между събуждането и спането

остава време, което, като го погледнеш после, ти се струва, че е било часове. Това е когато съм стиснал възглавницата и се чудя дали наистина ми се става. После се обръщам, зяпвам в тавана и мислите за това, което ще правя през деня, започват да църцорят в главата ми. Точно това е същинското ми събуждане. Опитвал съм се да организирам живота си така, че да има защо да се събуждам всеки ден. Днес ще ида в източния район на пазарите за подправки. Днес ще сключа договора за новия бардак. Днес ще посетя Черен замък да инспектирам охраната на Мороулан и да си побъбря с Алийра. Днес ще проверя еди-кой си тип и ще потвърдя, че посещава любовницата си през ден. Такива неща.

Когато се събудих на следващата сутрин, разбрах, че съм замесен от по-добро тесто, отколкото си мислех, защото станах от леглото, без да имам нито една причина да го правя. Нито една проклетата причина. Коути беше станала, но не знаех дали си е вкъщи, или не; никоя от тези мисли не ми даваше особен импулс да видя света извън стаята ми. Бизнесът ми си вървеше сам; нямах задължения. Единственото интересно нещо в живота ми беше историята зад онзи, който беше убил източняка, а и това беше заради Коути, на която, изглежда, ѝ беше все едно.

Но се домъкнах до кухнята и сложих вода да се топли. Коути се оказа в дневната, четеше таблоид. Сложих водата и отидох в банята, където използвах нощното гърне, след което го почистих с магия. Чистичко. Ефикасно. Досуц като драгар. Обръснах се със студена вода. Дядо ми се бръснеше със студена вода (преди да си пусне брада), защото според него това помагало по-добре да понасяш зимите. На мен ми звучеше глупаво, но го правя от уважение към него. Сдъвках зъбна пръчица, изтрих венците си и си оплакнах устата. Междувременно водата за банята ми се беше стоплила. Изкъпах се, избърсах се, почистих банята, облякох се и излях мръсната вода. Пляс. Постоях и погледах как образува локвички и вадички по уличката. Често съм се чудил защо някой не се опита да разгадае бъдещето на някой по изхвърлената вода от банята. Погледнах наляво и видях, че земята под задния чардак на съседката ми е суха. Ха! Пак бях станал по-рано от нея. Е, още една малка победа.

Влязох в дневната и седнах в стола си, с лице към дивана. Зърнах едно заглавие на таблоида, който четеше Коути. Гласеше: „Поискано е

разследване“ и продължаваше на четири реда с големи черни букви, и не беше всичко. Тя го остави на дивана и ме погледна.

— Направо ме вбесяваш — казах.

Тя отвърна:

— Знам. Да излезем ли да хапнем?

Кимнах. Не знам защо, но като че ли с нея не можем да обсъждаме нещата вкъщи. Отидохме до любимата ни дупка с клавиатура, с Лойош и Роуца на раменете ми, и пренебрегнах стягането и гърчовете в стомаха си, колкото да мога да си поръчам три-четири яйца и да изпия клавиатурата с много малко мед. Коути си поръча чай.

После каза:

— Добре. И защо те вбесявам? — Кое то прилича на нанасяне на първата рана, за да вкараш противника си в отбрана.

Така че рекох:

— Защо не ми каза къде си?

— А ти защо искаше да знаеш? — Каза го с много лека усмивка, след като и двамата осъзнахме какво правим.

— А защо да не искам? — При което и двамата се ухилихме и макар и за малко, ми стана по-добре.

Тя поклати глава и каза:

— Когато попита къде съм и кога ще се върна, ми прозвуча все едно, че искаш да одобриш или да не одобриш.

Усетих, че главата ми се люшна назад.

— Това са глупости! Просто исках да знам къде си.

Тя ме изгледа с яд.

— Добре, значи съм глупава. Това все още не ти дава право да...

— По дяволите, не казах, че си глупава, и го знаеш. Обвиняваш ме, че...

— Не те обвинявам за нищо. Казах как го почувствах.

— Да, но като казваш, че си го почувствала така, намекваш, че...

— Това е тъпо.

Кое то ми предостави възможността да кажа: „Добре, значи аз съм тъп“, но размислих. Вместо това отвърнах:

— Виж, нито тогава, нито никога не съм се опитвал да диктувам действията ти. Върнах се вкъщи, нямаше те...

— О, и за първи път ли се случва това?

— Да — отвърнах, макар и двамата да знаехме, че не е вярно, но думата ми дойде преди да съм я спрял. Тъглчето на устната ѝ се изви нагоре, а веждата над него се смъкна надолу — едно от любимите ми неща, които прави Коути. — Добре. Но се разтревожих за теб.

— За мен? Или се уплаши, че съм се замесила в нещо, което не одобряваш?

— Вече знам, че си се замесила в нещо, което не одобрявам.

— Защо не го одобряваш?

— Защото е глупаво, първо на първо. Как петима източняци и един текла ще „премахнат деспотизма“ на една империя? И...

— Има още. Това е само върхът на айсберга.

Спрях се.

— Какво е „айсберг“?

— Ами... Не знам. Разбираш какво имам предвид.

— Мда. Работата е, че дори не приближава управлението на текла. Бих могъл да разбера нещо такова, ако текла бяха близо до върха на Цикъла, но не са. Сега са феникс, после ще са драконите, ако още сме живи, когато Цикълът се завърти. Текла не са дори в началото. И второ на второ, какво му е толкова лошото на това, което имаме сега? Разбира се, не е съвършено, но двамата живеем съвсем добре и сме си го направили сами. Говориш ми да се откажем от кариерите си, от начина си на живот и всичко останало. И за какво? За да може една пасмина отрепки да се правят на важни...

— Внимавай.

Спрях по средата на речта си.

— Добре. Извинявай. Но отговорих ли на въпросите ти?

Тя помълча дълго. Храната дойде и я изядохме, без да си кажем нито дума. Когато оставихме трохите за Лойош и Роуца, Коути каза:

— Владимир, винаги сме били съгласни никога да не се удряме по слабите места, нали?

Усетих, че ми прилошава, като го чух, но кимнах.

Тя продължи:

— Добре, ще прозвучи все едно, че правя точно това, но не го мисля по този начин.

— Продължавай.

Тя поклати глава.

— Може ли? Искам да го кажа, защото смятам, че е важно, но не желая просто да ме изключиш, както правиш винаги, когато се опитвам да те накарам да огледаш себе си. Тъй че ще ме изслушаш ли?

Допих си клавиата, махнах на келнера за още и я подсладих, щом дойде.

— Добре. Давай.

— Съвсем доскоро — заговори тя — ти си мислеше, че си намерил своя „занаят“, защото мразиш драгарите. Убиването им беше твоят начин да им го върнеш за онова, което са те карали да търпиш като дете. Така ли е?

Кимнах.

— Добре — продължи тя. — Преди няколко недели имаше един разговор с Алийра.

Примижах.

— Да.

— Тя ти разказа за един предишен живот, в който...

— Да, знам. Бил съм драгар.

— И тогава ми каза, че се чувстваш все едно, че целият ти живот е бил лъжа.

— Да.

— Защо?

— А?

— Защо това те потресе толкова много?

— Не знам.

— Дали не е защото през цялото време си чувствал, че трябва да се самооправдаваш? Дали не е защото някъде дълбоко в себе си смяташ, че е зло да се убиват хора за пари?

— Не хора — отвърнах по рефлекс. — Драгари.

— Хора — настоя тя. — Разумни същества. И мисля, че току-що потвърди гледната ми точка. Бил си принуден да избереш точно тази работа, също като мен. Трябвало ти е да си намериш оправдание. И си го направил толкова старателно, че продължаваше да вършиш „работа“ дори след като вече не ти се налагаше, след като печелеше толкова пари от ръководенето на района си, че „работата“ беше безсмислена. И тогава оправданието ти рухна. Така че сега не знаеш къде точно си и ти се налага да се чудиш дали всъщност не си, някъде дълбоко в себе си, един лош човек.

— Не те...

— Остави ме да довърша. Това, което искам да кажа, е следното: не, ти *не си* лош човек. Правил си каквото си правил, за да живееш и да можеш да осигуриш на двама ни дом и удобен живот. Но кажи ми, сега, след като повече не можеш да се криеш зад омразата си към драгарите: що за Империя си имаме, след като принуждава човек като теб да прави това, което правиш, просто за да живее и за да може да ходи по улиците, без да трепери? Що за Империя е тази, която не само произвежда джерегите, но им позволява да процъфтяват? Можеш ли да оправдаеш *това*?

Оставих коментарите ѝ да се утаят в главата ми. Взех си още клавиша. После казах:

— Нещата просто са такива. Ако тези хора, с които си губиш времето, не са просто ненормалници, каквото и да направят, нищо няма да се промени. Сложи друг император и нещата ще се върнат в сегашното си положение само след няколко години. След по-малко, ако е източник.

— Това — отвърна ми тя — е съвсем друга тема. Това, което искам да ти внуша, е, че ще трябва да си наясно какво правиш, за сметка на кого живееш и защо. Ще ти помогна колкото мога, но животът си е твой и трябва да се справиш сам.

Загледах се в лицата с клавиша. От това, което видях вътре, не ми стана по-ясно.

След още глътка-две казах:

— Добре де, но все още не си ми казала къде беше.

— Имах урок.

— Урок? По какво?

— По четене. За група източници и текли.

Зяпнах я.

— Моята жена е учителка?!

— Недей.

— Извинявай.

После попитах:

— Откога го правиш?

— Вчера започнах.

— О? Добре. — Окашлях се. — И как мина?

— Чудесно.

— Хм. — Хрумна ми нещо друго, по-гадно. — И защо започна чак сега?

— Някой трябваше да замести Франц — отвърна тя, потвърждавайки точно това, от което се боях.

— Разбирам. А да ти е хрумвало, че точно тази негова дейност не се е харесала на някого? Че точно затова е бил убит?

Тя ме погледна право в очите.

— Да.

По гръбнака ми преминаха ледени тръпки.

— Значи си търсиш...

— Аз не съм Франц.

— Всеки може да бъде убит, Коути. Стига някой да е готов да плати на професионалист: а е ясно, че някой е готов. Всеки може да бъде убит. Знаеш го.

— Да.

— Не — заявих.

— Какво „не“?

— Недей. Не ме карай да избирам...

— Аз избирам.

— Не мога да позволя да изпаднеш в положение, в което си безпомощна жертва.

— Не можеш да ме спреш.

— Мога. Още не знам как, но мога.

— Ако го направиш, ще те напусна.

— Няма да имаш този избор, ако си мъртва.

Спря се, докато изтрие клавиша, която бях разсипал от чашата си.

— Виждаш ли, не сме безпомощни. Имаме поддръжка.

— На източняци. На текла.

— Тъкмо текла са тези, които хранят всички ни.

— Знам. И знам какво става с тях, когато се опитат да направят нещо по въпроса. Имало е бунтове, знаеш ли? Нито едно въстание не е било успешно, освен при царстването на орка, точно преди текла. Но както казах, сега сме далече от това.

— Не говорим за въстание на текла. Не говорим за управление на текла. Говорим за премахването на самия Цикъл.

— Ейдрон го е опитал веднъж, ако случайно си забравила. Унищожил е цял град и е предизвикал междуцарствие, продължило

повече от две столетия, и въпреки това нищо не се е получило.

— Ние не се занимаваме с предимперско чародейство, нито с каквато и да било магия. Вършим го със силата на масите — онези, у които е *истинската* сила.

Премълчах мнението си за това коя е истинската сила и у кого е. Казах само:

— Не мога да позволя да те убият, Коути. Просто не мога.

— Най-добрият начин да ме защитиш е като се присъединиш към нас. Можем да използваме...

— Думи. Само думи.

— Да — каза Коути. — Думи, от умовете и сърцата на мислещите същества. Няма по-могъща сила на света, нито по-добро оръжие, след като се приложат.

— Красиво. Но не мога да го приема.

— Длъжен си. Или ще трябва да му се противопоставиш.

Не отговорих. Мислех. Нищо повече не си казахме, но преди да излезем от закусвалнята вече знаех какво трябва да направя. На Коути нямаше да й хареса.

Нито на мен.

4.

„1 ЧТ СИВИ ПАНТАЛОНИ: МАХНЕТЕ ПЕТНО КРЪВ ОТ ДЕСЕН КРАЧОЛ, ГОРЕ...“

Само в случай, че още не ви е станало ясно, вървенето пеш до източняшкия район отнема цели два часа. Започваше да ми писва. А може би не. Сега като си мисля за тази история, можех да съм се телепортирал за три секунди, след което да изкарам петнайсет-двайсет минути в повръщане или в съжаление, че не мога да повърна. Затова предполагам, че може би съм предпочел да си загубя времето в ходене и мислене. Но помня, че си помислих, че общо взето прекарвам твърде много време в тегели от квартала на Малаковия кръг до Южна Адриланка.

Но най-после стигнах. Заставах на прага, който вече си имаше завеса. Съобразих да не чукам и не ми се блъскаше по стената, затова извиках:

— Има ли някой?

Чуха се стъпки, завесата се дръпна и видях приятелчето си Грегъри. Шерил беше зад него, гледаше ме. Не можах да разбера дали в стаята има и други. След като пред мен стоеше Грегъри, го избутах настрана и рекох:

— Кели да е тъдява?

— Току-що се върна — отвърна ми Шерил. Почувствах се леко объркан. В стаята нямаше други. В един ъгъл бяха струпани таблоиди — същият брой, който беше чела Коути.

— Защо искаш да го видиш? — попита Грегъри.

— Каня се да оставя цялото си земно богатство на най-големия идиот, който мога да намеря, и исках да го поразпитам, за да се уверя, че отговаря на условието. Но след като срещнах теб, не виждам смисъл да търся повече.

Изгледа ме с яд. Шерил се изсмя, а Грегъри се изчерви.

Тогава Кели дръпна завесата и се появи. Този път го огледах внимателно. Наистина беше доста едър, както и нисък, но не знам

защо ми се щеше да го нарека по-скоро топчест, отколкото дебел. Симпатяга, донякъде. Челото му беше плоско и създаваше впечатлението, че главата му е голяма. Косата му беше подстригана много късо, малко повече от сантиметър, и нямаше никакви петна. Очите му бяха в две положения — или присвити, или примижали, и имаше много изразителна уста, сигурно заради тлъстините около нея. Хрумна ми, че е един от онези хора, които могат от весели изведнъж да стават много зловни; като Светулката например.

— Така. Хайде — каза той, след което се обърна и закрачи към дъното на жилището. Не ми остана никакъв избор, освен да го последвам. Зачудих се дали не ми го прави нарочно този номер.

Задната стая се оказа душна и миришеше на дим от лула, въпреки че Кели нямаше зъби на пушач. Всъщност той сигурно нямаше никакъв порок. Освен преяждането, да речем. Срам, че беше източняк. Драгарите могат да използват магия, за да махат излишната тлъстина; източняците обикновено се убиват, докато опитват. В стаята беше пълно с рафтове с подвързани в кожа книги, с черни или кафяви подвързии. Не можех да прочета всички заглавия, но авторът на една се оказа Падрайк Кели.

Той ми посочи с глава един груб дървен стол и седна на друг, зад паянтовото писалище. Посочих книгата и казах:

— Вие ли сте я написали?

Той погледна сочещия ми пръст.

— Да.

— За какво е?

— Историята на въстанието от двеста и двайсета.

— Къде е било това?

Кели ме изгледа внимателно, сякаш да се увери, че не се шегувам, и отвърна:

— Тук, в Южна Адриланка.

— О. — Окашлях се. — И поезия ли четете?

— Да.

Въздъгнах наум. Не исках да го започвам още с влизането, но и не виждах за какво друго можехме да говорим. И каква полза? Рекох:

— Коути ми поразказа това-онова за заниманията ви. — Той кимна, изчакваше. — Не ми харесва — казах и очите му се присвиха.

— Никак не съм доволен, че Коути е намесена. — Той продължаваше да ме гледа, без да казва нищо.

Отпуснах се в стола и кръстосах крака.

— Както и да е. Не аз ръководя живота й. Щом иска да си губи времето по този начин, нищо не мога да направя. — Замълчах, изчаквайки го да подхвърли някое междуметие. След като не го направи, казах: — Това, което ме притеснява, е тая работа с класовете по четене — това го е правил Франц, нали?

— И това, както и други неща — отвърна той със стиснати устни.

— Е, добре, значи предлагам ви сделка. Аз ще открия кой е убил Франц и защо, ако вие зарежете тези класове или намерите някой друг, който да ги води.

Той не откъсваше очи от мен.

— А ако не?

Почнах да се дразня, може би защото ме караше да се чувствам неловко, а това не го обичам. Стиснах зъби и овладях желанието си да му кажа какво мисля за него. Накрая заявих:

— Не ме принуждавайте да ви заплашвам. Не обичам да заплашвам хората.

Той се надвеси над бюрото с очи, по-стеснени от обикновено, стегнал плътно устни.

— Идвате тук веднага след смъртта на човек, който стана мъченик на...

— Спестете ми това.

— Мълчете! Казах „мъченик“, и го казвам сериозно. Той се бореше за онова, в което вярваше, и затова го убиха.

Изглежда ме много твърдо за миг, след което продължи с малко по-мек тон, но все пак рязък:

— Зная с какво се прехранвате. Не можете дори да разберете колко дълбоко сте затънали.

Пипнах дръжката на една от камите си, но не я извадих.

— Прав сте — рекох. — Не разбирам дълбочините, в които съм затъвал. И би било наистина глупаво точно вие да ми го казвате.

— Не ми казвайте кое е глупаво и кое — не. Вие не сте в състояние да съдите за това, нито за нищо, извън опита си в малкия си личен свят. На вас дори не ви хрумва, че може да има нещо *лошо* в това да продавате смърт все едно, че е стока като всяка друга.

— Не. Не ми хрумва. И ако случайно сте свършили...

— Но не става въпрос само за вас. Помислете над това, лорд Убиецо: колко от това, което върши всеки, е нещо, което би го вършил доброволно, ако не му се налагаше? Приемате го, без да мислите или да го оспорвате, нали? Докато източняците и текла са принудени да продават половината си деца, за да изхранят останалата половина. Смятате, че това не се случва, или просто отказвате да го видите?

Поклати глава. Видях, че е стиснал зъби, а очите му бяха толкова свити, че бях изненадан как може да вижда.

— Това, което вършите... човечеството едва ли може да падне по-ниско. Не знам дали го правите, защото нямате друг избор, или защото сте толкова извратен, че ви харесва, но все едно. В тази сграда ще намерите мъже и жени, които могат да се гордеят с това, което правят, защото знаят, че така ще донесат едно по-добро бъдеще. А вие, с вашата лъжлива, цинична хитрост не само отказвате да го видите, но се опитвате да ни наставлявате какво да правим и какво — не. Нямаме време за вас и за вашите сделки. А заплахите ви изобщо не ни впечатляват.

Замълча, може би за да види дали ще кажа нещо. Не казах.

— Вървете си.

Станах и излязох.

„Разликата между печеленето и губенето е в това дали ти се иска да се прибереш вкъщи“.

„Не е зле, шефе. Е, къде отиваме?“

„Не знам“.

„Можем да се върнем при Херт, да му се изплюем в супата и да видим какво ще каже“.

Не мислех, че е много умно.

Все още беше следобед и гъмжилото из района на източняците беше пълно. На всеки няколко пресечки имаше пазар и всеки беше различен. Този тук беше жълт, оранжев и червен, и зелен, със зеленчуци, които миришеха на прясно, и с тихо жужене. Следващият беше бял и розов, и миришеше на месо, повечето от което все още добро, и беше по-тих, така че човек можеше дори да чуе вятъра, шумящ в ухото. Третият беше предимно за платове и най-шумният,

защото никой не може да се пазари като търговеца на платове, с крясъците, ревовете и молбите. При това като че ли не се уморявах. Мен нещата ме уморяваха. Много неща ме уморяваха. Уморях се да ходя в замъка на Мороулан, за да проверявам охраната му, капаните и алармите. Уморях се да говоря с подопечните си с кодове, които през повечето време дори аз не разбирах. Уморях се да се стряскам и да се потя, щом видя униформата на стражата феникс. Уморяваше ме да се държат с мен презрително от другите домове затова, че съм джерег, и от джерегите затова, че съм източняк. И вече започвах да се уморявам всеки път, щом помислех за Коути, от това стягане в гръбнака вместо топлото, отпускане, светло чувство, което имах доскоро.

„Трябва да намериш отговор, шефе“.

„Знам. Просто съм уморен“.

„Тогава пробвай нещо друго“.

„Да“.

Открих, че съм обикалял около района, близо до който живееше дядо ми, което не можеше да е случайно, въпреки че изглеждаше точно така. Влязох през входа и звънчетата дръпнаха. Звънх весело. Даже малко ми полекна, щом прекрачих прага. Звънчета. Вещер със звънчета на вратата!

Той седеше до масата си и пишеше или рисуваше нещо с гъше перо върху голям къс пергамент. Беше стар, но много здрав. Едър мъж. Ако Кели беше топчест, то дядо беше солиден. Главата му беше почти съвсем плешива, така че отразяваше светлината на малките лампи в дюкяна. Вдигна очи, щом чу звънчетата, и ме посрещна с широката усмивка на редките си зъби.

— Владимир!

— Здравсти, Ноиш-па.

Прегърнахме се и той ме целуна по бузата. Лойош отлетя от рамото ми на една лавица, докато привършим с поздравите, после прелетя на ръката на Ноиш-па да го почешат по брадичката. Неговият познайник, едър рунтав котарак, казваше се Амбрус, скочи в скута ми и завря носа си в мен. Презапознахме се. Ноиш-па окачи една малка табелка на връвта, която държеше звънците, и ми махна към задната стая. Миришеше на билков чай и взе да ми става още по-добре.

Дядо наля и цъкна с език, когато си сложих мед. Отпих. Розова пъпка.

— Е, как е внукът ми?

— Горедолу, бих казал, Ноиш-па.

— Само горедолу?

Кимнах.

— Имаш проблем.

— Да. Сложно е.

— Простите неща изобщо не са проблеми, Владимир. Някои прости неща са тъжни, но изобщо не са проблеми.

— Да.

— Е, как започна проблемът ти?

— Как започна ли? Някой си Франц беше убит.

— А! Да. Ужасно.

Изгледах го.

— Знаеш ли за това?

— Всички говорят.

— Тъй ли?

— Ами, тези хора, неговите... каква е думата? Елвтарсок?

— Приятели? Съратници?

— Е, тия хора са навсякъде и говорят за това.

— Разбирам.

— Но ти, Владимир? Ти не си от тези хора, нали?

Поклатих глава.

— Коути е с тях.

Той въздъхна.

— Влад, Влад, Влад. Глупост е това. Ако дойде революция, разбира се, че ще я подкрепим. Но да кривнеш от пътя си така е все едно да си сложиш главата на дръвника.

— Кога е идвала революция?

— А? В двеста дващест и първа.

— О. Да. Разбира се.

— Да. Тогава се бихме, понеже нямаше как, но някои не могат да го забравят и си мислят, че трябва винаги да се бием.

— Какво знаеш за тези хора? — попитах.

— О, чувам това-онова. Водачът им, този Кели, казват, че бил борец.

— Борец ли? Бияч?

— Не, не. Искам да кажа, че не се предава, така чувам. И стават все повече, да знаеш. Помня, че чух за тях преди няколко години, когато направиха шествие с двайсет души, а сега имат хиляди.

— Защо хората отиват при тях?

— О, винаги се намират недоволни. Пък и тук имаше много насилие; побоища и обири и казват, че стражата на феникс не искала да ги спре. А и някои домовладелци вдигат наемите, защото някои от къщите им са изгорели, а хората и от това са недоволни.

— Но всичко това няма нищо общо с Коути. Ние дори не живеем тук.

Той поклати глава и пак цъкна.

— Глупост е, глупост.

— Какво мога да направя? — попитах го.

Той сви рамене.

— Баба ти правеше неща, които не ми харесваха, Владимир. Нищо не може да се направи. Може пък да загуби интерес. — После се намръщи. — Не, едва ли. Коути не губи интерес, когато се заинтересува от нещо. Но виж, животът ѝ си е неин, не е твой.

— Но, Ноиш-па, точно за това става дума. За нейния живот. Някой е убил тоя Франц и сега Коути прави същото, което е правил той. Щом иска да си губи времето с тези хора и да вдига свади по улиците, или каквото там правят, чудесно, но ако я убият, няма да го понеса. Но не мога да я спра, защото ще ме напусне.

Той отново се намръщи и кимна.

— Опитвал ли си нещо?

— Да. Опитах се да поговоря на Кели, но това не доведе до нищо.

— Знаеш ли кой е този, дето е убил Франц?

— Да. Знам кой е.

— И защо?

Замълчах.

— Виж, това не знам.

— Тогава трябва да го разбереш. Може би ще откриеш, че в края на краищата нямаш причина да се тревожиш. Ако има, навярно ще намериш начин да го решиш без риск за жена ти.

„Жена ти“, каза. Този път не „Коути“, а „жена ти“, Ето как мислеше за нас. Като семейство. Всичко беше в семейството, а ние бяхме единственото семейство, което си имаше. Изведнъж ми хрумна, че може би е разочарован от мен; не смятам, че одобряваше убийците, но аз бях семейството му, и толкова.

— Какво мислиш за моята работа, Ноиш-па?

Той поклати глава.

— Това, което правиш, е ужасно. Не е добре за мъж да преживява с убийства. Уязвява те.

— Добре. — Съжалих, че попитах. — Благодаря ти, Ноиш-па. Вече трябва да си тръгвам.

— Радвам се, че се видяхме, Владимир.

Прегърнах го, прибрах Лойош и излязох от дюкяна. Пътят до моята част на града беше дълъг, но все още не ми се телепортираше.

Когато вечерта Коути се прибра, си киснех краката.

— Какво ти е? — попита тя.

— Краката ме болят.

Тя ми отвърна с полуусмивка.

— Кой знае защо, това не ме изненадва. Въпросът ми всъщност беше *защо* те болят краката?

— Много ходя напоследък.

Тя седна срещу мен и се протегна. Носеше широки сиви панталони с висока талия, с широк черен колан, сив елек и черно яке. Наметалото си беше окачила в антрето.

— Къде по-точно?

— В източния район, предимно.

Тя извърна глава леко настрана, едно от любимите ми нейни движения. Така очите ѝ изглеждаха огромни и невероятно красиви на финото лице със съвършено изваяните скули.

— И защо?

— Ходих да видя Кели.

Очите ѝ се разшириха.

— Защо?

— Обясних му, че трябва да се погрижи да не правиш нищо, което би могло да те изложи на опасност. Намекнах, че ще го убия, ако

не го направи.

Любопитното изражение се смени с неверие, после — с гняв.

— Наистина ли го направи?

— Ами да.

— Не ми изглеждаш много изнервен, че ми го казваш.

— Благодаря ти.

— А Кели какво ти каза?

— Каза, че като човешко същество се класирам някъде между сухо говно и гнил боклук.

Погледна ме изненадано. Не ядосано, изненадано.

— Той е казал това?

— Не с толкова много думи. Но почти.

— Хм.

— Радвам се, че това грубо оскърбление на съпруга ти те изпълва с такова справедливо възмущение.

— Хм.

— Опитваш се да решиш дали е бил прав ли?

— О, не. Знам, че е прав. Просто се чудех как точно го е казал.

— Коути... — започнах и млъкнах, защото гласът ми секна.

Тя се приближи, седна до мен и сложи ръка на крака ми.

— Извинявай. Не го мислех сериозно и не биваше да се шегувам с това. Знам, че той греша. Но не трябваше да го правиш.

— Знам — отвърнах почти шепнешком.

Помълчахме малко. После тя каза:

— Сега какво ще правиш?

— Мисля, че ще почакам, докато ми минат краката. После ще изляза и ще убия някого.

Тя ме изгледа.

— Сериозно?

— Да? Не. Не съм сигурен. Наполовина, предполагам.

— Трудно ти е. Съжалявам.

Кимнах.

— Ще става още по-трудно.

— Да.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна.

— Вече го направи. Щеше да направиш повече, ако можеше.

Тя кимна. След това нямаше какво повече да си кажем, затова поседяхме още малко. После се прибрахме в спалнята и спахме.

Бях в кабинета си рано на следващата сутрин, с Лойош и Роуца. Пуснах ги през прозореца, за да може Лойош да продължи да развежда Роуца. Всъщност той постепенно я учеше как се влиза и излиза по разните места из града. При това му харесваше. Зачудих се как се връзва това с един брак — единият да обучава другия. При тия двамата също можеше да се окаже обтегнато — Лойош беше учителят, но при джерегите командва женската.

„Ей, Лойош...“

„Не е твоя проклета работа, шефе!“

Е, не беше съвсем честно; самият той си вреше носа в моя брак. Освен това имах правото да знам, ако се окажех зрител на някой още по-евтин театър от този, който сам заформях. Но не настоях.

Докато се върнат, около два часа по-късно, вече знаех какво ще направя. Получих един адрес от Крейгар, заедно с мръсния му поглед за това, че не казвам за какво ми е. Лойош и Роуца кацнаха на раменете ми, слязох по стъпалата и — на улицата.

Долен Кийрон, близо до Малаковия кръг, е най-широката улица в тази част на града и е пълна с гостилници, леко отдръпнати от платното, и впадени навътре пазари и хотели, някои от които — с дребен бизнес вътре. Всичкият дребен бизнес беше мой. Долен Кийрон ме отведе на югозапад. Постепенно се стесняваше и жилищата по него ставаха все повече. Повечето някога са били боядисани в зелено, но сега изглеждаха мръсно-сиви. Тръгнах по тясната уличка Улор.

По-нататък Улор малко се разширява и някъде там свих по Медникарска улица, различна от Медникарския булевард близо до кантората ми, или от Медникарска улица на изток, или Медникарска улица още по на изток или други, които не знам. След няколко крачки завих наляво и влязох в една съвсем прилична гостилница, с дълги маси от излъскано дърво и дълги пейки. Намерих гостилничаря и казах:

— Имате ли стая за частни гости?

Отвърна ми с половин уста, че имал, макар че физиономията му намекуваше, че обикновено не се мърси с присъствието на източняк.

— Аз съм Влад — казах. — Кажи на Баджинок, че съм тук.

Той кимна и извика един слуга да отнесе съобщението. Забелязах къде трябва да е задната стая и влязох. Беше празна. Останах доволен, че е с истинска врата. Затворих и седнах, с гръб към вратата (Лойош наблюдаваше), на една от пейките до маса, по-къс вариант на онези в главния салон. Зачудих се колко ли хора ще доведе Баджинок. Ако се окажеха повече от един, нямаше да стане. Но пък можеше да не доведе нито един. Реших, че шансовете ми са добри.

След малко вратата се отвори и Баджинок влезе с друг джерег, когото не бях виждал. Станах, преди да са успели да седнат.

— Добро утро — поздравих. — Надявам се, че не съм ви притеснил.

Баджинок се навъси леко и попита рязко:

— К'во?

— Кратко и ясно. Харесва ми. — Лойош изсъска, което той може би прие за съгласие.

— Какво искаш?

— Помислих си, че бихме могли да продължим дискусията си.

Джерегът, дошъл с Баджинок, разкърши рамене и се почеса по корема. Баджинок отри ръце в наметалото си. Аз проверих токата на наметалото си с една ръка и забърсах косата си с другата. За тях не знаех, но всички *мои* оръжия бяха готови.

— Ако имаш нещо за казване, казвай — рече той.

— Искам да знам защо Херт е пожелал смъртта на онзи източняк.

— Лягай мъртъв, мустак — каза Баджинок.

Махнах с дясната ръка все едно, че се канех да кажа нещо важно. Предполагам, че в известен смисъл си беше така. Жестът произведе кама, която се заби точно под брадичката на непознатия и в главата му. Той се преви, залитна към мен и се свлече на пода. Докато падаше, бях извадил от наметалото си друга кама и държах върха ѝ точно пред лявото око на Баджинок.

— В мига, в който в тази стая се появи някой, или отвори вратата, или дори ми се стори, че си в псионичен контакт с някого, ще те убия — казах му кротко.

— Добре — съгласи се той.

— Смятах, че може би ще искаш да ми разкажеш някои неща за Херт и защо е пожелал източникът да бъде убит.

Без да движи главата си, той хвърли поглед към трупа. После отново го вдигна към върха на камата.

— Знаеш ли, бих могъл.

— Хубаво — отвърнах весело.

— Нещо против да седна?

— Не. Давай.

Седна, аз пък се преместих зад него и опрях острието в тила му.

— Това ще те убие, знаеш ли? — изсумтя той.

— Всички все ще умрем някога. А ние, източниците, бездруго не живеем дълго. Разбира се, това е сериозно основание човек да не бърза, предполагам. Което ни връща на въпроса за Франц, — Усилих натиска в тила му. Усетих, че трепна. Останах нащрек срещу всеки евентуален опит да се телепортира. С повече бързина, можех да го убия преди да е духнал.

— Да. Франц — каза той. — Беше член на някаква група...

— Това го знам.

— Добре. Тогава нямам много за разправяе.

Отново притиснах острието във врата му.

— Опитай. Специално него ли ти казаха да убиеш, или просто някой член на групата?

— Дадох ми името му.

— Имате ли данни какво правят тези хора?

— Херт има.

— Това го знам, идиот. Питам ти ли си тоя, дето ги следи?

— Не.

— Кой е?

— Казва се Нат.

— Къде мога да го намеря?

— Ще ме убиеш ли?

— Не, ако продължиш да говориш.

— Живее над една килимарска улица на запад, малко на север от източния район. Улица „Сенчесто дърво“, номер четири.

— Добре — казах. — Смяташ ли да кажеш на Херт за този разговор?

— Да.

— Ще трябва да му разкажеш какво си ми казал.

— Така той проявява разбиране.

— В такъв случай ми трябва добра причина да те оставя жив.

— Каза, че ще ме оставиш.

— Да, това е добра причина. Трябва ми друга.

— Ти си труп, нали знаеш.

— Знам.

— Един безчестен мъртвец.

— Просто съм в лошо настроение. Обикновено съм честен мъртвец. Питай когото щеш.

— Окей. Ще си държа устата затворена за един час.

— Ти би ли си спазил думата за някой, който те е излъгал?

Той поразмисли малко и каза:

— Да.

— Херт трябва да е много разбран човек.

— Да. Освен когато убиват хората му. Това изобщо не го разбира.

— Добре — казах. — Можеш да си ходиш.

Стана без повече думи и излезе. Прибрах камата, оставих другата в трупа и излязох в главния салон. Гостилничарят изобщо не ме погледна. Излязох на улицата и поех към кантората си. Усещах напрежението на Лойош, докато се мъчеше да надникне на всеки завой и във всяка задна уличка, край която минавахме.

„Не трябваше да убиваш другия, шефе“.

„Ако не го бях убил, Баджинок нямаше да ме вземе на сериозно.“

А и не съм сигурен, че щях да мога да удържа и двамата“.

„Сега Херт ще иска главата ти“

„Да“.

„Не можеш да помогнеш на Коути, ако си мъртъв“.

„Знам“.

„Тогава защо?“

„Млъкни“.

Дори и аз не смятах, че това е кой знае какъв отговор.

5.

„...ПЕТНО ОТ КЛАВА ОТ Л/В, ГОРЕ...“

Телепортирах се до едно място, което познавах в квартала на Нат, тъй че да не загубя нищо от единия час на Баджинок. След което загубих цели петнайсет минути, докато стомахът ми се съвземе от телепорта.

Улица „Сенчесто дърво“ трябваше да е старо име. Пъновете от двете страни на улицата бяха малко, а хотелите и къщите бяха доста отдръпнати от грубата каменна настилка на самата улица, широка колкото Долен Кийрон. Ширината показваше, че районът някога е бил с много дюкяни и пазари, а по-късно се е превърнал в една от похубавите зони на града. Вероятно преди Междущарствието обаче. Сега клонеше леко към упадък.

Номер четири се оказа точно в средата, между номер петнайсет и номер шест. Беше къща от кафяв камък, висока два етажа, с две жилища в нея. На това отдолу, на вратата, имаше груба рисунка на криота. Качих се по дървените стъпала и те изобщо не изскърцаха. Впечатлих се.

На вратата горе имаше стилизиран джерег, всечен в метална плочка над символа за „барон“. „Достатъчно тих ли бях, Лойош?“

„Така мисля, шефе“.

„Добре“.

Огледах магиите на вратата, след това ги проверих още веднъж. Много по-муден съм, когато не съм тръгнал непременно да убивам някого, но пък не е нужно да си прекалено муден. Вратата не криеше изненади. Самото дърво беше достатъчно тънко, за да се оправя с него. Пуснах Маготрепача да падне в лявата ми ръка, вдишах дълбоко два пъти, след което плеснах дървото със златната верига и в същото време го изритах с десния си крак. Вратата зейна и влязох.

Оказа се, че е сам. Това означаваше, че е възможно Баджинок наистина да е спазил думата си. Седеше на ниско канапе и четеше

същия таблоид, който беше чела Коути. Затръшнах вратата с ритник и бързо взех трите крачки към него, като междуременно извадих рапирата. Той стана и ме зяпна ококорено. Не направи никакво усилие да извади оръжие. Възможно беше да не е боец, но щеше да е глупаво да разчитам на това. Вдигнах върха на оръжието пред лявото му око и казах:

— Добър ден. Ти трябва да си Нат.

Той ме гледаше с широко отворени очи, затаил дъх.

— Е?

Кимна.

Дръпнах му същата реч като на Баджинок — за това да не прави опит да бяга или да търси помощ. Изглежда, я намери за убедителна. Накрая казах:

— Сега да седнем и да си побъбрим.

Той отново кимна. Беше или много уплашен, или добър артист.

Казах:

— Преди няколко дни беше убит един източник, Франц.

Пак кимна.

— Херт го е поръчал.

Пак.

— Ти си го посочил на Херт — казах.

Очите му се разшириха и той поклати леко глава.

— Ти си — казах. — Защо?

— Не съм...

— Не ме интересува дали ти си предложил убийството, или не. Искам да знам какво си казал на Херт за Франц. Казвай бързо, без да мислиш. Ако остана с впечатление, че ме лъжеш, ще те убия.

Устата му се размърда беззвучно, а когато заговори, гласът му излезе на хленч.

— Не знам. Аз само... — Спря, колкото да се окашля. — Аз само му казах за тях. За всички. Казах с какво се занимават.

— И Херт искаше да научи имена?

— Отначало не. Но преди няколко недели ми каза да му докладвам за всички източници — имената им, какво правят, всичко.

— И ти разполагаше с всичко това?

Той кимна за стотен път.

— Защо?

— Тук съм почти от година. Херт чу слухове за тази група и ме прати да ги проверя. Следях ги.

— Разбирам. И после ти казва да му дадеш имената, а преди две недели Франц е убит.

Кимна.

— Добре, но защо е искал някой да бъде убит и защо точно Франц?

— Не знам.

— Предположи.

— Създавах неприятности. Намесиха се в бизнеса. Винаги са пречили, знаете ли? И почнаха да дават уроци по четене. Когато източняците... — Млъкна и ме погледна.

— Продължавай.

Той преглътна.

— Когато източняците станат много умни, ами... това пречи на бизнеса. Но може да е имало нещо, преди да дойда тук. Херт е предпазлив, нали разбирате? Не би ми казал повече, отколкото се налага.

— А Франц?

— Той просто беше един от тях.

— А Кели?

— Той не правеше нищо особено, доколкото виждах.

Въздържах се да коментирам зрението му.

„Шефе“.

„Кажки, Лойош“.

„Часът ти изтича“.

„Благодаря“.

Казах на глас:

— Добре. Можеш да живееш.

Стори ми се облекчен. Обърнах се, излязох и тръгнах по късите задни улички колкото можех по-бързо. Не забелязах преследвачи.

„Е, какво мислиш, Лойош?“

„Искал е просто да убие един от тях, а Франц е бил най-подходящият избор“.

„Да, и аз смятам така. Защо е искал да убие един от тях?“

„Не знам“.

„Е, а какво знаеш?“

„Шефе, имаш ли поне представа в каква беля се забърка?“

„Да“.

„Тъкмо се чудех. Не знам какво да правя сега, шефе. Близо сме до източния район, ако нещо ти трябва там“.

Запътих се натам. Мислех. Каква трябваше да е следващата стъпка? Трябваше да разбере дали Херт ще продължава да ги гони, или е постигнал вече това, което се е надявал да постигне. Ако не се канеше да вреди повече на тези хора, можех да се отпусна и да се тревожа само как да опазя себе си.

Улицата, на която се намирах, се задъни неочаквано, тъй че трябваше да се върна, докато намеря една, която ми беше позната. Над мен се издигаха високи мрачни сгради без прозорци, като злоради зелени и жълти гиганти, с тераси, които понякога се срещаха от двете страни и затулваха гледката ми към оранжево-червеното небе.

После, на една пряка на име „Две лози“, къщите станаха по-стари, по-светли и по-малки, а улицата се разшири и се озовах в източния район. Миришеше като на село, със сено, крави и тор, а на улицата продаваха мляко. С разширяването ѝ вятърът стана по-остър, вдигаше вихрушки пепел, хвърляше я в очите ми и щипеше лицето ми.

Улицата се виеше и други, по-малки се вливаха в нея и се отделяха, и тогава зърнах Шерил и Пареш, застанали на един ъгъл — държаха същия проклет таблоид и приканваха околните минавачи. Отидох при тях. Пареш ми кимна хладно и ми обърна гръб. Усмивката на Шерил беше малко по-дружелюбна, но и тя ми обърна гръб, когато я приближиха двама млади източници, хванати за ръце. Чух я, че казва нещо за събаряне на Империята, но те само поклатаха глави и продължиха по пътя си.

— За мен забранено ли е тук? — попитах.

Шерил поклата глава. Пареш се обърна и каза:

— Съвсем не. Искаш ли да си купиш един брой?

Отвърнах, че не искам. Не изглеждаше изненадан. Отново ми обърна гръб. Постоях така няколко секунди, докато осъзная, че изглеждам глупаво, като стоя, и че ще изглеждам още по-глупаво, ако си тръгна. Обърнах се към Шерил.

— Ще поговориш ли с мен, ако ти купя паница клавиатура?

— Не мога — отвърна ми тя. — Откакто убиха Франц, не работим сами.

Прехапах език, щом ми хрумнаха няколко реплики за „работата“, и се сетих.

„Е, Лойош?“

„О, разбира се, шефе. Защо не?“

Казах на Шерил:

— Лойош може да се позадържи тук.

Тя ме погледна изненадано и се обърна към Пареш. Той пък погледна Лойош, кимна и каза:

— Защо не?

Така Лойош остана да му набиват в главата революционни догми, а аз заведох Шерил в една източняшка дупка за клавиатура от другата страна на улицата. Оказа се дълга, тясна и по-тъмна, отколкото ми харесва, освен когато искам да убия някого; всичко беше от дърво и в изненадващо добро състояние, предвид всичко наоколо. Отидохме в дъното и седнах с гръб към стената. Всъщност това не е най-добрата позиция за защита, но в този случай ми помогна да се чувствам малко по-добре.

Бях обещал да ѝ купя паница клавиатура, но всъщност дойде в стъклена чаша. Опарих си ръката, щом я пипнах първия път, оставих я, плиснах малко на масата и си изгорих крака. Сложих малко сметана да се охлади, което не помогна много, защото сметаната я поднасяха гореща. На вкус беше добра обаче.

Очите на Шерил бяха широки и светлосини, с много малки лунички около тях.

— Знаеш ли какво правя в момента? — попитах я.

— Не точно — отвърна тя. По устните ѝ пробяга лека усмивка. Изведнъж ми хрумна, че може би си мисли, че искам да пофлиртувам с нея. После ми хрумна, че може би и аз го искам. Определено беше привлекателна и в нея имаше някаква невинност, която ми се стори възбуждаща. Но не. Не и сега.

— Опитвам се да разбера защо беше убит Франц, а след това ще направя каквото трябва, за да съм сигурен, че Коути няма да пострада — казах.

Усмивката ѝ почти не трепна, но тя поклати глава.

— Франц беше убит, защото ги плашим.

Хрумнаха ми няколко много резки отговора, но ги премълчах. Казах само:

— Кой се плаши от вас?

— Империумът.

— Той не беше убит от властите.

— Може би не пряко, но...

— Беше убит от един джерег на име Херт. Херт не убива хора за Империума. Много е зает с това Империумът да не разбере, че убива хора.

— Може и така да изглежда...

— Добре, добре. Така доникъде няма да стигнем.

Тя сви рамене и усмивката вече беше изчезнала. От друга страна, не изглеждаше ядосана, така че си струваше да се продължи. Рекох:

— Какво вършеше той, в частност, че да застраши един джерег, който се мъчи да печели пари, в частност?

Тя помълча известно време и накрая отвърна:

— Не знам. Продаваше вестници, също като мен, и говореше на събрания, също като мен, и даваше уроци по четене, по революция, също като мен.

— Чакай. И ти ли даваш уроци?

— Всички го правим.

— Разбирам. Добре.

— Предполагам, че е било защото го правеше повече. Беше неуморим, ентузиаст, и всички откликваха на това — както самите ние, така и хората, с които се срещяхме. Когато обикаляхме из кварталите, той винаги запомняше хората по-добре от всички, а и те винаги го запомняха. Когато говореше, беше по-добър от останалите. Когато даваше уроци по четене, влагаше цялата си страст, все едно че е жизненоважно за него, и всички се научаваха да четат. Всеки път, когато някоя група, в която бях и аз, вършеше нещо, той винаги беше там и всеки път, когато някоя група, в която *не* бях аз, вършеше нещо, той винаги беше и там. Разбираш ли какво искам да кажа?

Кимнах и си замълчах. Сервитьорът дойде и ни наля още клава. Добавих сметана и мед и вдигнах чашата със салфетката този път. Чаша. Защо не паница? Тъпи източняци, нищо не могат да правят като хората.

Попитах:

— Знаеш ли някои от джерегите, които действат тук?

Тя поклати глава.

— Знам, че има такива, но не бих ги познала. Тук има много драгари и много от тях са джереги, но не бих могла да ти кажа „ей тоя работи за организацията ви“, или нещо такова.

— Знаеш ли що за бизнес въртят?

— Не бих могла да кажа.

— Места за комар има ли?

— А? О, разбира се. Но ги държат източняци.

— Не. Не ги държат те.

— Откъде знаеш?

— Познавам Херт.

— О!

— Проститутки има ли?

— Да.

— Бардаци?

— Да.

— Сводници?

Изведнъж физиономията ѝ стана сякаш малко самодоволна.

— Вече не.

— Аха.

— Какво?

— Какво е станало с тях?

— Разгонихме ги. Те са най-гадните...

— Знам ги сводниците. Как ги изгонихте?

— Повечето сутенъорчета тук всъщност бяха хлапета.

— Да. Старите държат бардаци.

— Бяха от бандите.

— Банди ли?

— Да. В този район всъщност за хлапетата няма много неща за правене, тъй че...

— Колко големи хлапета?

— Ами, между единайсет и шестнайсет.

— Ясно.

— Тъй че си правят банди, просто така, за да правят нещо. Обикалят, правят погроми, трошат магазини, такива работи. Вашите

стражи феникс изобщо не ги интересува какво правят, стига да е в границите на района.

— Стражите Феникс не са мои.

— Все едно. Тук е имало банди още преди да се родя. Много от тях почват да сводничат, защото това е единственият начин да направят пари, когато им трябва пари да започнат нещо. Също така тероризират много от дюкянджиите да им дават пари, крадат по малко, но няма много за крадене, което да може да се продаде след това.

Изведнъж се сетих за Ноиш-па. Но не, едва ли щяха да посегнат на един вещер.

— Ясно. Значи някои от тях сводничат.

— Да.

— Как се отървахте от тях?

— Кели казва, че повечето хлапета са в бандите, защото нямат никаква надежда, че нещата могат да станат по-добри за тях. Казва, че единствената надежда за тях е революцията, тъй че...

— Добре — прекъснах я. — Как все пак се отървахте от тях?

— Разбихме повечето банди.

— Как?

— Първо, научихме ги да четат. Научи ли се веднъж човек да чете, е по-трудно да си остане невежа. А когато разбраха, че говорим сериозно за премахване на деспотизма, мнозина се присъединиха към нас.

— Просто ей така?

Тя за пръв път ме изгледа сърдито.

— Десет години ни трябваша, за да го постигнем, а ни чака още дълъг път. Десет години. Не беше „просто ей така“. А и не всички от тях останаха в движението. Но засега поне повечето банди ги няма и не са се появили отново.

— И след като бандите се разпаднаха, сводниците се разкараха?

— Опираха се на бандите.

— Всичко съвпада.

— Защо?

— Сводниците са работили за Херт.

— Откъде знаеш?

— Познавам Херт.

— О!

— От десет години ли си вътре?

Тя кимна.

— А как влезе в...

Тя поклати глава. Отпивахме мълчаливо. После тя въздъхна и каза:

— Включих се, докато се чудех какво да правя, след като сводникът ми се разкара от квартала.

— О.

— Можеш ли да кажеш, че съм била курва? — Гледаше ме твърдо и се стараеше гласът ѝ да звучи грубо и улично.

Поклатих глава и отговорих заобиколно:

— При драгарите е различно. Проституцията при тях не се смята за нещо срамно.

Изглежда ме, но не можах да разбера дали погледът ѝ показва неверие, или презрение. Дадох си сметка, че ако това продължи, ще започна да оспорвам и драгарската гледна точка, а нещата, които вече оспорвах, и без това ми ставаха много.

Окашлях се.

— Кога се магнаха сводниците?

— Гоним ги постепенно от няколко години. В този квартал не сме виждали сводници от няколко месеца.

— Аха.

— Това вече го каза.

— Нещата започват да се връзват.

— Смяташ, че затова беше убит Франц?

— Всички сводници са давали известна част от прихода си на Херт. Така стават тия работи.

— Разбирам.

— Франц беше ли замесен в разтурването на бандите?

— Той беше замесен във всичко.

— Но беше ли *специално* замесен в това?

— Беше замесен във всичко.

— Ясно.

Отпих още клава. Чашата вече беше изстинала, но и клавата беше студена. Тъпи източняци. Келнерът дойде, смени чашата и я напълни.

Казах:

— Херт ще се опита отново да включи сводници в бизнеса.

— Мислиш ли?

— Да. Ще реши, че ви е предупредил, за да си опичате ума.

— Пак ще ги изгоним. Те са агенти на потисничеството.

— Агенти на потисничеството?

— Да.

— Добре. Ако ги изгоните пак, ще стане още по-гаден.

Забелязах, че нещо трепна в очите ѝ, но гласът ѝ не се промени.

— Ще се бием с него. — Предполагам, че е видяла нещо във физиономията ми в този момент, защото отново започна да ме гледа сърдито. — Какво, мислиш, че не можем да се бием ли? Как според теб разтурихме тези банди, преди всичко? С учтиви разговори? Да не мислиш, че просто ни отстъпиха? Водачите им имаха власт и живееха добре. Не го приеха просто така. Можем да се бием. И когато се бием, печелим. Както казва Кели, това е, защото истинските бойци са на наша страна.

Съвсем в стила на Кели. Помълчах малко, след което попитах:

— И няма да премислите дали да не оставите сводниците на мира.

— Ти как мислиш?

— Мда. А с парцалчетата какво стана?

— С кое?

— Момичетата, които работеха за сводниците.

— Не знам. Аз влязох в движението, но това беше отдавна, когато нещата едва започваха. За останалите не знам.

— Те нямат ли също право да живеят?

— Всички имаме право да живеем. Имаме право да живеем, без да се налага да продаваме телата си.

Погледнах я. Когато говорих с Пареш, бях успял да доловя някак покрай наизустените му отговори нещо от личността, криеща се отдолу. С Шерил не можах. Беше отчайващо.

— Добре — казах. — Аз разбрах каквото исках, а ти имаш малко информация, която можеш да предадеш на Кели.

Тя кимна.

— Благодаря за клавиата.

Платих и се върнахме на ъгъла. Пареш беше там, спореше високо с някакъв нисък източник за нещо неразбираемо за мен. Лойош долетя

на рамото ми.

„Нещо научихме ли, шефе?“

„Да. А ти?“

„Нищо, което да ме интересува“.

Пареш ми кимна. Отвърнах му. Шерил ми се усмихна и зае мястото си на пресечката. Направо заби стъпала на поста си, сякаш напук.

Само за да блесна, се телепортирах до кантората. Какво там значи някакво си гадене пред това да блеснеш? Хе! Влад Вещера.

Пообиколих малко около кантората, докато стомахът ми се успокои, и влязох. Докато вървах по коридора към стълбището, чух Пръчките да говори в една от дневните. Надникнах. Седеше на един диван до Чимов, младок, когото бях наел по време на една джерегска война преди известно време. Чимов държеше една от тоягите на Пръчките. Беше дълга около две стъпки и дебела два — два и половина сантиметра. Пръчките държеше другата и разправяше:

— Тия са от хикори. От дъб също става. Всъщност с каквото си свикнал.

— Добре — рече Чимов, — но не виждам какво му е различното от един лепип.

— Ако го държиш така, не е. Виж сега. Видя ли? Държиш тука, на около една трета от задния край. Различно е с различни тояги, зависи от дължината и тежестта, но трябва да хванеш баланса добре. Тука. Палецът и показалецът ти са като панта и ако го нацелиш в корема или някъде на меко, използваш опакото на ръката, да отскочи. Ей тъй. — Показа и тоягата отскочи от въздуха, доколкото можах да видя.

Чимов поклати глава.

— Да отскочи? И защо да отскача? Не можеш ли да й вложиш повече сила, ако я хванеш здраво?

— Много ясно. И ако искам да му счупя колената или главата, точно туй ще направя. Но повечето пъти се опитвам само да му набия нещо в ума. Затова я пусна да подскача по главата му десет-петнайсет пъти, поразмажа му малко лицето, изпердаша го веднъж-дваж в ребрата и той почва да разбира неща, които може би не е схващал

преди. Работата е да му докажеш колко си твърд, да го убедиш, че иска да прави това, за което му плащаш да прави.

Чимов пробва няколко замаха.

— Не така — рече Пръчките. — Използвай пръстите и китката. Ако махаш така, просто ще се умориш много бързо. Няма бъдеще в това. Ето, гледай...

Оставих ги да си приказват. Тоя разговор ми беше познат, защото го бях слушал много пъти. Вече започваше да ми омръзва.

Навярно това, което всички ми говореха, започваше да влияе на мисленето ми. Нещо по-лошо — може би бяха прави.

6.

„...& КАЛ ОТ КОЛЕНЕТЕ.“

Минах покрай Мелестав, кимнах му и се плъснах в стола си. Някой ден ще трябва да ви опиша какво е да се плъснеш в стола си, докато носиш рапира на кръста. Иска практика.

Много добре, Влад. Току-що забърка страхотна каша, влезе и уби онова копеле, и накара Херт да тича по опашката ти. Е, това е свършило. Да не го изкарваме по-лошо, отколкото е. Проблем като всеки друг проблем. Взимаш едно малко късче от него, решаваш го и минаваш на следващото. Затворих очи и вдишах дълбоко два пъти.

— Шефе — каза Мелестав. — Жена ти е тук.

Отворих очи.

— Да влезе.

Коути влезе като разгневен дзур и ме изгледа така, сякаш аз бях причината за гнева ѝ. Роуца беше на рамото ѝ. Тръшна вратата след себе си и седна срещу мен. Погледахме се дълго. Накрая тя каза:

— Говорил си с Шерил.

— Да.

— Е?

— И аз се радвам да те видя, Коути. Как мина денят ти?

— Престани, Влад.

Лойош помръдна неловко. Реших, че всъщност не е необходимо да слуша това, така че станах, отворих прозореца и ги пуснах с Роуца навън. „За малко, приятел“.

„Ясно, шефе“.

Оставих прозореца отворен и отново се обърнах към Коути.

— Е? — повтори тя.

Седнах и се отпуснах.

— Ядосана си.

— Леле, колко сме проникателни.

— Не бъди саркастична, Коути, нямам настроение за това.

— Не ме интересува за какво имаш настроение. Искам да знам защо си изпитал нужда да разпитваш Шерил.

— Продължавам да се опитвам да разбера какво точно се е случило с Франц и защо. Разговорът ми с Шерил беше част от това.

— Защо?

— Защо се опитвам да разбера за Франц ли? — Замълчах и помислих дали да ѝ кажа, че искам да опазя живота ѝ, но реших, че ще е едновременно нечестно и безполезно. Така че казах: — Отчасти защото казах, че ще го направя, предполагам.

— Според нея през цялото време си се подигравал с всичко, в което вярваме.

— Според нея може би е така.

— Защо беше необходимо?

Поклатих глава.

— Какво трябваше да означава този жест? — каза тя, натъртвайки на всяка дума.

— Означава отрицание.

— Искам да знам какво правиш.

Станах и направих половин крачка към нея, после си седнах отново.

— Не. Няма да ти кажа какво правя.

— Няма да ми кажеш?!

— Точно така. Ти не намери за нужно да ми кажеш, когато се забърка с тези хора, и не сметна за нужно да ми кажеш какво правеше вчера; и аз не смятам за нужно да ти давам отчет за действията си.

— Като че ли правиш всичко, за да навредиш на движението ни. Ако е това, трябва да...

— Не. Всичко, което бих могъл да направя, за да навредя на движението ви, щеше да е много по-просто и щеше отдавна да е приключило, без никакво място за съмнение. Правя нещо друго. В него ти не си с мен, защото каза, че не си. Опитвам се да разследвам сам убийството на Франц, а ти направи всичко, за да ми попречиш, освен може би да ми забиеш нож, а може би това ще е следващото. Нямам никакво право да го правиш и след това да се опитваш да ме разпитваш като Имперския прокурор. Няма да го търпя.

Тя ме изгледа с яд.

— Страшна реч! И страшно тъпа!

— Коути, изразих становището си ясно. Не съм длъжен и няма да търпя повече това.

— Ако ще си пъхаш носа в...

— Напусни кабинета ми.

Очите ѝ се разшириха. След което се присвиха. Ноздрите ѝ потрепнаха. Тя постоя вкаменена за миг, после се обърна и излезе. Не затръшна вратата.

Поседях разтреперан, докато Лойош се върна. Роуца не беше с него. Реших, че сигурно е с Коути. Останах доволен, защото щеше да ѝ трябва някой.

След като пуснах Лойош, излязох от кантората и оставих краката ми да ме поведат накъдето те решат, стига да не е в източния район. Изпитах идиотското желание да потърся оракула, с когото бях говорил преди две недели, и да го убия; и досега не знам защо исках да го направя. Дори се наложи да се разубеждавам.

Не забелязвах накъде вървя. Не обръщах внимание на посоката, нито на хората наоколо ми, нито на нищо. Двама джерегски катили ме видяха, направиха две стъпки към мен, после се отдалечиха. Чак много по-късно осъзнах, че бяха охранители на един стар мой противник и може би им се беше доцяло да уредят нещо с мен. Предполагам, че са се отказали. Междувременно Маготрепча беше в лявата ми ръка и докато вървах, си го въртях, от време на време го шибвах по стената на поредната сграда и гледах как мазилката се лющи и рони, или просто го размахвах настървено, надявайки се някой да мине край мен. Не знам колко време изтече така, а Лойош така и не попитах, но мисля, че съм вървял повече от час.

Само помислете за минутка. Току-що сте си създали враг, който разполага с ресурси да ви следи по петите накъдето и да тръгнете, и толкова сте го накарали да побеснее, че е готов да ви убие. И какво правите? Кръстосвате града без никаква защита цял час, излагайки се колкото може повече на показ.

Това не може да се нарече интелигентно.

Лойош успя да нададе само един вик: „Шефее!“ Колкото до мен, все едно да излезеш от сън и да се видиш обкръжен от вражески лица. При това няколко. Видях един магьоснически жезъл. Отнякъде в мен доехтя глас, който прозвуча нелепо спокоен: „Вече си мъртъв, Влад“. Не знам какво отключи това, но ми даде възможност да мисля съвсем

ясно. Все едно че разполагах само с един миг, за да направя нещо, но този миг се проточи безкрайно. През ума ми преминаха възможности и си отидоха. Маготрепач сигурно щеше да прекърши преградите срещу телепортиране, които трябваше да са ми вдигнали, но нямаше начин да се телепортирам, преди да са ме спипали. Сигурно щях да успея да сваля няколко от тях, което е добре за един дзурски герой, ако иска да го запомнят, но точно тогава ми се стори напразно. От друга страна, никой не изпраща осем или девет души, ако иска да убие някого; може би имаха нещо друго наум. Нямаше как да го отгатна обаче. Вложих цялата си сила, която можах да изтръгна, в командата: „Лойш. Изчезвай!“

Усетих как литва от рамото ми и изпитах глупава радост. Нещо ме заципа в тила и усетих земята на бузата си.

Първото, което чух, малко преди да отворя очи, беше:

— Ще забележиш, че все още си жив.

Тогава вече ги отворих и разбрах, че гледам Баджинок. Още преди да съм осъзнал нещо повече, си отбелязах наум колко съвършена реплика беше успял да каже. Това, което всъщност ме поразил, беше, предполагам, разчетът във времето. Имам предвид, *точно* докато се връщах в съзнание, още преди да съм забелязал веригите, които ме стягаха на твърдия железен стол, или усещането, че съм заплетен в мрежа от магии. Всъщност още преди да съм забелязал, че съм гол. Столът беше студен.

Изгледах го. Изпитвах необходимостта да му кажа нещо, но все още не можех да съобразя какво. Той обаче изчака. Просто вродена учтивост, предполагам. Помещението беше добре осветено и не много малко — около дванайсет разкрача във всяка посока, доколкото можах да преценя (не се извърнах да огледам). Зад Баджинок имаше петима биячи и ако се съдеше по погледите им — бяха сложили ръце върху дръжките на най-различни сечива, — ме взимаха на сериозно. Почувствах се поласкан. В ъгъла на стаята бяха струпани дрехите ми и разните ми принадлежности. Казах:

— След като си се постарал да ми сдиплиш дрехите, ще бъдеш ли така добър да пратиш да ги почистят? Ще си платя за което, разбира се.

Той се усмихна и кимна. В тая работа и двамата щяхме да сме хладни професионалисти. Богове! Изгледах го. Дадох ся сметка, че ми се иска, едва ли не отчаяно, да скъсам веригите, да стана и да го убия. Да го удуша. Видения изпълниха мозъка ми — как биячите му ме ръгат с мечовете и заклинанията си, които отскачат от мен или падат безвредно наоколо, докато изтръгвам живота му. Преборих се действията ми да не се поддадат на желанието и то да не се изпише на лицето ми. Съжалих, че Лойош не е с мен, и в същото време се радвах, че не е тук. Високо мнение имам за собствената си двойственост.

Той седна срещу мен, кръстоса крака и се отпусна. Можеше да е заел тази поза и преди да се върна в съзнание, но изглежда си падаше по драматичните жестове също като мен.

— Жив си — каза той, — защото ни трябват няколко отговора.

— Питай направо — отвърнах. — В момента се чувствам ужасно отзивчив.

Той кимна.

— Ако ти кажа, че ще те оставим жив, ако ни дадеш отговорите, едва ли би ми повярвал. Освен това не обичам да лъжа. Тъй че вместо това ще ти кажа, съвсем искрено, че ако не ни дадеш отговорите, ужасно ще съжалиш, че не си умрял. Разбираш ме, нали?

Кимнах, защото устата ми изведнъж пресъхна. Прилоша ми. Дадох си сметка за всички магии в помещението; магии, които вероятно щяха да предотвратят всяка магия, която можех да опитам. Все още разполагах с връзката си към Глобуса, разбира се (тя ми показва, че съм бил в безсъзнание около десет минути), но се съмнявах, че ще мога да направя нещо с нея. Все пак...

— Каква е връзката ти с тази група източняци? — попита той.

Примигах. Не знаеше ли? Сигурно можех да използвам това. Може би ако успеех да го забавя, щях да мога да пробвам с вещерство. Прилагал съм го преди в ситуации, когато е изглеждало невъзможно. Отвърнах:

— Ами, те нали са източняци, и аз също така съм източняк, така че в известно отношение ние естествено... — След което изпищях. Сега не мога да си спомня какво ме заболя. Нямам спомен да ме е заболяло нещо определено, но разбрах, че е съвсем прав — това щеше да действа. Искях да умра. Продължи толкова кратко, че свърши още преди да изпищя, но знаех, че повече от това не бих могъл да понеса,

каквото и да беше. Бях плувнал в пот, бях отпуснал глава и се чух как скимтя като паленце.

Никой нищо не каза. След много време отново вдигнах очи. Чувствах се все едно, че съм остарял с двайсет години. Баджинок ме гледаше съвсем безизразно. После каза:

— Каква е връзката ти с групата източняци?

Отвърнах:

— Жена ми е от тях.

Той кимна. Така. Значи го беше знаел. Ето каква игра щеше да ми играе... да ми задава въпроси, чиито отговори знае, и с тях — някои, чиито не знае. Чудесно. Но и съвсем в реда на нещата, защото знаех, че повече няма да мога да излъжа.

— Тя защо е с тях?

— Мисля, че вярва в това, което правят.

— А ти?

Замълчах и сърцето ми блъскаше от страх, но трябваше да отговоря.

— Аз... не разбирам въпроса.

— Какво правиш с онези източняци?

Изпълни ме чувство на облекчение. Да. На това можех да отговоря.

— Коути. Не искам да я убият. Както беше убит Франц.

— Какво те кара да мислиш, че ще я убият?

— Не съм сигурен. Все още... тоест, не знам защо беше убит Франц.

— Някакви теории имаш ли?

Замълчах отново. Мъчех се да разбера въпроса и предполагам, съм изчакал твърде дълго, защото ме удариха със същото. Този път по-дълго. Вечност. Може би две секунди. Мила Вийра, моля те, нека да умра!

Когато болката спря, в първия миг не можех да проговоря, но знаех, че трябва, иначе щяха да ми го правят отново и отново, тъй че:

— Опитвам се. Аз... — Трябваше да преглътна, а ме беше страх, но го направих и потръпнах от облекчение, след като не се повтори. Понечих да заговоря отново. — Вода — промълвих. Тикнаха чаша към устата ми. Глътнах малко, повечето го излях на гърдите си. После заговорих бързо, за да не помислят, че се опитвам да шикалкавя. —

Мешат се във вашия — на Херт — бизнес. Предполагам, че беше предупреждение.

— Те така ли мислят?

— Не знам. Кели — водачът им — е умен. Освен това казах на един от тях, че така мисля.

— Ако е предупреждение, ще се вслушат ли?

— Не мисля.

— Колко са?

— Видял съм само пет-шест, но ми казаха, че...

Гледах точно към вратата, когато тя изтрещя и няколко бляскави неща профучаха покрай Баджинок и покрай главата ми. Зад мен се чува няколко пъшкания. Някой беше сондирал стаята и беше видял позицията на всеки вътре. Добра работа. Вероятно Крейгар.

Баджинок се оказа бърз. Отказа да си губи повече времето с мен, както и с натрапниците, просто пристъпи до единия от магьосниците и почнаха да се телепортират. Пръчките, който стоеше на прага, само го погледна и нахълта в стаята. Още нещо бляскаво профуча край мен и чух още едно пъшкане зад дясното си рамо, после забелязах, че Крейгар също е застанал на прага и мята ножове. Тогава в стаята влетя Лойош, а веднага след него беше Светулката. Очите на Светулката светеха като светилниците на Драконовата порта в Имперския дворец. Мисълта „Спасяват те“ просветна в главата ми, но не можа да предизвика повече от мимолетен интерес към това дали опитът ще е успешен.

Да наблюдаваш Пръчките се оказа интересно обаче. Разправяше се с четирима от тях едновременно и лицето му беше много съсредоточено. Тоягите се вихреха, но без да са съвсем невидими. Много изящен беше. Една от тоягите отскачаше от нечия глава, после шибваше нечий хълбок, докато другата чукваше по първата глава, и така нататък. Щом някой се опиташе да го порази, той включваше атаката му в своите движения все едно, че я беше предвидил. Почна да се движи още по-бързо и скоро оръжията им изхвърчаха от ръцете им, а самите те започнаха да залитат. И тогава Пръчките, като в кулминация на танц, ги довърши. Един по един, с двете тояги по главата, но не съвсем едновременно. Хряс-тупп. Хряс-тупп. Хряс-тупп. Хряс-тупп. Първият падна на пода, докато той заковаваше третия. Вторият рухна, докато оправяше четвъртия. Когато падна третият,

Пръчките отстъпи и се огледа, а щом се срина и последният, си прибра тоягите.

Гласът на Светулката дойде някъде иззад рамото ми.

— Оправихме ги всички, Крейгар.

— Добре.

Неговият глас дойде вдясно от мен и видях, че се бори с веригите.

„Добре ли си, шефе?“

Веригите се смъкнаха от ръцете ми и усетих, че и тези на краката ми се разхлабват. В стаята влезе някаква дама в сиво и черно. Крейгар каза:

— Ще сме готови след миг, милейди. — Помислих, че е от Лявата ръка, Магьосничка. Наета да ни телепортира вкъщи.

„Шефе?“

Веригите паднаха вече и от краката ми.

— Влад? — каза Крейгар. — Можеш ли да станеш?

Щеше да е хубаво да падна в някое легло, реших. Забелязах, че Светулката прибира дрехите ми.

„Шефе? Кажи нещо“.

Пръчките ме погледна и извърна очи. Мисля, че видях как промърмори нещо неприлично.

„По дяволите, шефе! Какво ти стана?“

— Добре — каза Крейгар. — Светулка, помогни ми да го изправим. Хвани оттам. — Усетих Лойош, стиснал рамото ми. Вдигнаха ме на крака. — Давай — каза Крейгар.

„Шефе? Не можеш ли да...“

Обръщане в червата, огромна дезориентация и световъртеж, и светът се преобърна в черепа ми.

„... отговориш?“

Повърнах на земята пред къщи. Държаха ме, а Пръчките, който държеше вързоп с вещите ми, стоеше наблизко.

— Приберете го вътре — каза Крейгар. Опитаха се да ми помогнат да вървя, но коленете ми поддадоха и за малко да падна.

„Шефе?“

Отново се опитаха, но със същия резултат.

— Така никога няма да го качим по стъпалата — каза Крейгар.

— Ще оставя тия неща вътре и... не, чакай. — Пръчките изчезна за миг от погледа ми и го чух да говори тихо с някого. Чух думите „пиян“ и „бардак“, и като че ли му отговори детски глас. После се върна без вързопа, хвана ме за краката и ме внесоха в къщата.

Горе на стълбището Пръчките пусна краката ми и почука. Чух някакво дете да казва:

— Тези ще ги оставя тук. — Шумолене и детето продължи: — Не, ще ги отнеса. — И тихите стъпки заглъхнаха. След като изчака някой да отговори на чуването, Пръчките отвори вратата и ме завлякоха вътре.

— Сега какво? — попита Светулката.

Долових едва скритото отвлечение в гласа на Крейгар.

— Сега мисля, че трябва да го почистим и... Коути!

— Лойош ми каза веднага да се прибера вкъщи. Какво... Влад?

— Трябва да се почисти и да се сложи да легне, мисля.

— Добре ли си, Влад?

Лойош отлетя от рамото ми. Вероятно при Коути, но точно тогава гледах в другата посока, тъй че не мога да кажа със сигурност. Коути помълча малко, след което каза:

— Отнесете го в банята. Оттук. — Сякаш й беше трудно да запази гласа си спокоен.

След малко по мен течеше гореща вода, а ръцете на Коути бяха нежни. Разбрах, че някъде там съм се подмокрил, както и че съм повърнал по гърдите и корема си. Крейгар влезе и двамата с Коути ме изправиха и подсушиха, после ме отнесоха до леглото и ме оставиха там. Лойош, вече притихнал, седна до мен с глава на бузата ми. Роуца драскаше по таблата на леглото вляво от мен.

От другата стая успях да чуя гласа на Коути да казва:

— Благодаря ти, Крейгар.

— Благодарни на Лойош — отвърна Крейгар. После гласовете им затихнаха и известно време чувах само глухо мърморене.

След това външната врата се затвори и чух как Коути отиде в банята, чух и шума на водата в мивката. След малко тя се върна в спалнята и сложи на челото ми влажен парцал. Постави Маготрепач на лявата ми китка и ме зави с одеяла. Отпуснах се под завивките и зачаках да умра.

Беше смешно. Винаги съм се чудил какви ли ще са последните ми мисли, стига да ми остане време да ги помисля. Оказа се, че последните ми мисли бяха как мисля за последните си мисли. Това беше смешно. Изкисках се, някъде много вътре в себе си, там, където не мога да бъда наранен. Ако Алийра беше права за прераждането, навярно следващият ми живот щеше да е по-добър. Не. Знаех, че Алийра беше права. Следващият ми живот вероятно нямаше да е по-добър от този. Е, не знам. Може би човек научава нещо всеки живот. Какво бях научил през този свой живот? Че винаги става въпрос за добрите срещу лошите и че никога не можеш да отличиш добрите от лошите, тъй че се примиряваш с избиването на лошите. Всички сме от лошите. Не. Лойош не е от лошите. Коути не е... ами... о, каква полза? Трябва само да...

С известна изненада осъзнах, че още съм жив. Тогава ми хрумна, че всъщност може би няма да умра. Усетих, че сърцето ми забърза. Възможно ли беше? Тогава у мен започна да се промъква някакво усещане, което може да се нарече само „реалност“, и разбрах, че ще живея. Все още не можех да го приема емоционално — всъщност не го вярвах, — но по някакъв начин го знаех. Посегнах за камата в десния ми ръкав, но я нямаше. Тогава си спомних, че съм гол. Надигнах глава и видях вързопа с дрехите и оръжията ми, със стърчащата от него дръжка на рапирата, в ъгъла, и разбрах, че не мога да я достигна. Усетих Маготрепача около лявата си китка. Щеше ли да свърши работа? Как? Трудно можех да се самоудуша. Навярно щях да мога да се халосам с него по главата.

Измъкнах лявата си ръка изпод завивката и се вгледах в златната верижка. Когато я намерих, Сетра Лавоуд ме посъветва да ѝ измисля име. Беше уклончива, когато я попитах защо. Сега я гледах съсредоточено, увита на лявата ми китка, плътно, но без да се впива. Оставих лявата си ръка да падне на леглото и тя се разви и падна в дланта ми. Вдигнах я и тя се изпъна, и застана насред въздуха, навита на кълбо като готова за атака йенди. Щом раздвижих ръката си, останалата част от веригата не помръдна, сякаш другият ѝ край се беше залепил в празното пространство, на трийсет сантиметра над мен.

„Какво си ти? — го попитах. — Спасявало си живота ми неведнъж, но всъщност не знам какво си. Оръжие ли си? Сега можеш

ли да ме убиеш?“

Тогава то се нави и разви, сякаш обмисляше въпроса. Никога не го бях виждал да прави това. Номера с увисването във въздуха го правеше, когато го намерих, но това беше в Дзур планина, където странните неща са обичайни. Или не беше ли в Пътеките на мъртвите? Вече не можех да си спомня. Дали не означаваше, че сега ме връща там? Източняците не се допускат в Пътеките на мъртвите, но нали аз всъщност не бях източняк? Всъщност какво беше един източняк? По-различни ли бяха от драгарите? Кой го интересуваше? Това беше лесно — източняците ги интересуваше и драгарите ги интересуваше. Кой *не* го интересуваше? Кели не го интересуваше. А дали Боговете на справедливостта ги интересуваше?

Маготрепач описваше фигури във въздуха над мен, виеше се и се навиваше като танцьор. Едва забелязах, когато Лойош излетя от стаята. Няколко минути по-късно, когато Коути се върна с димяща чаша чай в ръка, все още ми танцуваше фигурите си.

— Изпий това, Влад — каза ми тя с разтреперан глас. Маготрепач се смъкна надолу, после се издигна нагоре. Зачудих се какво ли щеше да стане, ако пуснех края, който държах, но не исках да рискувам да спре. Усетих чаша, опряна на устната ми, и горещ чай закапа в устата и по гърдите ми. Преглътнах по рефлекс и забелязах, че вкусът е странен. Хрумна ми, че може би Коути ме трови. Когато чашата дойде отново, отпих жадно, без да изпускам от очи танца на Маготрепач.

Когато чашата се изпразни, се отпуснах на гръб и зачаках забравата. Някаква част от мен леко се изненада, когато тя дойде.

7.

„1 ЧТ ЧЕРНИ БОТУШИ: МАХНЕТЕ РЪЖДИВО ПЕТНО ОТ НОСА НА ДН БОТУШ...“

Изобщо не помня как съм се събудил. Дълго зяпах в тавана, без да мога да се съсредоточа. Усещането за сетива се усилваше бавно... гладкият лен на грижливо огладените чаршафи, мирисът на косата на Коути до лицето ми, топлата ѝ, суха ръка в моята. С другата си ръка се опипах по лицето и по тялото и примигнах. Опашката на Лойош беше увита около врата ми — лека като перце и люспеста.

„Шефе?“ Плахо.

„Да, Лойош. Жив съм“.

Той отпусна глава на бузата ми. Надуших мириса на адриланкското утро във вятъра през прозореца. Облизах устни, стиснах плътно очи и ги отворих. Паметта се върна, пронизваща като игла. Примижах и потреперих. След малко се извърнах към Коути. Беше будна и ме гледаше. Очите ѝ бяха зачервени.

— Някои от нас са готови да направят всичко от съчувствие — казах ѝ. Гласът ми изпращя сухо. Тя стисна ръката ми.

След малко се изсмя тихичко.

— Опитвам се да измисля как да кажа: „Добре ли си?“ така, че да не прозвучи все едно, че трябва да се преместиш другаде.

Стиснах ръката ѝ. Лойош се размърда и се разлетя из стаята. Роуца изсъска отнякъде.

— Ако питаш дали се каня да се самоубивам, отговорът е „не“.
— После казах: — Не си спала, нали? — Тя махна с ръка и го приех за „Не, не съм“. — Може би трябваше. — Погледна ме с плувнали зачервени очи. — Виж, всъщност това не решава нищо.

— Знам — отвърна тя и този път нейният глас се скърши. — Искаш ли да поговорим за това?

— За... какво стана вчера ли? Не. Много е близко. Ти какво ми даде? Отрова, нали?

— В чая ли? Да. Циолин, но много малка доза, само колкото да заспиш.

Кимнах. Тя се премести до мен и я прегърнах. Погледах още малко в тавана. Беше от сачак и Коути го беше боядисала светлозелено. „Зелено?“, бях възкликнал тогава. „Означава растеж и плодородие“, беше обяснила тя. „Аха“ — бях казал и продължихме с други неща. Сега просто изглеждаше зелен. Но тя ме беше прегърнала. Приемете го както искате.

Станах и се погрижих за сутрешните неща. Когато погледнах отново в спалнята, Коути спеше. Излязох с Лойош, отбих се в „При Киг“ за малко и пих клави. Внимавах много, когато излязох от къщи. Никога не съм бил нападан, когато съм подготвен за това; винаги е ставало неочаквано. Кое е странно, заради многото време, през което очаквам да ме нападнат. Зачудих се какво ли щеше да е, ако изобщо не ми се налагаше да се притеснявам за това. Ако тези източници успееш, можеше и да стане. Но все едно, за мен щеше да е без значение. Не мога да си спомня време, когато да не съм се оглеждал много внимателно наоколо. Дори докато бях млад, имаше твърде много хлапета, които не харесват източници. Каквото и да станеше, бях затънал в това. Но все пак...

„Смятам, че прекаляваш с мисленето, шефе“.

Кимнах. „Добре, приятел. Кажи кое да пренебрегна“.

„Хе!“

„Точно така. Хе!“

„За тези източници... групата на Кели...“

„Е?“

„Да приемем, че не се налагаше да се тревожиш за Коути или да мислиш за Херт, или каквото и да е. Какво би изпитвал към тях?“

„Откъде мога да знам?“

„Какво би изпитвал, ако Коути е една от тях?“

Виж, това беше добър въпрос. Предъвах го. „Мисля, че просто нямам високо мнение за една група, която толкова е затънала в идеалите си, че не се грижи за хората“.

„Но за Коути...“

„Да. Не знам, Лойош. Всъщност нямам и възможност да разбера какво включва това. Колко време ще отнеме? Ще я виждам ли изобщо?“

Ще иска ли да им дава пари? Колко? Твърде много неща има, които не зная. Тя трябва да ми каже за всичко това“.

Пих още клавиша и помислих за разни неща. Излязох навън много предпазливо.

Когато влязох в кантората, не спрях да поздравя Крейгар и Мелестав; слязох направо в мазето. До лабораторията имаше едно голямо празно помещение с много фенери. Запалих ги. Извадих рапирата, поздравих сянката си и атакувах.

Челно парирание. Какво се беше случило с мен снощи?

Влизане, отстъп. Беше по-лошо, отколкото когато ми казаха, че съм прероден драгар. Или по-друго, най-малкото.

Може би просто трябва да забравя, че съм се опитал да се самоубия. Само че можеше да опитам отново и може би щях да успея. Но пък ако го направех, може би щеше да е най-добре.

Това беше глупост. От друга страна, не можеше да се отрече, че снощи всъщност исках да се самоубия; бях се опитал да го направя. Не беше за вярване.

Парирание по фланга, челно парирание, удар в крака, забиване в гърдите. После болката обаче — невероятната болка. Но все пак беше свършило. Трябваше да спипам Херт преди той да ме е хванал, а това бездруго нямаше да промени чувствата на Коути към мен, а и нямаше да ми се плати. Но все едно: трябваше да се погрижа да не ми го направи отново. Никога.

Парирание, удар, парирание. Не съм самоубиец. Има много убийци, на които им е все едно дали ще оживеят, или ще умрат, но аз не съм от този тип. Или поне никога не съм бил. Хайде стига! Така може да ми мине целият живот, докато се мъча да реша какво означава, че исках да се свърши с мен. Имаше неща, които трябваше да свърша, а това не водеше доникъде. Трябваше просто да убия Херт и толкова.

Поздрав. Само дето съжалявах, че трябва да го направя.

И освен това съжалявах, че не съм си монтирал баня долу.

— Крейгар.

— Да?

— Омръзна ми да рина говната.

— Добре. Крайно време беше.

— Млъкни. Искам пълни подробности за Херт. Имам предвид всичко. Искам да знам кой е любимият цвят на любовницата му и колко често си мие косата. Искам да знам колко пипер си слага той в супата. Искам да знам колко често взима...

— Разбрано, шефе. Поемам го.

„Можеш ли да го оправиш преди да се е случило нещо с Коути?“

„Не знам. Не знам със сигурност, че нещо ще се случи с Коути. Но не можем да рискуваме. Ще трябва да...“ Замълчах, защото ме порази една мисъл. Отхвърлих я, но тя се върна. Имаше едно нещо, което можеше да помогне.

„Няма да ѝ хареса, ако го разбере, шефе“.

„Кълна се в пръстите на Вийра, Лойош! Тя не е харесала *нищо* от това, което съм направил, откакто започна цялата каша. И какво? Да имаш случайно други идеи?“

„Май не“.

„Аз също. Трябваше да го направя още преди няколко дни. Но тогава не мислех. Роуца с нея ли е сега?“

„Да“.

„Тогава да тръгваме“.

„А охрана за теб?“

Изведнъж ми прилоша, щом си спомних за предния ден. „Тоя път няма да се мотая като гламав по улиците“.

„Няма ли?“

Прозвуча риторично, затова не отговорих.

Телепортирах се директно от кантората, да не би случайно някой да ме чака отвън. Източнияшкият район започваше да ми изглежда все по-познат и по-познат, колкото повече и повече време прекарвах в него. Изпитвах смесени чувства в това отношение.

„Тя движи ли се?“

„Движеше се, шефе. Спря преди малко“.

„Колко сме далече?“

„Мога да прелетя дотам за пет минути“.

„Страхотно. Колко далече сме?“

„Половин час“.

Улиците се виеха и къдреха като чувството за хумор на Вийра и наистина мина половин час, преди да се озовем близо до един голям парк. Претъпкан с хора парк. Вътре имаше хиляди, предимно човечи. Зяпнах. Последния път, когато бях видял толкова много хора събрани на едно място, се водеше битка. Не ми беше харесало.

Поех си дълбоко дъх и започнах да си пробивам път навътре и през тълпата. Водеше Лойош. („Насам. Така, сега назад и надясно. Ето там някъде са“.) Джерегът внимаваше Роуца да не разбере, че сме в района. Сигурно нямаше да му е приятно, но предполагам, че гледаше на това като на игра. Аз внимавах Коути да не разбере, че съм в района, и в това нямаше никаква игра.

Забелязах я, застанала на някаква платформа, която, изглежда, беше центърът на вниманието на тълпата. Оглеждаше множеството, въпреки че повечето хора, които гледаха към нея, сигурно нямаше да го разберат. Отначало си помислих, че търси мен, но после разбрах и се изкисках. Кели също стоеше на платформата и гръмко декламираше за „техния“ страх от „нас“, а Коути играеше неговия охранител. Страхотно. Придвигих се към платформата, клатейки глава. Аз исках да играя нейния охранител, без да ме види. Тя гледаше за някой, който би се промъкнал към платформата — с други думи, гледаше за някой, който щеше да прави точно това, което правех аз.

След като го осъзнах, спрях — на четиридесет-петдесет стъпки — и загледах. Всъщност не мога да ви кажа за какво точно беше речта: не слушах. Не бих казал, че превърна множеството в разгневена сган, но изглеждаха заинтригувани и от време на време подвикваха одобрително. Чувствах се объркан. Никога не се бях озовавал сред толкова голяма група хора, като в същото време се мъча да реша дали някой член на групата се кани да убие друг член от групата. Допускам, че има начини да се разбере, но не ги знам. От време на време поглеждах към платформата, но там не ставаше нищо особено. Почнах да улавям по някоя фраза от речта на Кели, неща като „историческа необходимост“ и „няма да им паднем на колене“. Освен Кели горе се бяха качили и Грегъри, Наталия и няколко източняци и текли, които не познавах. Те също изглеждаха заинтересовани от приказките на Кели.

По някое време събирането се разпадна — след гръмки подвиквания. Помъчих се да остана колкото може по-близо до Коути, без да ме забележи. Не беше много близо. Около всеки от тези, които

бяха стояли на платформата, се заформяха групи. Освен около Коути. Тя стоеше плътно до Кели. Тълпите взеха да оредяват, а аз продължавах да очаквам, че ще видя някой друг, който като мен дебне някъде отзад. Но не видях.

След половин час Кели, Грегъри и Наталия си тръгнаха. Всичко вече беше затихнало. Тръгнах след тях. Върнаха се до къщата на Кели и се скриха вътре. Зачаках. Времето беше хубаво, за което бях благодарен — мразя да стоя и да чакам отвън в студ и дъжд.

Белята беше в това, че чакането ми остави твърде много време за мислене, а имаше твърде много неща, за които да мисля.

Всъщност се бях опитал да се самоубия. Защо? Ясно, за първи път ме бяха изтезавали, но и преди бях издавал информация, след като ме пребиеха; дали наистина беше толкова различно? Помислих за болката и се чух как пища, и цялото ми тяло потръпна.

В други случаи, когато бивах принуждаван да издам информация, се владеех. Бях в състояние да си играя с тях — да им подам тази или онази дреболия и да затая каквото мога. Този път просто вътрешностите ми се изсипаха. Добре, но всичко това не обясняваше положението. Просто не бях от самоубийствения тип. Нали? Вийра, а дали не бях?

След малко казах, „Лойош, продължавай да наблюдаваш къщата. Аз ще навестя Ноиш-па“.

„Не, шефе. Не без мен“.

„Какво? Защо не?“

„Херт все още те търси“.

„О, вярно“.

Най-после Коути излезе. Вече се свечеряваше. Тя тръгна към къщи, аз я последвах. На няколко пъти Роуца, на рамото ѝ, започна да се оглежда нервно и Лойош предложи да се позадържим малко назад, тъй че го послушах. Доста възбуждащо беше. Повъртях се около час, след което и аз се прибрах. Двамата не си казахме много, но забелязах, че тя ме погледна няколко пъти с угрижена физиономия.

Повечето от това можете да го повторите за следващия ден. Тя излезе от къщи и аз я проследих, докато стоеше на един ъгъл и продаваше таблоиди (нов брой, забелязах; в заглавието на първата страница ставаше дума за домовладелци) и говореше с минавачите. Минавачите ги наблюдавах много изкъсо, особено когато се появеше

някой драгар. Свързах се с Крейгар да видя как се справя и той ми каза, че работел. Оставих го на мира. Притесних го само защото бях започнал да изпитвам огромно безсилие.

Безсилие? Ами да. Следях Коути отчаяно — мъчех се да я опазя жива и съзнавах, че е безсмислено. Не можех да съм сигурен, че се канят да убият някой от източняците, а нямаше причина да мисля, че това ще е точно Коути, пък и честно казано, бездруго не можех да направя кой знае какво. Убийците действат с изненада. Но ако един убиец може да изненада жертвата си, най-вероятно е да изненада също така и охраната ѝ, която е на двайсет или трийсет стъпки. Усилието ми да я опазя изглеждаше почти безплодно упражнение. Но пък нищо друго не можех да направя, освен да мисля, а от мислене ми беше писнало.

„Шефе!“

Погледнах в посоката, привлякла вниманието на Лойош. Видях ъгъла на голяма кафява сграда — от тези с жилищата за по няколко семейства.

„Какво има?“

„Видях някой там, беше висок като за драгар“.

Погледах малко натам, но не забелязах движение. Коути все още стоеше до една сергия със зеленчуци, заедно с Шерил, говореха си нещо с продавача. Около половин час продължих да се обръщам ту към Коути, ту към ъгъла, след което се отказах и започнах да наблюдавам само жена си, докато Лойош хвърляше око към мястото, където беше забелязал някого. В един момент Коути и Шерил оставиха сергията и тръгнаха към сградата, за която мислех, че е един от щабове им, въпреки че Коути говореше за нея само като за дома на Кели. Опитах се да разбера дали някой ги следи, но не можех да съм сигурен.

Коути влезе вътре, а Шерил продължи. Скрих се малко по-надолу по улицата, откъдето можех да наблюдавам вратата. Тази врата започвах да я познавам повече, отколкото би ми се искало да познавам която и да било врата. Радвах се поне, че Коути не може да се телепортира.

Вече се мръкваше, когато един драгар в цветовете на джерег пристъпи храбро до вратата и влезе. Опипах оръжията си и бързо тръгнах след него, но той излезе преди да съм пресякъл улицата до

средата. Обърнах се в другата посока, направих се на незаинтересован и той не ме забеляза. Когато погледнах през рамо, той вече крачеше бързо. Помислих дали да не го проследя, но най-много, което можех да постигна, бе да докажа, че го е изпратил Херт. И какво?

Реших, че най-вероятно трябва да е пратеник. Или можеше да е някой магьосник и току-що да е убил всички в къщата. Или пък... в този момент Коути, Пареш и Наталия излязоха, сякаш нещо ги беше подгонило да бързат. Тръгнах след тях. Те поеха на североизток, тоест към центъра на града. (Източнияшкият район е в Южна Адриланка, която общо взето се пада на запад от центъра. Опитайте се да го разберете, ако много държите.)

Преди да прекосят обозначената граница с драгарския район (улица „Дърводелска“), завиха и тръгнаха по две странични улички. В един момент спряха и се струпаха около нещо на земята. Коути коленичи, докато другите останаха прави. Пареш започна да се озърта. Приблжих ги и той ме видя. Бързо се изправи и ръката му се изпъна, сякаш се канеше да направи нещо магическо — и Маторепач падна в дланта ми. Но той не направи нищо и след малко вече бях достатъчно близо, за да могат да ме познаят в гаснещата оранжева светлина, както и да видя, че Коути е коленичила до тяло. Тя вдигна глава.

Пареш се беше напрегнал, жилите на врата му се бяха издули. Наталия изглеждаше само леко заинтригувана и като че ли примирена. Коути ме изгледа твърдо.

— Какво общо имаш с това? — попита Пареш.

— Нищо — отвърнах и реших, че ще му позволя само още един такъв въпрос. Вместо да настои, той кимна, което почти ме разочарова.

— Какво търсиш тук, Влад? — попита Коути.

Вместо да отговоря, приближих до тялото. Погледнах и извърнах лице, после погледнах отново, този път за по-дълго. Беше Шерил. Бяха я пребили до смърт. Не беше пресъживима. И двата ѝ крака бяха потрошени — на коляното, под него и над него. И двете ѝ ръце бяха прекършени при лактите. Отоците по лицето — това, което беше останало от него — бяха ужасни. Темето ѝ беше набито навътре. И така нататък. Професионалната ми преценка сочеше, че са го правили няколко часа. А ако не можеш да направиш професионална преценка, каква е ползата, че си професионалист? Отново извърнах очи встрани.

— Какво търсиш тук, Влад? — повтори Коути.

— Следях те.

Тя ме изгледа, после кимна.

— Видя ли нещо?

— Лойош може би зърна някой, който ви наблюдаваше, докато бяхте на пазара, но после влязохте в къщата на Кели и аз гледах само вратата.

— И не си сметнал за нужно да кажеш на никого?

Примигах. Да кажа на някого ли? На някой от тях? Е, всъщност беше логично.

— Не се сетих.

Тя ме зяпна, след това ми обърна гръб. Пареш ме гледаше почти с гняв. Наталия гледаше настрана, но когато я погледнах по-внимателно, забелязах, че почти трепери от гняв. Коути беше стиснала юмруци и ги отваряше и затваряше ритмично. Усетих, че също започвам да се ядосвам. Не искаха да се въртя наоколо; определено не бяха ме молили да наблюдавам Шерил. Сега бяха готови да кипнат, защото не го бях направил. Беше достатъчно, за да...

„Не са ядосани на теб, шефе“.

„А?“

„Ядосани са на Херт, че го е направил, и може би на себе си, че са го допуснали“.

„Как можеха да го предотвратят?“

„Не питай мен“.

Обърнах се към Пареш, който беше най-близо.

— Как можехте да го предотвратите?

Той само поклати глава. Наталия обаче ми отговори, с много напрегнат глас, сякаш едва можеше да говори.

— Можехме да изградим движението по-бързо и по-силно, така че да не посмеят да го направят. Вече трябваше да се страхуват от нас.

Не беше моментът да обяснявам какво мисля за това. Помогнах им да отнесем тялото на Шерил в дома на Кели. Малцина ни поглеждаха по смрачаващите се улици. Предполагам, че това означава нещо. Тримата се държаха, сякаш трябваше да се чувствам удостоен с висока чест, че ми позволяват да им помогна. Това също не коментирам. Оставихме тялото в коридора, те влязоха вътре, а аз останах, без да си кажем нищо.

На път за къщата на дядо ми изведнъж бях обзет от с нищо неоправдания страх, че мога да го заваря убит. Ще ви спестя напрежението и ще ви кажа, че си беше жив и здрав, но интересното е, че го изпитах.

Щом минах под звънчетата, той извика:

— Кой е?

— Влад.

Прегърнахме се и седнах до Амбрус. Ноиш-па се засуети да пригответи чая — разправяше ми за новия търговец на подправки, който намерил: той все още киснел абсента в ментова отвара две седмици, точно както трябвало да се прави. („Две седмици“, ако ви интересува, е с един ден по-малко от три недели. Ако смятате, че това е странен период за означаване със специален израз, не мога да ви виня.)

След като чаят беше направен и одобрен и след като погалих почтително Амбрус, докато Ноиш-па правеше същото с Лойош, той ме попита:

— Какво те безпокои, Владимир?

— Всичко, Ноиш-па.

Той ме погледна загрижено.

— Не си спал добре.

— Не съм.

— За нашето семейство това е лош признак.

— Да.

— Какво се е случило?

— Помниш ли онзи приятел, Франц, дето го убиха?

Той кимна.

— Е, вече има още един. Жена. Бях там, когато намериха тялото й. Преди малко.

Дядо поклати глава.

— И Коути все още е с тези хора?

Кимнах.

— Не е само това, Ноиш-па. Те са като деца, намерили моргантска кама. Не знаят какво правят. Продължават да си вършат работата все едно, че могат да се опълчат срещу целия дом Джерег, да не говорим за Империята. Нямаше да ме притеснява, ако Коути не беше с тях, но просто не мога да я защитя; не и завинаги. Стоях пред явката им, когато дойде пратеник да им каже къде да намерят тялото —

или поне така предполагам. Но като нищо можеше да се окаже магьосник и да унищожи и къщата, и всичко вътре. Познавам човека, който стои зад това — способен е да го направи. Като че ли не разбират това, а аз не мога да ги убедя.

След като свърших, Ноиш-па помръдна в стола си, замисли се и каза:

— Казваш, че познаваш човека, който върши тези неща?

— Не много добре, но го знам.

— Щом може да го направи, защо не го е направил?

— Все още не си е струвало усилието. Все пак струва пари, а той няма да похарчи повече, отколкото се налага.

Той кимна.

— Чух, че са имали събиране вчера.

— Какво? А, да. В един парк наблизо.

— Да. И шествие имаха. Видях ги. Много хора бяха.

— Да. — Спомних си за парка. — Няколко хиляди. Но какво от това? Какво могат да направят?

— Може би трябва да поговориш отново с този Кели, да се опиташ да го вразумиш.

— Може би — отвърнах, не съвсем убедено.

Той въздъхна.

— Никога не си изглеждал толкова угрижен, Владимир.

— Предполагам, че е от работата. Знаеш ли, ние все пак играем по правила. Ако ни оставиш на мира, и ние те оставяме на мира. Ако пострада някой, който не е в организацията, значи си вре носа където не му е работа. Не е по наша вина, просто е така. Хората на Кели са направили това — набъркали са се там, където не им е мястото. Макар че не са всъщност. Те... не знам. Все едно, в тъмниците на Вийра проклети да са дано. Понякога ми се иска да му видя сметката на тоя Херт, а понякога ми се ще да... не знам какво. И знаеш ли, дори не мога да се ядосам достатъчно, за да пратя Херт „на разходка“. Много се заплетох в това. Би трябвало да наема някой да ми го свърши, но просто не мога. Не разбираш ли? Трябва да... — Примигах. Бях се раздрънкал. Ноиш-па отдавна беше престанал да слуша глупостите ми. Зачудих се какво ли си мисли.

Той ме гледаше много сериозно. Лойош кацна на рамото ми я стисна. Отпих от чая. Ноиш-па каза:

— А Коути?

— Не знам. Може би и тя се чувства по същия начин, и затова е намерила тези хора. Тя ме уби, знаеш ли?

Той се ококори. Обясних му:

— Така се запознахме. Беше наета да ме убие и го направи. Аз никога не съм убивал изт... човек. Тя — да. И сега се държи, все едно че... Както и да е.

Той ме изгледа и мисля, че си спомни за последния ни разговор, защото попита:

— От колко време го правиш това, Владимир? Това убиване на хора?

Изглеждаше искрено заинтригуван от отговора, затова отвърнах:

— От години.

Той кимна и каза:

— Може би е време да помислиш за това.

— Да речем, че се включа в стражата на феникс, стига да ме вземат. Или дори в Гвардията. Така или иначе, това си е убиване на хора за пари. Или да се запиша в някоя частна армия на Господар на дракони. Каква е разликата?

— Може би никаква. Нямам отговор за теб, Владимир. Казвам само, че може би е време да си помислиш за това.

Наля още чай и аз го изпих, след това си тръгнах за вкъщи.

8.

„...& МАХНЕТЕ КАЛ & САЖДИ ОТ ДВАТА...“

Помня Стената на Гробницата на Барит.

Всъщност тя не беше точно гробница, разбирате ли; вътре нямаше тяло. Сериолите много си падат по гробници. Строят ги или под земята, или сред планините, и слагат мъртъвците си там. На мен ми изглежда шантаво. Драгарите понякога строят паметници на мъртви важни клечки като Барит и когато построят някой, го наричат гробница, защото прилича на онова, дето го използват сериолите, и защото драгарите не са много умни.

Гробницата на Барит беше огромна във всяко отношение, сиво плочесто чудовище с изваяни по него картини и символи. Бяха я лепнали много на изток, в Източните планини, близо до мястото, където драгарите търгуват с източняците за източняшки червен пипер и други неща. Веднъж се набутах там в разгара на една битка. Никога няма да забравя как беше. Едната армия беше съставена от източняци, които загиваха, другата беше съставена от текли, които също загиваха. От драгарска страна имаше двама Господари на дракони, които не бяха в никаква опасност. Такъв спомен ми е останал за нея. Никой нямаше да засегне Мороулан или Алийра, а те се държаха като някакви кресливи божества. Другото, което помня, беше, че гледах какво става и чак хапех устни от пълна безпомощност.

Намесата ми щеше да е безсмислен риск, нали разбирате. Искам да кажа, Мороулан си получи хубавата битка, Сетра Младшата получи Големия меч на Кийрон, докато Алийра получи един колкото ръста й, а пък аз трябваше да разбера, че не можеш да върнеш миналото. Но по време на самата битка не можех да направя нищо, освен ако не исках да съм един от теклите или един от източняците, които се сипеха като пепел от планината Зерайка. Не исках, тъй че само гледах.

Ето за това си спомних сега. Всъщност всеки път, когато се почувствам безпомощен, този спомен се връща и ме измъчва. Всеки

писък от всеки ранен източник, или дори от текла остава с мен. Знам, че драконите смятат поръчаното убийство за по-малко „почетно“ от клането на източници, но така и не мога да схвана защо. Онази битка обаче ми показва какво означава безсмислие. Толкова много смърт за толкова малък резултат.

Разбира се, накрая направих... нещо — но това е друга история. Това, което помня, е безпомощността.

Коути не ми говореше.

Не че изобщо отказваше да ми каже нещо, по-скоро нямаше какво да ми каже. Цялата сутрин обикалях бос из къщата, плесвах вяло някой от двата джерега, замотал се на пътя ми, и зяпах в различни прозорци с надеждата, че някой от тях ще ми покаже нещо интересно. Хвърлих два ножа по мишената ни в хола и не улучих. В един момент взех Лойош и излязох да прескоча до кантората, като много внимавах по пътя.

Крейгар ме чакаше. Изглеждаше недоволен. Какво пък, що да изглежда доволен?

— Какво става? — попитах го.

— Херт.

— Е, какво?

— Няма любовница, не яде супа, никога не взима...

— Какво искаш да кажеш? Че нищо не можеш да намериш за него ли?

— Не, проследих го много добре. Добрата новина е, че не е магьосник. Но като изключим това, е също като теб — няма си редовен график. И няма кантора: работи направо от дома си. Никога не посещава една и съща гостилница два пъти поред и в действията му не можах да открия никакъв шаблон.

Въздъгнах.

— Почти го очаквах. Добре, продължавай. Рано или късно все нещо ще се появи. Никой не живее съвсем безреден живот.

Той кимна и излезе.

Вдигнах краката си на бюрото, след което ги свалих. Станах и закрачих напред-назад. Отново ме порази мисълта, че Херт се гласи да ме прати на разходка. Вероятно точно в този момент долу имаше някой, който се опитва да закове всичките ми движения, за да може да ме спипа. Погледнах през прозореца на кабинета, но не видях някой да

стои на улицата срещу вратата ми и да държи кама. Седнах отново. Дори да успеех пръв да спипам Херт, някой все пак беше получил пари и все още беше решен да ме хване. Потръпнах.

Имаше поне едно хубаво нещо... за Коути можех да се поуспокоя за известно време. Херт им беше направил още едно дискретно предупреждение. Нямах да предприема нищо друго, докато не види какъв ще е ефектът. Което означаваше, че можех да побачкам по опазването на собствения си живот. Как? Ами например можех да спечеля малко време, като убия онзи, който е пратен подир мен, което щеше да принуди Херт да търси друг убиец.

Добра идея, Влад. Обаче как точно ще го направиш?

Измислих един начин. Лойош не го хареса. Попитах го дали има други предложения и той нямаше. Реших да го направя веднага, преди да съм съобразил колко е глупаво. Станах и излязох от кантората, без да говоря с никого.

Докато обикалях из квартала и проверявах бизнеса си, Лойош се мъчеше да го забележи, но не успя. Или никой не ме преследваше, или типът беше много опитен. Така прекарах късния предобед и ранния следобед. Собствените ми усилия бяха насочени не толкова към това да забележа убиеца, колкото да изглеждам все едно, че се чувствам в пълна безопасност. Да се опитваш да изглеждаш спокоен при подобни обстоятелства никак не е лесно.

Накрая, след като взе да се свечерява, се запътих отново към източния район. Там, по същото време като в предишните два дни, заех позиция недалече от явката на Кели и зачаках. Интересът ми към това, което ставаше вътре и извън сградата, беше съвсем бегъл, но забелязах, че е доста оживено. Коути се появи с приятелчето ми Грегъри — носеха по една голяма кутия. През целия ден в сградата влизаха и излизаха източняци и текли, които не познавах. Мисля, вече казах, че не наблюдавах много внимателно. Очаквах убиецът да направи хода си.

Разбирате ли, мястото не беше съвсем свършено да ме хване; общо взето се бях скрил на ъгъла на една сграда и можех да виждам почти навсякъде около мен. Лойош гледаше над главата ми. Но беше единственото място, където бях идвал по едно и също време през

последните няколко дни. Ако успеех да продължа така, щеше да реши, че е най-подходящото място, където да ме удари. Щеше да се хване и може би щях да успея да го убия, което щеше да ми даде отдих, докато Херт намери някой друг.

Неприятната част беше, че няхах никаква представа кога ще се задвижи. Да стоиш нащрек, очаквайки атака в продължение на часове, никак не е лесно, особено когато много ти се иска да скочиш и да удариш някого просто ей така.

Източняците и теклите продължаваха да влизат и излизат от къщата на Кели. Когато почна да се свечерява, започнаха да изнасят големи купчини хартии. Един от тях, текла, когото не познавах, освен хартии носеше и едно котле и четки, и започнаха да разлепват хартиите по стените на сградите. Минувачите спираха да ги прочетат и продължаваха по пътя си.

Изкарах там два-три часа и накрая реших, че предполагаемият убиец изобщо няма да се появи. Е, нищо — сигурно просто не бързаше. Възможно беше също така да е измислил по-добро място, където да ме светне. На връщане към къщи станах особено предпазлив. Пристигнах без инцидент.

Коути не се беше прибрала и легнах да поспя.

На другия ден станах, без да я будя. Попочистих, направих клавиша, седнах и пих, после — малко фехтовка със сянката ми. Лойош се беше записал в някакъв задълбочен разговор с Роуца, докато Коути не стана и не я отведе навън. Излезе, без да каже и дума. Задържах се вкъщи чак до късния следобед, когато се върнах на същото място.

Предния ден бях забелязал, че хората на Кели са доста заети. Днес всичко изглеждаше празно. Не се забелязваше никаква дейност. След малко предпазливо напуснах малката си ниша и отидох при един от плакатите, които бяха разлепили предния ден. Обявяваше митинг, който щеше да се състои днес, и се говореше нещо за „слагане край на потисничеството и убийствата“.

Помислих дали да не потърся митинга, но реших, че не ми се занимава отново с такова нещо. Върнах се на мястото си и зачаках. Някъде по това време започнаха да се появяват. Кели се върна пръв, с Пареш. После дойдоха няколко, които не познавах, след тях Коути,

после други, които също не познавах. Повечето бяха източняци, но имаше и няколко текли.

И продължиха да прииждат. Непрекъснат наплив от хора в това малко място, а отвън продължаваха да се трупат. Това до такава степен възбуди любопитството ми, че се улових, че обръщам повече внимание на тях, отколкото на вероятния убиец, който вероятно ме наблюдаваше. Щеше да е — колко? — четвъртият ден, откакто заставах там. Ако убиецът беше по-нагъл, щеше да ме нападне още на третия. Ако беше изключително предпазлив, щеше да изчака още някой и друг ден, или за по-удобно за него място. Какво щях да направя самият аз? Интересен въпрос. Щях или да изчакам за по-добро място, или да направя хода си днес. Почти се усмихнах на тази мисъл. Днес бе денят, в който щях да убия себе си, ако ми бяха платили за това.

Поклатих глава. Умът ми отново блуждаеше. Лойош изхвърча от рамото ми, покръжи малко и се върна.

„Или не е тук, или се е скрил добре, шефе“.

„Да. Какво ще кажеш за това движение по улицата?“

„Не знам. Разбърмчали са се като кошер обаче“.

Бърмченето не заглъхна. Към свечеряване все повече и повече източняци и по-малко текли влизаха в жилището на Кели и излизаха, понесли в повечето случаи купища хартия. Забелязах, че шестима се появиха с черни превръзки на главите, каквито нямаха на влизане. Малко по-късно влезе друга група и те също се оказаха с черни превръзки, когато излязоха. Коути и другите, които познавах, час по час надничаха навън. Веднъж, когато се показа, тя също носеше такава превръзка. Видях я само на челото, защото се сливаше с косата ѝ много добре, но си помислих, че ѝ отива.

Когато забелязах, че една група, която се мотаеше около къщата, е въоръжена с тояги, вече започваше сериозно да се стъмва. Вгледах се по-внимателно и видях, че един държи нож. Облизах устни, напомних си, че трябва да стоя нащрек за моя човек, и продължих да наблюдавам.

Все още продължавах да не разбирам какво точно става, но не се изненадах, когато след около час, когато поредната група влезе и излезе, видях, че все повече и повече групи източняци носят тояги, ножове, сатъри и дори по някой меч или копие.

Изглежда, наистина ставаше нещо.

Изпитвах смесени чувства. По някакъв странен начин бях доволен. Не бях имал представа, че могат да спретнат нещо от подобен мащаб — по улицата вече се мотаеха може би стотина въоръжени източняци, но се справяха. Макар да наблюдавах отстрани, изпитах нещо като гордост. Но в същото време разбирах, че ако това продължи, ще привлече такова внимание, че всички да пострадат. Дланите ми се изпотиха, и то не само заради тревогата около убиеца, за когото бях приел, че трябва да се спотайва някъде наблизо.

Всъщност си дадох сметка, че мога почти да се успокоя във връзка с него. Ако беше от дръзкия тип, точно сега щеше да е идеалният момент да ми скочи. Но ако беше от по-дръзкия тип, щеше да се задейства предния ден или още по-предния. Имах чувството, че е по-скоро от моя тип. Аз нямаше да се приближа до обекта си в ситуация като тази. Обичам да удриям по план, а сто въоръжени, разгневени източняци едва ли влизаха в плана на този тип.

Улицата продължаваше да се запълва. Ставаше все по-претърпкана. Право към мен крачеха източняци с оръжия. Единственото, което можех да направя, бе да остана незабелязан; отчасти на улицата, но всъщност — извън нея. Проклет да съм, ако можех да разбера какво точно правеха, освен да се трупат, но всички те като че ли го смятаха за важно. Реших да си тръгна, тъй като беше съвсем ясно, че убиецът трябва да си е отишъл отдавна.

Някъде в този момент вратата на къщата на Кели се отвори и Кели излезе, обграден от Парещ, Коути и двама непознати за мен източняци. Не знам що за човек беше, но не можах да повярвам колко тихо стана всичко с появата му. Всички се насъбраха около него и зачакаха, буквално бяха затаили дъх, за да не вдигат шум.

Този път той не се качи на някаква платформа или нещо подобно, а беше доста нисък, тъй че оставаше съвсем скрит от погледа ми. Постепенно започнах да си давам сметка, че говори — като че ли започна шепнешком и гласът му постепенно се усилваше. Тъй като не можех да го чуя, се мъчех да преценя реакцията, която предизвиква. Трудно беше да се каже, но бях съвсем сигурен, че всички го слушат.

След като гласът му се усили, започнах да улавям отделни фрази, после — когато започна да вика — все по-големи части от речта.

— Те искат от нас — с патос говореше той — да им плащаме за излишествата и ние заявяваме, че повече няма да търпим това. Те

злоупотребиха с всички права, които може би са имали някога да властват над съдбините ни. Сега ние сме в правото си — и задължението си — сами да управляваме своето. — Гласът му изведнъж отново се сниши, но след малко се надигна отново. — Вие, които се събрахте сега тук, сте само авангардът и това е само първата битка. — И след малко: — Ние не сме слепи за тяхната сила, както те за нашата, но не сме слепи и за слабостите им.

Имаше и още подобни фрази, но бях твърде далече, за да разбера какво точно става. Все едно, всички размахваха оръжията си във въздуха и видях, че улицата е станала още по-пълна, отколкото беше преди Кели да започне речта си. Хората най-отзад не можеха да чуят повече от мен, но жадно напиреха напред. Атмосферата изглеждаше почти карнавална, особено в края на тълпата. Вдигаха над главите си тояги, кухненски ножове и сатъри, размахваха ги и ревяха. Пляскаха се по раменете и се прегръщаха; видях как един източник за малко не срязва гърлото на един текла, когото се опитваше да прегърне.

Нищо не разбираха от оръжия. Реших, че това ме плаши и че е по-добре да се махам. Запътих се към къщи. Успях да се справя без неприятности.

Коути се върна някъде към полунощ. Очите ѝ блестяха. Всъщност не само очите. Все едно че лампа беше светнала в главата ѝ, чак от порите на кожата ѝ струеше някаква светлина. Лицето ѝ беше грейнало в усмивка и най-малките ѝ движения, когато свали наметалото си и извади вино от бюфета, съдържаха ентузиазъм и енергия, които човек не можеше да не забележи. Не си беше свалила черната лента от главата.

Беше ме поглеждала със същия този сияен поглед — преди време.

Наля си вино, дойде в дневната и седна.

— Какво става? — попитах я.

— Най-последно предприемаме нещо — каза тя. — Раздвижваме се. Това е най-възбуждащото, което съм изпитвала някога.

Постарах се, доколкото можах, да не издам реакцията си.

— И какво е точно?

Тя се усмихна и от светлината на свещите очите ѝ заиграха.

— Пускаме кепенците.

— На какво пускате кепенците?

— Затваряме. Целия Източняшки квартал — цяла Южна Адриланка.

Примигах.

— Какво значи това „затваряме“?

— Никакво движение към или извън Южна Адриланка. Всички търговци и селяни, които минават от запад, ще трябва да заобикалят. Вдигнати са барикади по цялата Дърводелска и Две лози. Утре сутринта ще се охраняват.

Помъчих се да го осъзная и накрая „И какво ще донесе това?“ надделя над „Как го правите?“

— Искаш да кажеш, в близък план или какво се опитваме да постигнем?

— И двете — рекох. Отново се затрудних с подходящия въпрос и накрая пробутах: — Не се ли опитвате да привлечете селяните на своя страна? Струва ми се, че това само ще ги вбеси — нали ги карате да заобикалят цяла Южна Адриланка.

— Първо на първо, повечето от тях няма да искат да заобикалят, така че ще продават на източняците или ще се връщат.

— И това ще ги привлече на ваша страна?

— Те по рождение са на наша страна — каза тя. Това малко ме затрудни, но я оставих да продължи. — Не че се опитваме да ги мобилизираме или да ги привлечем, или да им показваме колко сме велики. Ние водим война.

— И не ви интересуват цивилните жертви?

— О, престани! Разбира се, че ни интересуват.

— Тогава защо отнемате храната от устата на тези селяни, които само искат да...

— Изопачаваш нещата. Виж, Влад, време е да отвърнем на удара. Длъжни сме. Не можем да ги оставим да си мислят, че могат да ни избиват безнаказано, а единствената защита, която имаме, е да вдигнем масите на самозащита. Е, да, някои ще пострадат. Но големите търговци — орките, цалмотите и джегала — ще останат без месо за кланиците си. Те ще пострадат повече. И благородническата класа — те са свикнали да ядат месо по три пъти на ден — скоро ще започне да недоволства.

— Ако наистина пострадат, те просто ще помолят Империята да се намеси.

— Нека. И нека Империята се опита. Ние държим целия район, а това е само началото. Няма да се намерят достатъчно дракони в Стражата, за да вдигнат блокадата. Да не говорим за Гвардията.

— Че не могат ли просто да телепортират през барикадите ви?

— Могат. Нека се опитат. Гледай само какво ще стане, ако се опитат.

— Какво толкова ще стане? Фениксите са обучени воини и всеки може да...

— Не може да направи нищо, когато срещу него стоят по двайсет-трийсет от нас. Вече имаме цяла Южна Адриланка и това е само началото. Намираме подкрепа в останалата част на града, както и в по-големите околни имения. Това всъщност е задачата, по която започвам да работя от утре. Ще посетя някои от кланиците и...

— Разбирам. Е, добре. Но защо?

— Нашите настоявания към Императрицата...

— Настоявания? Към Императрицата? Сериозно ли говориш?

— Да.

— Тъж... добре. И какви са те?

— Искаме пълно разследване на убийствата на Шерил и Франц. Зяпнах я. Преглътнах, след което се опулих отново. Накрая казах:

— Не може да говориш сериозно.

— Разбира се, че говоря сериозно.

— Обърнали сте се към Империята?

— Да.

— Искаш да ми кажеш, че не само сте се обърнали към Империята заради едно джерегско убийство, но вече настоявате да бъде разследвано?

— Точно така.

— Но това е лудост! Коути, мога да разбера, ако на Кели или Грегъри им щукне подобна идея, но ти поне знаеш как действаме.

— Ние?

— Моля ти се. Била си в организацията години. Знаеш много добре какво става с този, който се обърне към Империята. Херт ще ви избие всички.

— Всички? Всичките хиляди източняци — и драгари — в Южна Адриланка?

Поклатих глава. Коути не беше толкова глупава. Не можеше да е толкова глупава. Човек никога, ама никога не плямпа пред Империята. Това е едно от малкото неща, които могат да накарат един джерег да побеснее до такава степен, че да наеме някой, който да използва моргантско оръжие. Коути знаеше това. Но ето, че седеше срещу мен и цялата сияеше от това, че всички току-що си бяха сложили главите на дръвника.

— Коути, нима не осъзнаваш какво правите?

Тя ме изгледа твърдо.

— Да. Осъзнавам какво правим. Но мисля, че ти не го осъзнаваш. Ти, изглежда, си мислиш, че Херт е нещо като бог. Не е. Той със сигурност не е достатъчно силен, за да надвие цял град.

— Но...

— И точно в това е смисълът, между другото. Ние не разчитаме, че Империята ще ни въздаде справедливост. Не сме толкова глупави, както и всички, които живеят в Южна Адриланка. Хилядите, които ни следват, не го правят просто защото ни обичат, а от необходимост. Революция ще има, защото те толкова силно се нуждаят от нея, че са готови да загинат за нея. Следват ни, защото ние го знаем и защото не ги лъжем. Това е само първата битка, но тя започва и ние я печелим. Ето това е важното — не Херт.

Зяпнах я. Накрая изгървах:

— Колко време ти отне да го наизустиш това?

Зад очите ѝ лумнаха пламъци и ме заля такава вълна от гняв, че адски съжалих, че съм си отворил устата.

— Коути...

Тя стана, загърна се в наметалото си и излезе.

Ако в този момент Лойош се беше обадил, сигурно щях да го убия.

9.

„...И ЛЪСНЕТЕ.“

Останах буден цяла нощ; обикалях безцелно из квартала. Не бях съвсем полудял, като предишния път, но предполагам, че не бях и съвсем с ума си. Все пак се стараех да съм предпазлив и никой не ме нападна. Някъде по това време Мороулан се свърза псионично с мен, но когато го попитах защо, каза, че не било важно, така че не разбрах какво иска. След няколко часа се бях поуспокоил поне малко. Помислих да се прибера вкъщи, но осъзнах, че не искам да се прибирам в празно жилище. После осъзнах и че не искам да се прибера и да заваря Коути да ме чака.

Седнах в една дупка за клавиатура и пих, докато бърбреците ми не зареваха за милост. Когато утринната светлина започна да се цеди през оранжево-червената мъгла, която драгарите си въобразяват, че е небе, все още не ми се спеше. Изядох две кокоши яйца в някакво заведение, после отидох пеш до кантората. Мелестав ме посрещна с вдигната вежда.

Подуших тук-там да се уверя, че всичко върви гладко. Вървеше. Веднъж, преди известно време, бях оставил кантората за няколко дни в ръцете на Крейгар и докато ме нямаше, я беше докарал до бедствено положение, но изглежда, че оттогава се беше научил. Имаше две бележки за хора, които искат да се видят с мен по работа, но не бяха спешни и реших, че могат да почакаат. После премислих и ги дадох на Мелестав с указание да накара Крейгар да ги провери малко погрижливо. Когато някой иска да се види с теб — и в същото време някой иска да ти вземе главата, — може и да се окаже нагласено. Само за да задоволя любопитството ви, и двете се оказаха редовни.

След това щях да подремна, но все още бях възбуден. Слязох в „лабораторията“, свалих наметалото и палтото и почистих стаичката, която от доста време се нуждаеше от метла и парцал. Изхвърлих

старите въглени и пепел и дори лъснах тук-там. Покашлях известно време от вдигналата се прах.

Върнах се горе, измих се и излязох. Лойош кръжеше пред мен и бяхме много внимателни. Бавно закрачих към Южна Адриланка, като се стараех да съм колкото се може по-бдителен. Беше малко преди обяд.

Спрях за обяд и се поотпуснах в едно заведение, където не обичаха източняци или не обичаха джереги, или и двете. Кетната беше препечена, виното не беше изстудено, а обслужването беше мудро и почти грубо. Нямаше какво да направя, тъй като заведението се намираше извън моя район, но пък им го върнах тъпкано... дадох тлъст бакшиш на келнера и надплатих обяда. Нека се чудят.

Докато приближавах Южна Адриланка по Коларска, започнах да забелязвам по лицата на хората, покрай които минавах, известно напрежение и възбуда. Мда. Каквото и да правеха тези източняци, определено го правеха. Видях двама стражи от дома Феникс да крачат отривисто в същата посока като мен и се постарях да съм ненатрапчив, докато ме подминат.

Спрях на две карета от Дърводелска, за да огледам нещата. Улицата беше доста широка и това беше главният път за стоки откъм Южна Адриланка. Гъмжеше от драгари — текла и тук-там по някой орка или джегала, — трупаха се и или гледаха на запад, или се запътваха натам. Помислих да пратя Лойош да хвърли едно око, но не исках да се разделям с него толкова за дълго; все още трябваше да се тревожа за предполагаемия си убиец. Минах още едно каре на запад, но улицата тук завиваше и не можех да видя Дърводелска.

Виждали ли сте някога как започва бой в гостилница? Понякога разбираш какво става още преди да си видял самия бой, защото човекът до теб почва да върти глава, понечва да стане, зяпва, и тогава виждаш как двама-трима се отдръпват от нещо, скрито от някой друг, който е застанал точно пред теб. Тъй че изведнъж нервите ти се стягат, ставаш, правиш една-две стъпки назад и тогава виждаш биещите се.

Е, онова горе-долу беше същото. В другия край на карето, където улицата леко завиваше на север, всички се бяха вторачили към Дърводелска и си говореха, както когато продължаваш да гледаш към обекта на любопитство, вместо към лицето, на което говориш.

Забелязах петима драгари в ливреите на Феникс. Бяха смръщени, но не предприемаха нищо. Реших, че очакват заповеди.

По това последно каре минах много бавно. Започнах да чувам викове. Щом завих на ъгъла, единственото, което успях да видя, беше стена от драгари, подредени по цялото протежение на Дърводелска, между Зърнената борса и големия склад на Моли. Виждаха се още униформи. Отново се огледах за възможни убийци и почнах да се придвижвам през тълпата.

„Шефе?“ „Да?“

„Ами ако се е скрил в тълпата и те чака?“

„Ти ще го забележиш, преди да ми е скочил“.

„Ами... добре“.

Лойош имаше известно основание, но нищо не можех да направя. Да минеш през гъсто човешко множество, без никой да те забележи, съвсем не е от най-лесните неща, освен ако случайно не се казваш Крейгар. Трябваше да вложя в това цялото си внимание, което означаваше, че нищо нямаше да остане за онзи, който можеше да се опита да ме убие. Трудно е да се опише как се прави, но въпреки това е нещо, което може да се научи. Включва цял куп най-дребни неща, като например да държиш вниманието си фокусирано в същата посока като всички около теб; удивително е колко помага. Понякога ръгаш с лакът някой в ребрата, защото ако не го сръгаш, ще те забележи. Трябва да уловиш ритъма на тълпата и да се превърнеш в част от нея. Зная, че звучи смешно, но е най-доброто, което мога да направя. Учеше ме Кийра Крадлата, а дори и тя не може да го обясни. Но в случая обясненията са без значение. Добрах се до предната част на тълпата, без да привлека внимание, и толкова. И след като се озовах най-отпред, разбрах защо е цялото това вълнение.

Предполагам, че когато за пръв път чух Коути да говори за вдигане на барикади, съм си представял примерно, че ще намерят две-три каруци трупи и ще ги накамарят през улицата достатъчно високо, за да не могат хората да ги минават. Но изобщо не се оказа това. Барикадата като че ли беше вдигната от всичко, което не е трябвало повече на някого. О, мяркаше се тук-там и по някоя греда, разбира се, но това беше само началото. Виждаха се счупени столове, части от маси, повредени градински сечива, дюшеци, останки от дивани, дори

един голям порцеланов умивалник с щръкнала във въздуха канална тръба.

Барикадата запълваше изцяло пресечката и видях, че зад нея се вдига тънка струя дим, сякаш някой беше запалил там огън. От другата страна имаше може би петдесетина души — гледаха драгарите и слушаха обидите им, без да отговарят. Източняците и текла, които пазеха барикадата, имаха тояги, ножове и малко повече саби и мечове, отколкото бях видял предния ден. Тези откъм моята страна бяха невъоръжени. Стражите на Феникс — видях двайсетина — държаха оръжията си прибрани в ножниците. От време на време някой драгар понечваше да се покатери през барикадата и тогава десет-петнайсет източняци просто излизаха пред него, заставаха плътно един до друг и той слизаше обратно. Когато това ставаше, униформените като че ли настръхваха и започваха да гледат много внимателно, готови да се задействат, но отново се отпуснаха, след като драгарът слезеше.

Една волска кола приближи по улицата от другата страна и трима източняци отидоха и заговориха на коларя, който се оказа драгар. Поприказваха малко и чух, че коларят изруга, но после обърна и подкара натам, откъдето беше дошъл.

Ставаше точно както бе казала Коути: не пускаха никого в или извън Адриланка. Бяха вдигнали истинска стена и не стига това, ами източняците зад нея бяха готови да се разправят с всеки, който я изкатери. Никой не можеше да мине през тях.

След като видях, каквото исках да видя, тръгнах към жилището на Кели с предположението, че нещата извират оттам. Не бързах обаче и направих две отклонения по други улици, които пресичаха Дърводелска, за да видя дали нещата са същите. Същите бяха. Най-голяма беше тълпата на Дърводелска и Коларска, защото там кръстовището беше най-голямо и оживено, но другите, които проверих, също се оказаха здраво блокирани. Погледах и няколко повторения на сцени, на които вече бях свидетел. Започна да ми става досадно и продължих.

Стигнах по криволичещ маршрут до мястото си срещу къщата на Кели, проверих си оръжията и зачаках. Бях идвал тук вече от доста дни по едно и също време, без да следвам някакъв друг шаблон. Освен ако напълно не грешах, че Херт иска да ме убие (което не можех да повярвам), убиецът щеше да е разбрал, че това е най-удобното място за

удара. Освен ако не подозираше, че е капан. Аз дали щях да подозирам, че е капан? Не знаех.

Около дома на Кели не се забелязваше явна активност. Пареш стоеше отвън, както и двама източняци, които не познавах. От време на време влизаха и излизаха хора, но нямаше и помен от трескавата дейност през последните няколко дни. Така изтече около час и нещо. Мъчех се да остана нащрек и готов, но бях уморен поради липсата на сън и това ме обезпокои. Умората не е най-доброто, което може да изпитва човек, когато очаква опит за покушение върху живота си. Освен това бях потен и мръсен, но това не ме притесняваше чак толкова, тъй като отговаряше на настроението ми.

Първият признак, че ще става нещо, се появи с появата на Коути и Грегъри, които забързани изчезнаха вътре. След няколко минути Грегъри излезе и затича нанякъде. Опипах отново оръжията си, защото ми се стори съвсем уместно. След десет минути се появи група от около четиридесет души, водени от Грегъри, и всички започнаха да се мотаят около къщата.

Минута след това пристигнаха четирима стражи от дома Феникс и заеха позиции точно пред вратата на къщата. Устата ми изведнъж съвсем пресъхна. Четирима стражи и четиридесет източняци и текла — а се боях за източняците и за текла.

Учудих се дали присъствието им означава, че барикадите са премахнати, или че те са пробили през барикадите, но после се сетих, че в Южна Адриланка също трябваше да са разположени много стражи. Реших, че скоро ще видим повече. След което забелязах нещо... от четиримата, тримата бяха в облекло в зелено, кафяво и жълто. Погледнах по-внимателно. Да, тези четирима феникси включваха трима текла и един дракон. Това означаваше, че Императрицата се е обезпокоила от положението дотолкова, че да използва мобилизирани текла. Облизах устни.

Коути излезе и започна да говори на Господаря на дракони. Все още носеше цветовете на джерег и Роуца клечеше на лявото ѝ рамо. Не можех да разбера как му въздействаха думите ѝ, но допусках, че няма да е преизпълнен с добра воля.

Поговориха си известно време и ръката му посегна към дръжката на меча. Затаих дъх. Едно ненарушимо правило на джерег гласи: „Не убивай имперски стражи“. От друга страна, съвсем не бях сигурен, че

ще имам избор. Не се владее чак толкова, колкото би ми се искало да вярвам. Може би това е, което научих от цялата тази история.

Стражът обаче не извади оръжието си, а само го стисна. А и Коути можеше сама да се погрижи за себе си, пък и стражата беше помалобройна в съотношение едно към десет. Напомних си да стоя нащрек за предполагаемия убиец.

Появиха се още осем стражи. После — други четирима. Съотношението продължаваше да бъде три текла на всеки дракон. Една от последната група размени няколко думи с онзи, дето беше говорил с Коути, след което поднови преговорите. Предполагам, че беше с по-висок ранг от предишния или нещо такова. Тогава се появиха още трийсетина от хората на Кели и човек вече можеше да усети как обстановката се нажежава. Видях, че Коути поклати глава. Поговориха още малко и Коути отново поклати глава. Искях да се свържа с нея — да кажа: ей, аз съм тук, мога ли да помогна нещо? Но знаех отговора предварително, а питането само щеше да я отвлече.

„Стой нащрек, Влад“, казах си.

Стражът изведнъж обърна гръб на Коути и чух как изрече заповедите си с отривист и ясен глас:

— Отстъпи на трийсет крачки. Оръжията прибрани, стой в готовност.

Стражите тутакси изпълниха заповедта. Драконите — стегнати и елегантни в черните си униформи, общити със сребро, с нагръдните инсигнии на Феникс и златните им пелерини. Теклите, служещи като стражи, изглеждаха малко глупаво в селските си облекла със знаците на Феникс. Като че ли полагаха усилие да изглеждат спокойни. Коути се прибра вътре. Наталия и Пареш излязоха и взеха да обикалят между източняците, спираха се и им говореха. Повдигаха им духа, вероятно.

След двайсет минути пристигнаха още четиридесет-петдесет граждани. Всички бяха с ножове, дълги почти колкото саби, Бяха едри, мускулести мъже и носеха ножовете, сякаш знаеха как да ги използват. Помислих си, че може би идват от някоя от кланиците. Десет минути след това се появиха още двайсетина стражи. Това нещо продължи близо час, като улицата постепенно се пълнеше, докато престанах да виждам вратата на жилището на Кели. Можех обаче да чувам капитана (или каквато беше там; не знаех какъв ѝ е рангът) на фениксите и да я виждам. Напомняше ми съвсем лекичко за Мороулан — за чертите на

дома на Дракона, — но не беше толкова висока. Останах с впечатлението, че никак не е доволна от ситуацията — щяха да се бият само с текла и източняци, но те бяха много, бяха си на своя територия, а три четвърти от нейните сили бяха текла. Зачудих се какво ли е замислил Кели. Предположението ми беше (оказах се прав, разбира се), че Императрицата е разбрала кой стои зад цялата тази неприятност и е изпратила стражата си да го арестува, а той няма намерение да се предаде.

Това добре, но нима щеше да позволи двеста души от неговите „хора“ да загинат, за да го предотврати? Разбира се, беше логично. Човекът си следва принципите — защо да го интересува дали ще бъдат убити хора? Озадачаваше ме, че това нямаше да го спаси, освен ако не спечелеше. Текла или не, сред тези стражи имаше дракони (и един дзур, забелязах). Някои от тях вероятно бяха магьосници. Можеше да стане истинска кървава баня. Разбира се, Пареш беше магьосник, както и Коути, но рискът никак не ми харесваше.

Тъкмо се мъчех да осмисля това, когато се появи друга група. Бяха шестима, обкръжили седми, и бяха драгари. Не представляваха Империята обаче. Шестимата очевидно бяха охранители джерег или биячи. Седмият беше Херт.

Дланите едновременно ме засърбяха и се изпотиха. Разбирах, че точно в този момент не мога да предприема нищо, но — Вийра! Колко го исках! Не знаех, че съм способен на толкова омраза, докато не видях този човек, който се бе разпоредил да ме изтезават до такава степен, че да се прекърша и да им дам информацията, която да унищожи група, в която беше жена ми, за която бях готов да дам живота си. Все едно че този човек vyplъщаваше в себе си цялата горчицина, която бях преглътнал през живота си, а ето, че стоях, треперех безсилно, гледах и мразех.

Лойош ме стисна силно за рамото. Помъчих се да се отпусна и да остана в готовност за убиеца.

Херт забеляза капитана и тръгна право към нея. Двама от стражата застанаха между двамата и охранителите на Херт пристъпиха срещу тях, и в този момент се зачудих дали щях да видя битка, различна от тази, която бях очаквал. Но капитанът избута стражите настрана и застана срещу Херт. Херт се спря на около двацет стъпки от нея и гардовете му отстъпиха встрани. Имах идеална гледка към

двамата. Изстрелът ми към Херт щеше да е съвършен. Можех да сваля двама от гардовете му с два от ножовете си за хвърляне, да разпръсна останалите с шепя шурикени и да светна Херт, преди драконите да са успели да ме спрат. Сигурно нямаше да се измъкна жив, но с него можех да приключа. Вместо това обаче се свивах на ъгъла, наблюдавах, слушах и ругаех наум.

— Добър ден, лейтенант — каза Херт.

Значи бях сбъркал за ранга й. Голяма работа.

— Какво искаш, джерег? — Гласът на Господарката на дракони беше отсечен и рязък. Почти можех да предположа, че не харесва джереги.

— Изглежда, имате проблем.

— След пет минути няма да имам — изсумтя тя. — Разкарай се!

— Мисля, че мога да помогна този проблем да се уреди мирно, лейтенант.

— А аз мога да помогна вие да...

— Освен ако не ви доставя удоволствие да избивате цивилни. Сигурно ви доставя. Нямаше как да знам.

Тя го изгледа. После пристъпи и застана нос срещу нос с него. Един от гардовете му пристъпи напред, но Херт му махна и той спря. Лейтенантът бавно и внимателно извади дълъг боен нож от канията на бедрото до меча си и без да отмества очи от очите на Херт, го опита с палец. После му го показа. После го прокара по бузата му — първо надлъж, после напряко. Видях от мястото си червени черти там, където го поряза. Той не трепна.

Когато свърши, тя изтри острието в наметалото му, прибра го и бавно се отдалечи от него.

— Лейтенант — каза той.

Тя се обърна.

— Да?

— Предложението ми остава в сила.

Тя помисли за миг.

— Какво е то?

— Пуснете ме да поговоря с това лице, онзи вътре, и ми позволете да го убедя да приключи с тази глупава блокада.

Тя бавно кимна.

— Добре, джерег. Но времето изтича. Ще ви дам още десет минути. Считано от този момент.

Херт се обърна към вратата на жилището на Кели, но още докато го правеше, чух, че вратата се отвори. Отначало не можех да я видя, но след това източняците пред нея се отдръпнаха и видях дебелия дребен Кели, с Пареш от едната му страна и Коути от другата. Вниманието на Пареш беше приковано в Херт и очите му бяха като ками. Коути оглеждаше обстановката като професионалист и черната превръзка на челото ѝ изведнъж ми се стори неуместна. Това, което привлече вниманието ми обаче, беше, че гърбът на Херт беше точно срещу мен, само с един от охранителите му помежду ни. Много ме заболя, че не предприемам нищо.

Кели заговори пръв.

— Значи вие сте Херт. — Толкова беше примижал, че не можех да видя очите му. Гласът му беше ясен и силен.

Херт кимна.

— Вие трябва да сте Кели. Ще влезем ли да поговорим вътре?

— Не — отвърна рязко Кели. — Всичко, което имате да ми кажете, нека да го чуе целият свят, и целият свят да чуе моя отговор също така.

Херт сви рамене.

— Добре. Мисля, че виждате в каква ситуация сте изпаднали.

— Виждам го по-ясно, отколкото вие или вашата приятелка, която поряза лицето ви, преди да ви изпълни желанията.

Това го сепна за малко, след което той каза:

— Добре, все пак ви давам шанс да живеете. Ако махнете...

— Стражата няма да ни нападне.

Херт помълча за миг, след което се изсмя. Щом чу това, лейтенантката също се усмихна.

Тогава забелязах Наталия, Пареш и двама източняци, които не познавах. Крачеха пред редицата на стражата и раздаваха на всички, дори на драконите, някакви листчета. Драконите ги поглеждаха бегло и ги хвърляха; текла започнаха да си говорят и да четат на глас за тези, които не можеха да четат.

Херт млькна, извърна глава и загледа тази сцена леко угрижено. Лицето на лейтенантката също смени изражението си, но тя като че ли малко се ядоса. След което каза:

— Добре, прекратете...

— Е, какъв е проблемът? — каза високо Кели. — Да не би да ви е страх, ако прочетат това?

Лейтенантката се извърна рязко и го изгледа. Останаха така. Зърнах едно от листчетата, което някой беше пуснал — вятърът го беше отвял до мен. Започваше с големи букви: „БРАТЯ МОБИЛИЗИРАНИ“. Отдолу, преди вятърът да го е понесъл отново, прочетох: „Вас, насила мобилизирани текла, насъскват срещу нас, източняци и текла. Този план е задействан от нашите общи врагове, потисниците, привилегированите малцина — генерали, капитани, земевладелци...“

Лейтенантката обърна гръб на Херт, дръпна една от листовките и я зачете. Беше доста дълга, тъй че ѝ отне известно време. Докато четеше, пребледня и видях как стисна челюсти. Погледна хората си — много от тях бяха нарушили строя и явно обсъждаха листовката, а някои я размахваха възбудено над главите си.

В този момент Кели заговори, над главата на Херт.

— Братя! Насила мобилизирани текла! Вашите господари — генералите, капитаните, аристократите — се подготвят да ви хвърлят срещу нас, които се организираме да се борим с тях, за да защитим правото си на приличен живот — да крачим без страх по улиците си. Казваме ви, присъединете се към нас, защото нашето дело е справедливо. Но ако не го направите, предупреждаваме ви, не позволявайте да ви хвърлят срещу нас, защото нашите оръжия са толкова остри, колкото и вашите.

Херт се намръщи и заотстъпва. През цялото време, докато Кели говореше, лейтенантката махаше с ръце към него, сякаш така щеше да му затвори устата, после към бойците си, сякаш се канеше да им заповяда да тръгнат напред. Когато той най-сетне привърши речта си, на улицата се възцари тишина.

Кимнах. Каквото и да бях мислил за Кели, беше се справил с положението по начин, какъвто не бях очаквал от него, а на всичко отгоре като че ли се получаваше. Най-малкото, лейтенантката като че ли не знаеше какво да предприеме.

Най-сетне Херт проговори.

— Очакваш ли да постигнеш нещо? — попита той. На мен ми се стори доста слабо. На Кели също, предполагам, защото не му

отговори. Херт продължи: — Ако си свършил с ораторстването и се надяваш да избегнеш ареста или клането, предлагам ти двамата да се опитаме да се разберем за...

— Двамата с теб няма за какво да се разбираме. Ние искаме ти и твоите напълно да опразните квартала ни и няма да се примирим, докато това не стане. Няма основа за дискусии между нас.

Херт изгледа Кели отвисоко и можех да си представя, въпреки че не можех да я видя, студената му усмивка.

— Тогава прави каквото щещ, мустак — каза той. — Никой не може да каже, че не съм се опитал.

Обърна се и закрачи към лейтенанта.

В този момент се разсеях, защото на сцената се появи още един. Отначало не го забелязах, защото наблюдавах Кели и Херт, но трябваше да си е пробивал път през навалищата през цялото време, покрай стражите и източняците, чак до вратата на жилището на Кели.

— Коути! — стигна до мен гласът, сякаш отникъде. Глас, който познавах много добре, въпреки че не мисля, че точно в този момент нечия друга поява щеше да ме изненада повече.

Погледнах към Коути. Тя, стъписана не по-малко от мен, беше зяпнала един стар плешив източняк, застанал до нея.

— Трябва да поговорим — каза дядо ми.

Не можех да повярвам. Гласът му, сред продължаващата тишина след сблъсъка между Херт и Кели, стигна чак до моя край на улицата. Нима щеше да почне да развява семейните ни работи сега? Тук, пред публика? Какви ги беше намислил?

— Ноиш-па — каза тя. — Не сега. Не виждаш ли...

— Добре виждам аз — отвърна той. — Да, точно сега. — Беше се подпрял на бастун. Познат ми беше този бастун. Върхът му можеше да се развинти, за да се извади от него... сабя? Небеса, о, не! Беше запасал рапира. Бастунът побираше четири бутилки фенарийско бренди от праскови. Амбрус се беше свил на рамото му и не изглеждаше по-изнервен от всичко това, отколкото беше самият старец. Херт не знаеше като как да го приеме, а след един бърз поглед се уверих, че лейтенантката е не по-малко объркана от мен. Хапеше устна.

— Трябва да се отдръпнем по улицата, за да можем да поговорим — каза дядо ми.

Коути не знаеше какво да отговори.

Отново изругах наум. Вече нямаше съмнение... щеше да се наложи да направя нещо. Не можех да позволя дядо ми да се набута във всичко това.

В този момент вниманието ми отново беше привлечено от лейтенанта. Тя се отърси от объркването си и се поизправи. Бойците ѝ като че ли все още бяха в състояние на известен смут, говореха си възбудено за листовката и за речта на Кели. Лейтенантката се обърна към тълпата източняци и каза високо:

— Разпръснете се, всички!

Никой не помръдна. Тя извади оръжието си, странно на вид, извито като коса. Очите на Кели бяха приковани в Херт. Коути местеше поглед между лейтенантката, дядо ми, Кели и Херт. Пуснах една кама да падне в ръката ми и се зачудих какво мога да направя с нея.

Лейтенантката се поколеба, огледа войниците си и извика:

— Оръжия, пригответи!

Чу се дрънкане на стомана, докато драконите изпълняваха командата, а с тях и няколко текли. Източняците стиснаха своите оръжия, пристъпиха напред и застанаха в плътна стена. Още няколко стражи извадиха мечове. Погледнах бързо към Кели, който гледаше дядо ми, който на свой ред гледаше него. Кимнаха си като стари познати. Интересно.

Дядо ми извади рапирата си и каза на Коути:

— Това място не е за теб.

— Падрайк Кели — извика с пронизителен глас лейтенантката, — арестувам ви в името на Императрицата. Веднага елате с мен!

— Не — заяви Кели. — Кажете на Императрицата, че ако не се съгласи на пълно разследване на убийствата на нашите другари, до утре няма да има отворен път към и извън целия град, а до вдругиден ще се затвори пристанището. И че ако ни нападнете сега, до утре сутринта Империята ще падне.

Лейтенантката извика:

— Напред!

И стражата на феникс пристъпи срещу източняците, а аз вече знаех за какво мога да използвам камата си. Това стана, защото за един миг Кели, дядо ми и дори Коути се ометоха от ума ми. Вниманието на

всички се беше съсредоточило върху настъпващите стражи и източняците. На всички без мен. Моето внимание беше съсредоточено в гърба на Херт, на около четиридесет стъпки от мен.

Сега вече беше мой. Дори гардовете му почти го бяха забравили. Сега можех да го сваля и да се разкарам, чисто. Сякаш всичките ми възжеления в този живот щяха да се осъществят само с един удар на дългото цяла педя острие.

По навик, придобит през последните четири дни, се огледах още веднъж предпазливо, преди да се отлепя от стената. След което направих една крачка към Херт, притиснал ниско ножа до тялото си.

И тогава Лойош изкрещя в ума ми, и изведнъж мернах ножа, приближаващ се към гърлото ми. Беше прикрепен към един драгар, в цветовете на дома Джерег.

Убиецът най-после се беше задействал.

10.

„1 БР. СИВО КОПРИНЕНО ШАЛЧЕ... ЗАКЪРПЕТЕ СРЯЗАНО...“

Фактът, че вече бях готов за него, с нищо не предотврати студената пот, която ме обля целия, щом го видях. Преди всичко, той също беше готов за мен и имаше предимството на нападението. Всякаква мисъл за Херт моментално изчезна, заменена с мисълта за оцеляване.

Понякога, в ситуация като тази, времето се забавя. В други случаи забързва и осъзнавам какво съм направил едва след като го направя. Този случай беше от първите. Имах време да видя ножа, идващ към гърлото ми, и да реша ответния си ход, да го направя и да седна, и да помисля дали ще свърши работа. Въпреки че самообезоръжаването никога не е любимото ми занимание по време на бой, беше единственият ми избор. Метнах ножа си по него, скочих на другата страна и се превъртах, в случай че и той реши да метне по мен някои по-остри неща. Той впрочем го направи и едно от тях — мисля, че беше нож — ми мина толкова близо, че настръхнах. Но избегнах всичко останало и спечелих достатъчно време, за да извадя рапирата. А след като я извадих, казах на Лойош: „Мога да се справя с това; ти се погрижи за Коути“.

„Ясно, шефе“. И го чух как изпляска с криле и се изнесе.

Всъщност това беше най-голямата лъжа, която съм казвал някога, но си давах твърде ясна сметка за мешавицата, която всеки момент щеше да избухне наоколо, когато източняците се сблъскаха със стражите, а не исках да се разсейвам с грижи по Коути.

Някъде в този момент, докато влизах в гард, осъзнах, че гърбът ми е на прицела на охранителите на Херт и че има и над седемдесет стражи, всеки от които можеше да погледне насам, докато се занимава с кълцане на източняци. Облизах устни и се съсредоточих само върху мъжа пред мен — професионалиста, приел пари, за да ме убие.

За първи път успях да огледам добре убиеца си. Невзрачен тип, може би със смътни белези на дзур — в дръпнатите очи и издадената напред брадичка. Имаше дълга права коса и ниско чело. „Кучи син отвсякъде“, помислих си. Очите му бяха ясни и светлокафяви и погледът му се плъзгаше по мен и ме изучаваше. Дори нещата да не бяха тръгнали, както ги беше замислил (а гарантирам, че не бяха), физиономията му не го издаваше.

Междувременно беше извадил оръжието си. Стоеше в пълен фронт срещу мен, с тежка рапира в дясната си ръка и дълъг боен нож в лявата. Аз бях изложил само едната си страна, както ме беше учил дядо. Приблжих, преди да е успял да хвърли още нещо по мен, и спрях, когато се озовахме връх до връх — тоест на разстояние, при което върховете на оръжията ни едва можеха да се допрат. При това положение концентрацията, която щеше да му е нужна, за да нанесе хубав удар отдолу с ножа, щеше да ми даде достатъчно време да му вляза поне за една добра забивка, която щеше да реши въпроса — с малко късмет.

Зачудих се дали е магьосник. Погледнах ножа му, но не забелязах нещо да показва, че е магическо оръжие. Не че непременно трябваше да се вижда нещо. Дланите ми бяха потни. Спомних си, че дядо препоръчваше леки ръкавици за фехтовка точно по тази причина. Реших, че ще си купя, стига да преживея това.

Той замахна предпазливо, било защото разбра или защото вече знаеше, че се бия странно, и за да се опита да добие представа за стила ми. Не беше толкова бърз, колкото се боях, затова го резнах леко по дясната ръка, да го науча да стои на разстояние.

Беше си страшно да води човек този бой със стражата наоколо, но всички те се бяха включили в клането на източници и бяха твърде заети, за да ни забележат...

Не. Не бяха.

Изведнъж си дадох сметка, че са изтекли пет или шест секунди, а все още не се чуват шумовете на битката.

Той все още не го осъзнаваше и в този момент се опита да ме атакува прибързано. И при това се справи доста добре. Нямах никакво предупреждение, моментът на посичането беше избран много точно и самото посичане, под ъгъл от мое дясно наляво, беше много добро. Избегнах атаката и си отбелязах наум скоростта му.

Притежаваше и определена гъвкавост; от тази, която се придобива с дълга тренировка. И беше съвсем безстрастен. По израза му не можех да разбера уверен ли е, притеснен ли, въодушевен или какво.

Отвърнах с вял рипост, като в същото време се мъчех да преценя как да изляза от положението. Тоест, с най-голямо удоволствие щях да го довърша, но не и пред погледите на имперската стража, а и във всеки случай изобщо не беше сигурно, че ще мога да се справя. Той блокира рипоста ми с камата си. Реших, че най-вероятно не е магьосник, тъй като магьосниците обичат да използват омагьосани камии за хвърляне на магии и никой не обича да парира с омагьосан нож.

Той продължи да настъпва на пръстите на десния си крак и напрягайки левия. Реших, че няма да се оставя това да ме разсее. Задържах вниманието си върху очите му. Както и да се биеш — със сабя, с магия или с голи ръце, очите на противника първи показват кога ще нападне.

Последваха една-две секунди бездействие, през което време с радост щях да предприема атака, но не посмях. Тогава, предполагам, и той разбра, че около нас не се чува врявата на битка. И без предупреждение направи две крачки назад, после още две, после се обърна, закрачи бързо и се скри зад ъгъла на близката сграда.

Останах за миг на място, задъхан, след което изведнъж отново помислих за Херт. Ако ми се мернеше пред очите, вероятно щях да го светна, въпреки всичките стражи. Но когато се огледах, не го видях. Лойош кацна на рамото ми.

Двете редици, групата на Кели и стражите на Феникс, стояха една срещу друга на десет стъпки разстояние. Повечето стражи изглеждаха много недоволни от положението. Хората на Кели изглеждаха стабилни и решени на всичко — човешка стена с ножове и тояги, стърчащи напред като бодли.

Бях сам на сред улицата, на около шейсет стъпки от стражите, някои от които гледаха към мен. Повечето обаче наблюдаваха лейтенанта си. Тя държеше странното си оръжие над главата си, успоредно на земята в жест, който командваше „задръж“ или може би „седни“, или „стой“, или „готов за атака“.

Коути стоеше до дядо ми и двамата ме гледаха втрещено. Прибрах рапирата в ножницата, за да не съм толкова интересен.

Източняците продължаваха да гледат стражите, повечето от които гледаха началничката си. Тя поне не ме беше видяла. Преместих се към едно малко по-открито място на улицата, за да не вземе да се върне убиецът и да ми скочи пак, без да ми остави време да реагирам. После лейтенантката заговори с глас, който се чуваше ясно, макар да не викаше. Каза:

— Получих съобщение от Императрицата. Всички бойци да се отдръпнат от другата страна на улицата и да останат в готовност.

Стражата изпълни заповедта. Теклите с радост, драконите — не толкова охотно. За Кели ще кажа следното: не показва никакво злорадство. Просто стоеше и наблюдаваше всичко това, вдигнал брадичка. Искам да кажа, не ме изненада чак толкова, че не изглеждаше успокоен; на негово място сигурно щях да го докарам. Но да скрия злорадството си, когато войската се отдръпна, щеше да ми е непосилно.

Отидох при семейството си. Физиономията на Коути беше ледена. Дядо каза:

— Притискаше те, Владимир. Ако беше продължил, щеше да получи инициатива и да те извади от равновесие.

— Притискал ме е?

— Всеки път щом преместеше крак, накрая тежестта му го изнасяше още по-напред. Трик, който прилагат някои от тези елфи. Мисля, че го правят неволно.

— Ще го запомня, Ноиш-па — отвърнах.

— Но ти беше предпазлив, което е добре, и китката ти беше гъвкава, но стегната, както трябва да бъде, и не се замота след стоп-посичането, както правеше някога.

— Ноиш-па... — започна Коути.

— Благодаря ти — казах.

— Не бива да си тук — каза Коути.

— А защо да не бива? — отвърна той. — Какво толкова му е ценното на този живот, че да го пази човек?

Коути се огледа да види дали някой не ни слуша. Аз също. Не забелязах такъв.

— Но защо?

— Защо съм тук ли? Коути, не знам. Знам, че не мога да те променя, нито това, което правиш. Знам, че в този вълшебен свят

момичетата не са като у дома и че правят каквото си поискат, и че това не винаги е лошо. Но дойдох, за да ти кажа, че можеш да идваш да се виждаме, ако искаш, и ако искаш да си говорим, нали? Владимир... е, той идва от време на време, когато е притеснен, но ти — не. Само това имам да кажа. Нали?

Тя го погледна за миг и видях сълзи в очите ѝ. Наведе се и го целуна по бузата.

— Да, Ноиш-па.

Амбрус измяука. Дядо ми се усмихна с това, което бе останало от зъбите му, обърна се и се отдалечи, подпирайки се на бастуна. Останах до Коути и го гледах. Опитах се да измисля да кажа нещо, но не можах.

— Вече знаем защо той беше тук. А ти защо си тук? — каза Коути.

— Опитах се да убедя онзи убиец да направи точно това, което направи. Идеята беше аз да го светна.

Тя кимна.

— Беляза ли го?

— Да. Ще накарам Крейгар да поработи над това.

— Значи сега той има името ти и ти ще имаш неговото, и двамата ще се опитвате да се убиеете. Какво ще направи той според теб?

Свих рамене.

— Ти какво би направил?

Отново свих рамене.

— Не знам. Или ще върна парите и ще хукна презглава накъдето ми видят очите, или ще се задействам веднага. Още сега, може би до един час. Ще се опитам да го хвана, преди да е нагласил нещата.

Тя кимна.

— Аз също. Искаш ли да се скриеш?

— Не особено. Има...

Лейтенантът заговори отново:

— Всички граждани, слушайте. Следващите думи са от Императрицата: С настоящото ви уведомяваме, че както... настояхте, е в ход и се провежда пълно разследване, в съгласие с имперската процедура. Заповядано ви е да се разпръснете и да премахнете всички препятствия от улицата. Ако тези неща се изпълнят, няма да има никакви арести.

После се обърна към войниците си.

— Върнете се по патрулите.

Реакциите на стражите бяха любопитни. Някои от драконите ни мятаха погледи, които говореха: „Този път извадихте късмет, боклуци“, а други леко съжаляваха, сякаш бяха чакали с нетърпение да се поупражняват. Теклите като че ли се успокоиха. Лейтенантката не ни удостои повече нито с поглед, нито с жест, просто се присъедини към единицата си и си замина.

Отново се обърнах към Коути, но в това време Пареш я докосна по рамото и посочи към входа на щаба им. Тя ме стисна за ръката, преди да го последва. Докато се скриваше от погледа ми, Роуца прелетя от рамото ѝ и кацна на моето.

„Някой смята, че имам нужда от помощ, шефе“.

„Да. Или пък аз. Нещо против?“

„О, не. Малко компания не е излишна. Много си мълчалив напоследък. Започва да ми става самотно“.

Нямах отговор за това.

Не рискувах да се върна пеш до кантората — телепортирах се и влязох веднага, за да ми се гади вътре, вместо да се превивам на улицата.

— Извади ли късмет с Херт, Крейгар?

— Работя още, шефе.

— Окей. Имам още едно лице. Готов ли си?

— Какво имаш предвид... О! Давай.

Предадох му образа на убиеца.

— Да го познаваш?

— Не. Име имаш ли?

— Нямам, но го искам.

— Разбрано. Ще поръчам да му направят портрет и ще видя какво мога да открия.

— И когато го намериш, не губи време да ме питаш. Прати го на разходка. — Крейгар ме погледна учудено. — Той, виж, има името ми. И главата ми щеше да има за малко.

Крейгар подсвирна.

— Как се измъкна?

— Бях подготвен. Предположих, че някой е по следите ми, и му дадох шаблон на ходовете си, за да го накарам да засмуче.

— И не успя да го светнеш?

— Имаше малка пречка — седемдесет-осемдесет стражи феникс в района. Освен това не беше толкова изненадан, колкото се надявах, а и във фехтовката се оказа доста добър.

— Охо!

— Тъй че сега знам как изглежда, но не знам името му.

— И затова ми оставяш веселата част, а? Добре. Имаш ли някого предвид?

— Да. Марио. Ако не можеш да го намериш, някой друг.

Крейгар извъртя очи.

— Много изрични указания, няма що. Добре.

— И ми донеси нов комплект оръжия. Току-виж съм направил нещо и със собствените си ръце, докато чакам да решиш всичките ми проблеми.

— Не всички, Влад. За ръста ти нищо не мога да направя.

— Тръгвай.

Той излезе и ме остави с Лойош, Роуца и мислите ми. Усетих, че съм огладнял, и помислих да пратя някой да ми донесе храна. После ми хрумна, че за известно време ще трябва да се телепортирам навсякъде, тъй че може би идеята не беше добра. Лойош и Роуца засъскаха, после започнаха да се гонят из стаята, докато накрая не отворих прозореца и не им казах да го правят навън. Докато го отварях, много внимавах да остана встрани. Не познавам убиец, който би се опитал да светне някого от другата страна на улицата, но моят човек сигурно вече много се беше изнервил. Аз поне щях да съм. Затворих прозореца и дръпнах пердетата.

Можех поне да свърша няколко по-неотложни неща.

— Мелестав!

— Да?

— Пръчките в кантората ли е днес?

— Да.

— Прати го при мен.

— Веднага.

След минута Пръчките се вмъкна вътре и му връчих кесия с петдесет империяла. Той я претегли на ръка, без да ги брои, и ме

погледна.

— Това за к'во е?

— Млък.

— А, за онова. Е, благодаря. — И се изсули навън.

Крейгар се върна с нов комплект играчки за мен. Тръшнах вратата след него и се залових да сменям оръжията. Смъкнах наметалото и започнах да вадя разни неща и да ги сменям с други. Като свърших с наметалото, почнах да измъквам неща от хастара на жакета и от други места. Докато изваждах камата от левия ръкав, забелязах Маготрепача. Избягвах да мисля за него след онази нощ, но сега го пуснах да падне в ръката ми.

Увисна там като най-обикновена верижка. Огледах го. Беше дълъг около две педи, златен, с тънки звена. Златото не потъмняваше; нито се драскаше, нито нищо. Но верижката не изглеждаше достатъчно тежка за масивно злато и определено не беше гладка. Опитах се да драсна с нокът по едно от звената и на допир ми заприлича на стомана.

Реших, че наистина ще трябва да разбера от какво точно е направено това нещо, стига да оцелея. Продължих да сменям оръжията, без да спирам да мисля за това. Какво трябваше да направя, за да оцелея?

Е, трябваше да убия убиеца, в това бях сигурен. И Херт. Не, поправка... трябваше да убия Херт преди да убия убиеца, иначе Херт щеше да наеме друг. Помислих дали да не наема някого, който да убие Херт. Това щеше да е интелигентен ход. Първо, щях да съм сигурен, че той ще ритне петалите дори и аз да го направя. И при това разполагах с всичките необходими за това пари — повече, отколкото бях мечтал някога. Ако Марио решеше да се появи и да влезе в кабинета ми, можех да покрия дори и неговата сума.

Бедата беше в това, че освен Марио малко убийци щяха да се съгласят да поемат поръчката. Херт беше шеф — много по-голям от мен. Беше от оня тип, дето не ходи да пикае с по-малко от четирима гардове, да не би „кълвача“ му да реши да го нападне. За да светнеш такъв, трябва да прецакаш поне двама от гардовете му или да намериш Марио, или някой друг, дето не му пука, че ще умре, или да извадиш страхотен късмет.

За Марио спокойно можех да забравя — никой никога не знаеше къде се намира. Кели може би знаеше някой, който е готов да направи самоубийствен рейд срещу един джерегски шеф, но с подобни индивиди избягвам да си имам работа. Да се прецакат гардовете му може би беше възможно, но искаше време. Трябва да намериш такива, които ще го поемат, да ги провериш след това, за да си сигурен, че са го поели, и после да подготвиш момента, в който и ти, и те можете да го направите с минимален риск. Не разполагах с такова време, преди убиецът да извърши ново нападение.

Оставаше късметът. Чувствах ли се късметлия? Не. Не се чувствах.

Тогава какво ми оставаше?

Да умра.

Докато мислех за това, приключих с подмяната на оръжията. Опитах се да погледна нещата под няколко други ъгъла. Можех ли по някакъв начин да убедя Херт да прекратим враждебните действия? Смешно. Особено след като все пак трябваше да се погрижа да не убие Коути. Искам да кажа, нали в края на краищата точно това ме вълече в тази каша, все едно да...

Така ли? Всъщност затова ли се забърках в тази глупост? Не, отначало — не. Отначало бях поискал да намеря убиеца на оня нещастник Франц, когото така и не познавах. Поискал бях да го направя, за да ми помогне да закърпя отношенията си с Коути. Мамка му! Защо аз исках да закърпя нещата с нея? Тя беше тази, която се забърка във всичко това, без да ме уведоми. Защо аз трябваше да си пъхам носа там, където не ме искат и където не искам да бъда? Дълг? Ха, дълг! Какво ли означава пък това?

Може би „дълг“ не може просто ей така да виси в празното; може би трябва да е свързан с нещо. Много източници са свързани с Барлън или Вийра, или Враната, или някой от останалите богове. Това не можех да направя; твърде дълго бях живял сред драгарите и бях усвоил тяхното отношение към боговете. Какво друго? Домът Джерег? Не ме карайте да се смея. Моят дълг към дома Джерег се свежда до това да спазвам правилата му, за да не ме светнат. Империята? Дългът ми към Империята е да се грижа да не ме забелязва.

С което оставаха твърде малко неща. Семейството, предполагам. Коути, дядо ми, Лойош и Роуца. Разбира се. Това беше дълг, и то такъв,

с какъвто можеш да се гордееш. Помислих си колко празен се чувствах преди Коути да влезе в живота ми — и дори споменът за това беше болезнен. Но защо това не стигаше?

Зачудих се дали Коути го чувства по този начин. Тя нямаше организацията; имаше само мен. Имала беше партньорка и двете бяха имали нужда една от друга, но партньорката ѝ беше станала Господарка на дракони и Наследничка на Глобуса. И какво имаше сега? Дали заради това се беше включила в групата на Кели? За да ѝ предложи нещо, та да се чувства полезна? Аз не ѝ ли стигах?

Не. Разбира се, че не. Никой не може да живее своя живот чрез живота на някой друг, знаех го. Така че за какво трябваше да живее Коути? Имаше си своите „хора“. Тази групичка източници и някакъв текла, които се бяха събрали, за да си приказват за събаряне на Империята. Коути се беше лепнала за тях, помагаше да вдигат барикади по улиците, пъчеше се срещу стражите и се връщаше у дома убедена, че е изпълнила своя „дълг“. Може би точно това беше дългът — нещо, което правиш, за да те кара да се чувстваш полезен.

Чудесно. Това беше Коути. А къде беше моят дълг? Моят дълг беше да умра, защото бездруго щях да си ида, тъй че що не взема просто да си изпълня дълга? „Ставаш циничен. Влад, престани!“

Бях вече приключил със смяната на оръжията, тъй че просто си седях и държах една кама, предназначена за десния ми ботуш. Отпуснах се назад и затворих очи. Всичко това, всъщност, беше извън темата, след като скоро щяха да ме убият. А дали беше? Имаше ли нещо, което трябваше да направя, въпреки че щях да умра? Виж, това щеше да е хубава проверка на „дълга“, каквото и да значеше тази думичка.

И осъзнах, че има. Бях затънал в това нещо до шията, най-вече заради идеята да опазя Коути жива. Ако наистина беше толкова ясно, че ми предстои скоро да умра, трябваше да се погрижа за безопасността на Коути, преди да позволя на когото и да било да ме убие.

Виж, това малко проблемче си го биваше.

Дълг бе! Почнах да си премятам камата.

11.

„...МАХНЕТЕ ПЕТНА ОТ ПОТ“

Малко по-късно, когато семенцата на една идея започнаха да покълват в главата ми, повиках Крейгар, но Мелестав каза, че бил излязъл. Изскърцах със зъби и продължих да мисля. Какво, зачудих се, би станало, ако аз бъда убит, а Коути не бъде? Циничната ми половина казваше, че това няма да е мой проблем. Но като оставим това, предполагах, че дядо ми и Коути ще могат да се грижат един за друг. Там, на улицата, бях забелязал някаква връзка между тях, нещо, което за малко ме беше оставило отвън. Дали щяха да се събират и да си говорят колко ужасен съм бил? А дали нямаше да умра от параноя?

Но като оставим всичко това, Коути щеше да бъде изправена пред един интересен проблем, ако Херт ме убиеше... тя самата щеше да поиска да убие Херт, но пък тя не искаше повече да бъде убиец. Или най-малкото според начина, по който ми беше говорила, бях заключил, че не иска повече да бъде убиец. От друга страна, Кели едва ли щеше да го заболи особено, ако най-големият му враг слезеше от сцената. Колко лошо, че трябваше да умра, за да го задействам. Хм.

Вяло си помислих дали не може да се измисли начин да убедя Коути, че съм мъртъв, достатъчно задълго, за да убие Херт. Появата ми след това със сигурност щеше да е много забавна. От друга страна, щеше да е много смущаващо, ако тя решише да не го убива, и още по-смущаващо, ако Херт разбереше, че съм жив.

Все пак не беше нужно да отмятам това предположение с лека ръка. Беше по-добро от...

— Пак изглеждаш много болнав, Влад.

Не подскочих.

— Колко мило от твоя страна, че го казваш, Крейгар. Нещо за Херт? — Той поклати глава. Продължих: — Добре, в момента в главата ми бръмчат две мисли. Искам да оставя едната да побръмчи още малко. Другата е да подредим нещата в дългосрочен план.

— Да му купим охраната?

Кимнах.

— Ясно — каза той. — Ще започна по това.

— Хубаво. А за убиеца?

— Художникът би трябвало да е привършил. Похвали ме, че имам много добра памет за подробностите. След като получих образа от теб, мисля, че трябва да си поласкан.

— Добре, поласкан съм. Знаеш какво да направиш с картината.

Той кимна и излезе, а аз продължих с планирането на смъртта си — или поне с мисленето за нея. Беше съвсем непрактично, но пък изкушаващо. Триумфалното завръщане изглеждаше най-добре. Разбира се, нямаше никак да е добре, ако докато се върна, Коути почнеше да се гушка с Грегъри или с някой друг.

Тази мисъл я задържах, просто за да видя колко ме притеснява. Общо взето не ме притесняваше, което донякъде ме притесни.

Лойош и Роуца задраскаха на прозореца. Прибрах камата, която си подхвърлях, в канията и ги пуснах. Застанах отстрани, просто за всеки случай. Изглеждаха малко изтощени.

„Забележителности ли разглеждахме?“

„Мда“.

„Кой спечели надбягването?“

„Защо мислиш, че сме се надбягвали, шефе?“

„Не съм казал такова нещо; само попитах кой спечели“.

„О! Тя. С едно крило преднина“.

„Хм. Нормално. Предполагам, че не сте се доближавали до Южна Адриланка, нали?“

„А бе, ходихме“.

„Така ли? А барикадите?“

„Няма ги“.

Лойош се настани на рамото ми. Казах: „Наскоро ме попита какво щях да мисля за групата на Кели, ако Коути не беше намесена“.

„Да?“

„Мислих за това. Реших, че няма значение. Тя е намесена и трябва да действам на тази основа“.

„Ясно“.

„Мисля, че знам какво трябва да направя“.

Той не отвърна нищо. Усещах как извлича от мозъка ми настроения и мисли. След малко попита... „Наистина ли смяташ, че ще умреш?“

„И да, и не. Като че ли не го вярвам сериозно. Тоест, били сме и преди в подобни ситуации, ако не и по-лоши, Мелар беше по-печен и по-хитър от Херт, и положението с него беше по-сериозно. Но не виждам как ще се измъкнем от това. Напоследък нещата ми вървяха много добре; може би на това се дължи, донякъде“.

„Знам. Е, и какво ще направиш?“

„Ще спася Коути. За другото не знам, но това поне трябва да направя“.

„Добре. Как?“

„Мога да измисля два начина. Единият е да помета Херт и може би цялата му организация, така че никой да не може да събере парчетата и да продължи“.

„Не ми се струва много вероятно“.

„И не е. Другият начин е да подреда нещата така, че Херт да няма причина да преследва Коути“.

„Това ми изглежда по-добро. Как точно смяташ да го направиш?“

„Като помета лично Кели и бандичката му“.

Лойош замълча. Доколкото можех да доловя мислите му, беше твърде стъписан, за да ми отговори. Аз самият смятах, че идеята е доста добра. След малко Лойош каза: „Но Коути...“

„Знам. Ако можеш да измислиш начин да убедя и Коути, и Херт, че съм умрял, това също ще свърши работа“.

„Нищо не ми хрумва, шефе. Но...“

„Тогава да се залавяме за работа“.

„Не ми харесва“.

„Особеното мнение е отбелязано. Да се хващаме за работа. Искам до довечера да приключим“.

„До довечера?“

„Да“.

„Добре шефе. Както кажеш“.

Взех един лист и започнах да правя скица на всичко, което помнех от къщата на Кели, като си водех бележки, когато не бях сигурен в нещо, и се опитвах да предположа къде може да се намират

задните прозорци и други подобни. След това я огледах и започнах да мисля как да се справя с нещата.

И с най-развинуто въображение това не можеше да се нарече убийство. По-скоро щеше да прилича на клане. Определено трябваше да убия Кели, защото ако той оцелееше, нямаше да съм постигнал нищо. След това Пареш, защото беше магосник; след това колкото може повече от хората им. Нямаше смисъл да се опитвам да го планирам в подробности, както правех обикновено — не и след като щях да се опитам да светна петима или повече души наведнъж.

Мина ми мисълта за пожар или взрив, но я отхвърлих бързо — няхах намерение да подпалвам цяла Южна Адриланка.

Взех скицата и я огледах. Сградата със сигурност трябваше да има заден вход, а вероятно и заден вход към жилището му. Вече бях влизал доста пъти и не бях забелязал кухня, а към личния кабинет на Кели имаше два входа, така че вероятно щях да започна отзад и да продължа напред, за да съм сигурен, че никой в тази част на сградата не е буден. Тъй като в предната част на жилището всички като че ли спяха по това време, накрая щях да се озова там, да кръцна гърлото на Кели, а след това — и на Пареш. Ако наистина се окажеше, че всички спят по това време, щях да ги оправя един по един. Нямаше да ми се наложи да се притеснявам от пресъживяване, тъй като бяха източняци и няхаха пари, но при възможност все едно щях да се върна, за се погрижа. След което щях да изчезна.

Южна Адриланка утре щеше да се събуди и да разбере, че тези хора ги няма. Коути щеше да е много разстроена, но сама нямаше да може да възстанови организацията. Поне така се надявах. В тази работа бяха замесени още няколко източняци и текли, но ядрото нямаше повече да съществува, а се съмнявах, че останалите ще могат да направят нещо, което да застраши Херт.

Огледах още веднъж схемата и я унищожих. Отпуснах се в стола, затворих очи и запрехвърлях наум подробностите, за да не пропусна нещо.

Проникнах в сградата на Кели някъде между полунощ и призори. Предният вход беше само със завеса. Заобиколих отзад. Там имаше нещо като врата, но без ключалка. Много внимателно и грижливо

смазах пантите и влязох. Така се озовах в задната част на сградата, в един тесен коридор извън жилището на Кели. Роуца пристъпваше нервно на дясното ми рамо. Помолих Лойош да я укроти и тя бързо се успокои.

Надникнах в коридора, но не можах да видя предната врата — или каквото и да било, впрочем. На тъмно зрението ми е много добро, но някои все пак виждат по-добре от мен.

„Има ли някой в този коридор, Лойош?“

„Никой, шефе“.

„Добре. Къде е задният вход към жилището?“

„Ето там. Ако протегнеш ръка надясно, ще го напипаш“.

Шмугнах се през завесата и се озовах вътре. Миришеше на храна, част от която ставаше сигурно и за ядене. Определено вонеше на гнили зеленчуци.

Изчаках един миг, за да чуя дишане, и рискувах с една малка магическа светлинка от върха на показалеца ми. Да, намирах се в кухня, при това по-голяма, отколкото бях очаквал. Имаше няколко шкафа, хладилен шкаф, мивка. Сниших съвсем малко светлинката, изпънах показалеца пред себе си и тръгнах към предното помещение.

Минах през стаята, където бях говорил с Кели. Беше си точно както я помнех, с изключение на няколкото нови сандъка. Върху един от тях ми блесна нещо стоманено. Погледнах по-внимателно и видях дълъг нож, в който познах смъртоносно оръжие... или на такова поне приличаше. Да, такова беше.

Тъкмо се наках да вляза в следващата стая, библиотеката, когато усетих, че зад мен има някой. Сега, когато се опитвам да си го спомня, май точно в този момент Роуца ме стисна здраво за рамото, но Лойош не забеляза нищо. Така или иначе, реакцията ми в подобни ситуации е предопределена... обърнах се светкавично, леко извивайки се на една страна, и извадих кама изпод наметалото.

Отначало не видях нищо, но въпреки това продължавах да усещам, че в стаята има някой. След това очите ми започнаха да долавят някакво смъртно очертание, сякаш пред мен имаше някаква прозрачна фигура. Не знаех какво може да означава това, но разбирах, че не е нормално. Пуснах Маготрепач да падне в ръката ми.

Фигурата стоеше неподвижно, но постепенно започна да става по-материална и тогава осъзнах, че стаята е тъмна като косата на

Вийра и че не би трябвало да виждам абсолютно нищо.

„Лойош, какво виждаш?“

„Не съм сигурен, шефе“.

„Но виждаш нещо?“

„Така мисля“.

„Мда. И аз“.

Роуца се размърда неспокойно. Какво пък, не можех да я виня. След което осъзнах какво точно трябваше да виждам, и престанах да я виня.

Беше ми дадено съвсем ясно да разбера, че не съм добре дошъл, когато вървах по Пътеките на мъртвите с Алийра и посетих Залите на Съда. Там беше за душите на драгари, а не за живите тела на източняци. За да стигне там, едно тяло трябва да бъде отпратено през Пропадите на Портата на смъртта (което определено ще гарантира, че е труп, дори да не е било дотогава). След това то започва да се носи от реката, докато не се задържи на някоя издатина по брега, откъдето душата може да тръгне на път... все едно, това в момента не е важно. Ако душата се справи добре, ще стигне до Залите на Съда и освен ако някой бог не си е харесал или намразил особено съответното лице, то ще заеме мястото си в едно процъфтяващо общество на мъртъвци.

Добре, дотук чудесно.

Какво обаче може да му се случи, ако не го донесат до Пропадите на Портата на смъртта? Е, ако е бил убит например с моргантска кама, проблемът е решен. Или ако нещо там се е разбрал с любимия си бог, богът получава привилегията да постъпи както намери за добре с въпросната душа. В противен случай лицето ще се прероди. Не сте длъжни да го вярвате, разбира се, но някои скорошни преживелици ме убедиха, че това е факт.

Значи повечето от това, което знам за прераждането или превъплъщението, съм го научил от Алийра, преди да го повярвам, така че съм забравил много подробности от обясненията ѝ. Но помня, че едно още неродено дете притежава известно мистично притегляне и ще привлече в себе си най-подходящата за него душа. Ако не се намери подходяща душа, няма да има раждане. Ако няма дете, подходящо за душата, душата чака в едно място, което некромантите

наричат „Плоскостта на чакащите души“, понеже нямат много въображение. Защо душата чака там? Защото не може да го избегне. В самото място има нещо, което привлича драгарските души.

Но как стоят нещата с източняците? Ами общо взето по същия начин, доколкото мога да кажа. Стане ли въпрос за душа, няма много голяма разлика между един драгар и един източняк. Нас не ни пускат по Пътеките на мъртвите, но моргантските оръжия имат същия ефект върху нас и ние също можем да се спазарим с някой бог, стига да благоволи, и вероятно се прераждаме, ако не се получи нищо друго, или поне така твърдят, че е казал източняшкият поет-пророк Яйн Чо Лин. Всъщност според „Книгата на седемте чародеи“ Плоскостта на чакащите души ни притегля, докато чакаме, също като драгарите.

В книгата обаче се твърди, че не ни притегляла толкова силно. Защо ли? Население. На света има повече източняци, поради което има по-малко души, чакащи да идат по разни места, поради което има по-малко души, които да привличат другите. Нещо да разбрахте? Аз също не го схващам много, но това е.

Един от резултатите от това по-слабо притегляне е, че понякога някоя душа на източняк нито ще бъде преродена, нито ще отиде в Плоскостта на чакащите души. Вместо това тя просто ще се мотае наоколо.

Общо взето това е. Ако искате вярвайте, ако искате — не. Ваша работа.

Аз лично го вярвам.

Защото в момента виждах призрак.

Зяпнах го. Зяпването, изглежда, е първото нещо, което прави човек, когато види призрак. Не бях съвсем сигурен какво трябваше да е второто. Но ако изкрещях, щях да разбудя всички в жилището, а ми трябваша заспали, след като щях да ги убивам. Освен това някак не изпитах подтик. Знаех, че трябваше уж да бъда уплашен, но бях по-скоро очарован, отколкото изплашен.

Призракът продължаваше да се втвърдява. Беше малко луминесцентен, поне аз така го виждах. Излъчваше смътна синя светлина. Постепенно започнаха да се оформят чертите на лицето му. Скоро разбрах, че е източняк, след това — че е мъж. Като че ли ме

гледаше — всъщност направо ме виждаше. Тъй като не исках да събудя никого в къщата, излязох от стаята и се върнах в кабинета на Кели. Отново направих светлина, добрах се до бюрото му и седнах зад него. Не знам как разбрах, че призракът ще ме последва, но точно това направих, а и той го направи.

Окашлях се, после казах:

— Ти трябва да си Франц.

— Да — каза призракът. Мога ли да кажа, че гласът му беше гробовен? Все ми е едно. Такъв беше.

— Аз съм Владимир Талтош — мъжът на Коути.

Призракът... не, дайте да си го наричаме просто Франц. Франц кимна.

— Какво правите тук? — Докато говореше, продължи да се вплътнява и гласът му стана по-нормален.

— Ами... — рекох, — това е малко трудно за обяснение. А вие какво правите тук?

Веждите му — вече ги виждах ясно — се събраха.

— И аз не съм сигурен. — Огледах го. Косата му беше светла, права и сресана изрядно. Как си реши косата един призрак? Лицето му беше приятно, но невзрачно, поведението му внушаваше честност и искреност, които съм свикнал да свързвам обикновено с търговец на подправки или с умрял лиорн. Стойката му беше малко странна, сякаш беше леко наклонен напред, а когато говорех, извъръщаше леко главата си на една страна. Зачудих се дали има затруднения със слуха, или просто се напруга да улови всичко, което казвам. Изглеждаше много напругнат слушател. Всъщност изобщо изглеждаше напругнат. После каза: — Стоях пред заседателната зала и...

— И бяхте убит.

— Убит?

Кимнах.

Той се вторачи в мен, след това се огледа, затвори очи и въздъхна.

— Значи сега съм мъртъв? Призрак?

— Нещо такова. Трябва да чакате за прераждане, доколкото разбирам от тези неща. Предполагам, че бременните източнички, които отговарят на обявата, са кът. Повечко търпение.

Той ме измери с поглед.

— Вие сте мъжът на Коути.

— Да.

— Казахте, че съм убит. Знам с какво се занимавате. Възможно ли е да...

— Не. По-скоро би могло, но не е. Убил ви е един тип, казва се Йереким. Много пречехте на друг тип, Херт.

— И той е поръчал да ме убият? — Франц изведнъж се усмихна.
— За да се опита да ни уплаши?

— Да.

Франц се изсмя.

— Мога да предположа колко е спечелил от това. Организирили сме целия район, нали? Използвали сме моята смърт за повод за протести?

Изгледах го.

— Предположението ви е вярно. Това не ви ли притеснява?

— Да ме притеснява ли? Та ние открай време се опитваме да обединим източняците и текла срещу Империята. Защо да ме притеснява?

— Така ли? Е, изглежда, че действа.

— Хубаво. — Изражението му се промени. — Но се чудя защо съм тук.

— Какво помните?

— Не много. Просто си стоях и гърлото взе да ме сърби. После усетих, че някой ме пипна по рамото отзад. Обърнах се и коленете ми се подкосиха, и... Не знам. Помня, че после се събудих, един вид, и изпитах... безпокойство, предполагам. Преди колко време е станало?

Казах му. Очите му се разшириха.

— Чудно. Какво ли ме е върнало тук?

— Казахте, че сте изпитали безпокойство?

Той кимна.

Въздъгнах наум. Мисля, че се досещах много добре какво го е върнало, но предпочетох да не го споделям с него.

„Ей, шефе!“

„Да?“

„Това си е направо шантаво“.

„Не е. Нормално си е. Всичко си е нормално. Просто някои нормални неща са по-шантави от други нормални неща“.

„Аха, разбрах“.

— Разкажете ми какво се случи, след като умрях — каза Франц. Изпълних молбата му, като се постарях да бъда колкото се може поткровен. Когато му казах за Шерил, лицето му стана студено и това ми напомни, че си имам работа с фанатик. Стиснах силно Маготрепача, но продължих с декламацията. Щом му казах за барикадите, очите му засияха и се зачудих дали Маготрепача изобщо ще свърши работа.

— Идеално — каза той, след като свърших разказа. — Значи сме ги накарали да побягнат.

— Ммм... да — отвърнах.

— Тогава си е заслужавало.

— Да умрете?

— Да.

— О!

— Трябва да поговоря с Пат, ако мога. Къде са останалите?

За малко да му кажа, че спят, но се овладях.

— Не съм сигурен.

Той присви очи.

— Вие сте тук сам?

— Ни най-малко — отвърнах. Лойош изсъска на рамото ми, за да подсили смисъла. Франц погледна двата джерега, но не се усмихна. Чувството му за хумор, изглежда, не беше по-голямо от това на приятелите му. Добавих: — В момента съм наблюдател, един вид.

Той се ококори.

— Присъединили сте се към нас?

— Да.

Тогава той ми се усмихна и на лицето му се изписа такава топлина, че ако не беше безтелесен, щях да го сритам.

— Коути не вярваше, че ще го направите.

— Е, да, но...

— Възбуждащо е, нали?

— Възбуждащо? Да, доста.

— Къде е последният брой?

— Какъв брой?

— На вестника.

— О! Хм... тук някъде беше.

Огледах кабинета, който още осветявах с върха на пръста си, и накрая намерих един брой. Той се опита да го вдигне, не можа, продължи да се опитва и накрая успя. След което го остави.

— Трудно ми е да го държа. Бихте ли могли да ми разгръщате страниците?

— Тъъ... защо не?

Заобръщах му страниците и запръхтях в съгласие, щом кажеше нещо от рода на: „Не, тук му липсва хъс“ или: „Копелета такива! Как са могли да го направят?“ След малко спря да чете и ме погледна.

— Е, все пак си е струвало да умра, макар да съжалявам, че не мога да се върна. Толкова много работа има да се свърши.

Продължи да чете. Забелязах, че като че ли започна да чезне. Погледах го още малко — ефектът продължи бавно, но доловимо. Казах:

— Вижте, искам да намеря няколко души и да им кажа, че съм ви видял. Може ли да наглеждате нещата тук? Сигурен съм, че ако се вмъкне някой, ще можете да го изплашите до смърт.

Той се усмихна.

— Добре. Вършете си работата.

Кимнах и излязох, откъдето бях дошъл, през кухнята и задната врата.

„Мислех, че ще ги убиваме, шефе“.

„И аз“.

„Не можеше ли да се отървеш от призрака с Маготрепача?“

„Вероятно“.

„Добре, защо тогава...“

„Той вече беше убит веднъж, стига му“.

„Добре, но останалите?“

„Отказах се“.

„Е, идеята бездруго не ми харесваше“. Телепортирах се на една пресечка от дома си. На улицата имаше запалени лампи и светлината беше достатъчна, за да се уверя, че съм сам. Добрах се до вкъщи много предпазливо — озъртах се за убиеца си.

„Все пак защо се отказа, шефе?“

„Не знам. Предполагам, че има някаква връзка с Франц“.

Качих се по стъпалата и се прибрах. От спалнята се чуваше тихото дишане на Коути. Свалих ботушите и наметалото, влязох и

легнах с дрехите, колкото можех по-внимателно, за да не я събудя.

Щом затворих очи, видях пред себе си лицето на Франц. Доста време ми отне, докато заспя.

12.

„1 БР. СИВО НАМЕТАЛО: ПОЧИСТЕТЕ & ОГЛАДЕТЕ“

Спах до късно и се събудих много бавно. Поседях в леглото — опитвах се да си подреда мислите и да реша как да прекарам деня. Последният ми велик план изобщо не беше проработил, затова се върнах на един по-ранен. Можеше ли наистина да се намери начин да убедя и Коути, и Херт, че съм убит? Херт, за да ме остави на мира, Коути — за да убие Херт и да ме отърве от него. Нищо не можах да измисля.

„Знаеш ли кой ти е проблемът, шефе?“

„А? Да. Всеки иска да ми каже кой ми е проблемът“.

„Извинявай, че го повдигнах“.

„О, давай, като си почнал“.

„Опитваш се да измислиш някой хубав трик, който да приложиш, а това нещо не можеш да го решиш с трикове“.

Това ме сепна и попитах:

„Какво имаш предвид?“

„Ами, виж сега, шефе... Това, което те затруднява, е, че се натъкваш на всички тези хора, които смятат, че не би трябвало да си това, което си, и ти трябва да решиш дали да се промениш, или не“.

„Лойош, това, което ме притеснява, е, че отвън има един убиец, който е получил името ми и...“

„Не каза ли вчера, че сме били и на по-лоши места?“

„Да. И все съм измислял по някой трик, за да се измъкна“.

„Тогава защо не измислиш и този път?“

„Много съм зает с отговарянето на въпроси, поставени от един джерег, който смята, че единственият ми проблем е голямата печал за горката ми житейска участ“.

Лойош се изкикоти псионично и не отвърна нищо. Това е една от чертите му, която не съм забелязвал у никой друг: знае кога да спре и

да ме остави просто да помисля. Предполагам, че се дължи на това, че споделя мислите ми. Другояче не мога да си го обясня.

Телепортирах се до кантората. Чудно дали стомахът ми изобщо ще свикне някога с това издевателство. Коути веднъж ми каза, че докато работела с Ноуратар, двете се телепортирали навсякъде, а стомахът ѝ така и не се приспособил. Веднъж за малко щели да се издънят, защото повърнала върху жертвата. Подробностите ще премълча — тя го разказва по-добре от мен.

Повиках Крейгар в кабинета си.

— Е?

— Идентифицирахме убиеца. Казва се Квайш.

— Квайш? Необичайно.

— Сериолско е. Означава „Онзи, който прави интересни клипсове за женски брошки“.

— Разбирам. Имаме ли човек по петите му?

— Да. Ищван. Ако си спомняш, използвахме го веднъж.

— Спомням си. Беше бърз.

— Същият.

— Добре. Кой разпозна Квайш?

— Пръчките. Мотали са се заедно известно време.

— Хмм. Проблем?

— Не, доколкото знам. Бизнес.

— Мда. Добре, но кажи на Пръчките да бъде нащрек. Ако той знае, че той знае кой е той, а той не знае, че той знае...

— Какво?!

— Просто кажи на Пръчките да внимава. Нещо друго по-важно?

— Няма. Сглобявам информацията за охранителите на Херт, но трябва време, докато разберем достатъчно, за да можем да се обърнем към някой от тях.

Кимнах и го пратих да си върши работата. Почесах Лойош под брадичката. Телепортирах се — отново — до Южна Адриланка. Отидох пеш до къщата на Кели, за да видя какво става там. Този път се държах по-далече от ъгъла, на който бях дебнал преди, и крачех небрежно по улицата. Обектът не трябваше да бъде забелязван повече.

Хората, които не разбират от този занаят, са склонни да надценяват важността на външния вид изобщо и на облеклото в частност. Така е, защото обикновено това забелязва човек. Обикновено

не забелязваш нечия походка или посоката, в която гледа — забелязваш външния му вид и облеклото. И все пак не това привлича вниманието ти. Всеки ден виждаш хора, които изглеждат странно, но не привличат внимание. Искам да кажа, няма да чуеш, разбира се, някой да каже: „А бе знаеш ли, че оня, дето изглеждаше странно, не го забелязах“, или: „Имаше един, дето носеше направо шантави дрехи, ама не го забелязах“. Странната форма на носа или необичайната прическа, или странното облекло са нещо, което запомняш за някого, когото си забелязал, но обикновено не тези неща привличат вниманието ти.

Бях облечен странно за този район, но просто си бях аз, на сред улицата, където бяха всички останали и всеки си вършеше това, което вършеше. Никой не ме забелязваше, докато държах под око жилището на Кели, за да видя дали става нещо по-необичайно. Тоест, исках да разбера дали са открили Франц.

След около час все още не бях разбрал, затова се приближих още повече до сградата, после още малко, след което се шмугнах встрани, покрай съседната сграда — бяха като близнаци. Опрях ухо до стената. Оказа се по-тънка, отколкото предполагах, така че можех много лесно да подслушам какво става вътре.

Изобщо не говореха за Франц.

Кели говореше нещо като:

— Все едно, че ми казваш: „Всъщност не ме интересува, но...“.
— Гласът му беше хаплив, саркастичен.

Коути отвърна нещо, но беше много тихо и не го чух. Тихо се оказа и за Кели, защото каза:

— Говори по-високо. — С тон, който ме ядоса. Коути отново заговори и пак не можах да я чуя; после заговори Пареш:

— Това е абсурд. Сега е два пъти по-важно. Сигурно не си забелязала, но сме във въстание. Всяка грешка, която допуснем, може да се окаже два пъти по-гибелна. Не можем да си позволим никакви грешки.

После Коути промърмори още нещо, чух няколко възклицания и Грегъри каза:

— Щом го чувстваш така, защо изобщо се присъедини към нас?

— Гледаш на нещата от *тяхна* гледна точка — каза Наталия. — През целия си живот си се опитвала да бъдеш аристократка и дори и

сега се опитваш. Но ние не сме тук, за да си разменим местата с тях, и не се каним да ги унищожим, приемайки техните лъжи за факти.

А след това Кели каза нещо, и други също така, но повече няма да ви го разправям. Не е ваша работа, както не беше и моя, въпреки че го чух.

Послушах обаче доста време и започнах да се изчервявам. Лойош ме стискаше силно за рамото с ноктите си и по едно време каза: „Роуца е много изнервена“. Нищо не отговорих, защото не разчитах на себе си, за да отговоря, та било то и на Лойош. На ъгъла имаше една врата, можех да вляза през нея и Кели щеше да умре преди да е разбрал какво го е убило.

Едва се сдържах.

Единственото, което ме разсея, беше, че си мислех разни неща от сорта на „Как може да го търпи това?“, и „Защо иска да го търпи всичко това?“ Хрумна ми също така, че всички останали са или много храбри, или много доверчиви. Знаеха не по-зле от мен, че Коути може да ги избие всички само за секунди.

Поне жената, за която се бях оженил, щеше да го направи.

Накрая се измъкнах от сградата и отидох да пия клава.

Беше се променила някъде миналата година и аз не го бях забелязал. Може би това най-много ме обезпокои. Искам да кажа, ако наистина я обичах, не трябваше ли да забележа, че се превръща от самоходна машина за смърт в... каквото там беше? Но пък, като го погледнеш от друга страна... *Наистина* я обичах; знаех го, след като толкова ме болеше, а не го бях забелязал.

Нямаше смисъл да разсъждавам *защо* се е променила. Няма бъдеще в това, както щеше да каже Пръчките. Въпросът беше дали и двамата щяхме да се променим? Не, нека да бъдем честни. Въпросът беше щях ли аз да започна да се преструвам, че съм нещо, каквото не съм, или дори да се опитам да се *превърна* в нещо, което не съм, за да мога да я задържа? И щом го поставех по този начин, разбирах, че не мога. Нямаше да мога да се превърна в друга личност заради възможността тя да ме заобича отново. Беше се омъжила за мен такъв, какъвто си бях, и аз се ожених за нея по същия начин. Ако решеше да ме напусне, трябваше просто да го преживея, доколкото мога.

Или не. Все пак оставаше Квайш, който се бе съгласил да ме убие, и Херт, който щеше отново да се опита, ако Квайш се провали. Тъй че навярно изобщо нямаше да ми се наложи да го преживявам. Това щеше да уреди нещата по един удобен начин, макар и не най-идеалния. Поръчах си още клавиатура. Донесоха ми я в стъклена чаша, което ми напомни за Шерил, което пък изобщо не оправи настроението ми.

След час — все още седях оклюман — в заведението влезе Наталия, придружена от непознат за мен източник и от един текла, който не беше Пареш. Забеляза ме и кимна, после помисли малко и дойде при мен, след като каза нещо на придружителите си. Поканих я да седне. Поръчах ѝ чаша чай, защото се почувствах трогнат и защото знаех, че не обича клавиатура. Само се гледахме, докато донесоха чая. Миришеше по-хубаво от клавиатурата и го поднесоха в глинена чаша. Реших да запомня това.

Животът на Наталия беше грубо нахвърлян на лицето ѝ. Тоест, подробности не можех да видя, но общата картина се очертаваше. Косата ѝ беше тъмна, но побеляваше — тънките бели косъмчета, които издават не толкова достойнство, колкото застаряване. Челото ѝ беше широко и бръчките по него изглеждаха трайни. Имаше дълбоки бръчки покрай носа, за които бях сигурен, че е бил сладко чипо носле, докато е била млада. Лицето ѝ беше мършаво и белязано от напрегнатост, сякаш цял живот беше изкарала със стиснати челюсти. И въпреки всичко, дълбоко зад всичко това, очите ѝ искряха живи. Изглеждаше на четиридесет... и малко.

Докато отпиваше от чая и си съставяше за мен мнение не по-малко точно, отколкото моето за нея, казах:

— Е, как се въвлече във всичко това?

Тя понечи да ми отговори, но усетих, че ме чака дълга нравоучителна лекция, затова казах:

— Не, все едно. Не съм сигурен, че искам да го чуя.

Тя ме удостои с някаква полуусмивка — най-окуражителното нещо, което бях получавал от нея досега. И каза:

— Не искаш ли да чуеш за живота ми като момиче в харема на източняшки крал?

— О да, разбира се — отвърнах. — Но не допускам, че си била такава, нали?

— Всъщност не.

— Толкова по-добре.

— Но известно време бях крадла.

— Така ли? Занаятът не е лош. Поне работното време е удобно.

— Като всичко останало — каза тя. — Зависи от положението ти.

Помислих си за орките, които ще те наръгат с нож за двайсет империала, и казах:

— Да де. Доколкото разбирам, не си била на върха.

Тя кимна и каза:

— Живеехме в другия край на града. — Имаше предвид другия край на Южна Адриланка. За повечето източняци Южна Адриланка е целият град. — Това беше — продължи тя, — след като умря майка ми. Баща ми ме водеше в някой хан и трябваше да крада петаците, които пияниците оставяха на масата, или да режа кесиите им.

— Е, това наистина не е върхът на професията. Но все пак е поминък.

— Може и така да се каже.

— Хванаха ли те?

— Да. Веднъж. Бяхме се разбрали, че ако ме хванат, той ще се прави уж че ме бие, все едно че на мен самата ми е хрумнало. Но когато наистина ме хванаха, не мина с „на уж“.

— Разбирам. Каза ли как е станало всъщност?

— Не. Бях само на десет и бях твърде заета с резове и викове, че няма никога повече да крада, че съжалявам и всичко останало, което можех да измисля.

Келнерът се върна с още клавиша. Не я пипнах — нали имах опит вече.

— И какво стана след това? — попитах.

Тя сви рамене.

— Спрях да крада. Отидохме в друга гостилница и не откраднах нищо, така че баща ми ме изведе навън и пак ме наби. Избягах и оттогава не съм го виждала.

— И на колко години си била тогава?

— На десет.

— Хм. Как преживяваше, ако мога да попитам?

— Тъй като единственото, което ми беше познато, бяха гостилниците, отидох в една и помолих да мета пода срещу ядене.

Гостилничарят се съгласи и известно време преживявах така. Отначало бях твърде кльощава, за да си имам неприятности с клиентите, но после вечер трябваше да се крия. Удържаша ми за маслото за лампата, затова седях в стаичката си на тъмно, увита с одеяла. Но нямах нищо против. Да си имам стая само за мен беше толкова хубаво, че светлината и топлината не ми липсваха.

— Когато собственикът умря, бях на дванайсет години и вдовицата му някак се привърза към мен — продължи тя. — Престана да ми удържа за маслото, което беше хубаво. Но мисля, че най-хубавото, което направи за мен, беше да ме научи да чета. Оттогава прекарвах цялото си свободно време в четене, препрочитах много пъти десетината книги, които имаха. Помня, че имаше една, която така и не можах да разбера, колкото и пъти да я четох, друга беше с приказки, а едната беше книга-игра, нещо за корабкрушения. Една пък беше как да се отглеждат земеделски посеви за най-добра реколта. Дори и нея прочетох, което показва колко любознателна съм била. Все така не слизах вечер в гостилницата и нямаше какво друго да правя.

— Значи си била там, когато се е появил Кели и е променил живота ти, и те е накарал да видиш нещата по друг начин, така ли?

Тя се усмихна.

— Нещо такова. Виждах го да продава вестници на ъгъла всеки ден, когато излизах да свърша едно-друго. Но един ден, просто ей така, ми хрумна, че мога да си купя вестник и това ще е нещо *ново* за четене. Не бях чувала за книжарници. Мисля, че Кели беше на около двайсет тогава... И следващата година си купувах вестник всяка неделя и побягвах, преди да ме е заговорил. Представа нямах за какво е вестникът, но го харесвах. След година започнах да го разбирам и да мисля над това, което пишеше, и какво общо има с мен. Стъписах се, когато осъзнах, че има нещо, някак *грешно* в това десетгодишно дете да ходи по гостилниците, за да краде.

— Вярно е — казах. — Едно десетгодишно дете трябва да може да краде по улиците.

— Престани — сръза ме тя и реших, че може би е права, така че изломотих едно извинение и рекох:

— Както и да е, значи тогава реши да спасяваш света.

Предполагам, че годините я бяха научили на известно търпение, защото не ме изгледа цинично, както щеше да направи Пареш, нито

млъкна, както щеше да направи Коути. Само поклати глава и каза:

— Не е толкова просто. Започнах да говоря с Кели, разбира се, и започнахме да спорим. Чак по-късно си дадох сметка, че единствената причина, която ме караше да се връщам при него, беше, че той бе единственият човек, който ме слушаше и като че ли взимаше думите ми на сериозно. Не мисля, че щях да мога да направя нещо, но точно по това време въведоха гостилничарския налог.

Кимнах. Бях много малък тогава, но все още помнех как баща ми говореше за това с много приглушен тон, както винаги, когато говореше за нещо, направено от Империята, което не му харесва. Попитах:

— И какво стана?

Тя се засмя.

— Много неща. Първото беше, че ханът затвори, почти веднага. Собственичката го продаде, предполагам само за толкова, колкото да преживее. Новият собственик затвори, докато отпадне тази суетня с налога, тъй че се оказах на улицата, без работа. Същия ден видях Кели и във вестника му имаше голяма статия за това. Казах му нещо за глупавия му вестник и си беше *вярно*, а той ми се нахвърли като дзур на лиорн. Каза ми, че вестникът е точно за това и че единственият начин да се спаси работата на хората било това и онова, и трето. Повечето му думи не помня, но бях много вбесена и не можех да мисля ясно. Казах му, че проблемът е, че Императрицата е алчна, а той ми отвърна, че не, Императрицата била отчаяна заради не знам какво си и реших, че говори, все едно е на нейна страна. Избягах и повече не го видях години наред.

— Какво направи?

— Намерих друга странноприемница, този път в драгарската част на града. Тъй като драгарите бездруго не могат да разберат възрастта ни, а ханджията реши, че съм „сладка“, ми разрешиха да обслужвам клиенти. Оказа се, че последният келнер е бил убит в свада с ножове предишната неделя. Това би трябвало да ми подсказва що за заведение е странноприемницата и тя се оказа точно такава, но се справих. Намерих си едно жилище от тази страна на „Две лози“ и всеки ден вървах пеш две мили до работата си. Хубавото беше, че пътят ми минаваше покрай една книжарничка. Там харчех много пари, но си струваше. Най-много обичах история — драгарска, не човешка.

И приказките също. Май не мога да ги различавам много. Представях си, че съм Господарка на дзур и че се бия в битката на Седемте бора, и после връхлитам в Дзур планина, за да се сразя с Магьосницата... всичко това наведнъж. Какво има?

Предполагам, че съм подскочил, когато спомена за Дзур планина. Но казах:

— Нищо. Кога се срещна отново с Кели?

Клавата ми беше изстинала достатъчно, за да я вдигна, и все още беше достатъчно топла, за да си струва да я пие човек. Отпих. Наталия продължи:

— След като в източния район се въведе поголовният налог. Двама, които живееха на долния етаж и също можеха да четат, се включиха в група, която събираше подписка до Императрицата против този налог.

Кимнах. Няколко години след това един беше дошъл в ресторанта на баща ми с подобна петиция, въпреки че живеехме в драгарската част на града. Баща ми го беше изхвърлил.

— Така и не разбрах защо беше въведен поголовният налог — казах. — Дали Империята не се е опитвала да изгони източняците от града с това?

— Свързано беше най-вече с бунтовете в източните и северните херцогства, завършили с принудителен труд. Написала съм книга за това. Искаш ли да си купиш един екземпляр?

— Няма да я прочета.

— Нищо — каза тя и продължи: — Както и да е, със съседите ми се включихме в тази група. Работихме известно време с тях, но не ми харесваше да пълзим на колене пред Империята. Струваше ми се грешно. Предполагам, че главата ми е била пълна с историите и приказките, които бях прочела, но ми се струваше, че единствените хора, които могат да получат нещо от Империята, са тези, които могат да го поискат храбро и да докажат, че са достойни. — Каза „храбро“ и „достойни“ доста натъртено. — Помислих, че трябва да направим нещо чудесно за Империята, след което да поискаме налогът да се премахне, като награда.

Усмихнах се.

— И какво ти отговориха?

— О, всъщност изобщо не го предложих. Исках, но се боях, че ще ми се смеят. — Устните ѝ леко се изкривиха. — И разбира се, щяха да ми се изсмеят. Но си имахме събрания, на които говорехме за това, и Кели започна да се появява на тях с, мисля, още четирима или петима. Не помня какво говореха, но ми направиха силно впечатление. Бяха по-млади от повечето там, но като че ли знаеха точно за какво говорят и идваха и си отиваха заедно, като бойна група. Напомнях ми за войските на драконите. Така че след едно от тези събрания отидох при Кели и му казах: „Помниш ли ме?“ И той си спомни за мен, и почнахме да си говорим, и след минута отново започнахме да спорим, само че този път не избягах. Дадох му адреса си и се разбрахме да държим връзка.

— Присъединих се към него чак след година-две, след бунтовете и след убийствата. Някъде по това време властите най-последно премахнаха налога.

Кимнах, все едно че знаех историята, за която ми разправяше.

— Кели замесен ли беше в това?

— Всички бяхме замесени. Той не стоеше зад бунтовете, но известно време беше затворник в един от лагерите, които направиха, след като ни прекършиха. Тогава успях да се измъкна от стражите, въпреки че и аз бях там, когато подпалиха Дървената борса. Нали знаеш, това докара войската накрая. Дървената борса я държеше един драгар, Йорич беше, мисля.

— Това не го знаех — отвърнах искрено. — И оттогава си с Кели?

Тя кимна.

Помислих за Коути.

— Сигурно е трудно. Искам да кажа, той е човек, с когото се работи трудно.

— Но е интересно. Все пак ние градим бъдещето.

— Всеки гради бъдещето — казах. — Всичко, което правим всеки ден, гради бъдещето.

— Е, да. Искам да кажа, че ние го градим съзнателно. Просто знаем какво правим.

— Аха. Добре, вие градите бъдещето. И за да го получите, жертвите настоящето.

— Какво имаш предвид? — Тонът ѝ определено беше питащ, а не осъдителен, което ми вдъхна някаква надежда за нея.

— Имам предвид, че толкова сте се увлекли в това, което правите, че сте слепи за хората около вас. Толкова сте се увлекли в тази своя визия, че ви е все едно колко невинни хора може да пострадат. — Тя понечи да заговори, но аз продължих: — Виж, и двамата знаем кой съм аз и какво правя, и ако смяташ, че то е едно голямо зло, не бих могъл да кажа нищо повече. Но мога да те уверя, че *никога*, никога не съм наранявал съзнателно невинен човек. И като казвам „човек“, включвам и драгарите, за да не помислиш, че нещо ти въртя номера, защото не го правя.

Тя ме погледна в очите.

— Знам, че не го правиш. И дори не искам да обсъждаме какво имаш предвид под „невинен“. Мога само да кажа, че ако наистина вярваш в това, което каза току-що, то каквото и да кажа, няма да промени мнението ти, така че няма смисъл да го обсъждаме.

Отпуснах се, макар да не бях забелязал, че съм се стягал. Може би бях очаквал да ме нахока или нещо такова. Изведнъж се зачудих защо толкова ме интересува и реших, че Наталия като че ли е най-разумната от всички тези хора, доколкото ги познавах, и че кой знае защо, ми се иска да харесвам и да бъда харесан поне от един от тях. Беше глупаво. Отказал се бях от опитите да карам хората да ме „харесват“ още на дванайсет години и резултатите от това мое отношение ми бяха набити по начин, който нямаше да забравя никога.

Тази мисъл бе придружена от известен гняв, а този гняв донесе със себе си сила. Не го издадох външно, но той се върна в мен като ледена, освежаваща вълна. Тръгнал бях по пътеката, довела ме до тази точка, преди много, много години, когато бях направил първите си стъпки, защото мразех драгарите. Това бе поводът ми тогава, това беше поводът ми сега — и ми стигаше.

Хората на Кели правеха всичко за идеали, които така и нямаше да разбере. За тях хората бяха „масите“, индивидите бяха важни само доколкото правят нещо за „движението“. Такива хора не могат никога да обичат. Не могат да обичат чисто, безкористно, без никаква мисъл за защо и как и какво ще донесе това. И по същия начин не могат да мразят — твърде много са вдълбочени в това *защо* някой прави нещо, за да могат да го мразят, че го прави.

Но аз мразех. Можех да усетя омразата си вътре в мен, като въртяща се ледена топка. Най-много, точно в този момент, мразех Херт. Не, всъщност *не исках* да намеря някой, който да го прати на „разходка“, исках да го направя сам. Исках да усетя тръпката, когато едно тяло се гърчи и подритва, докато още държа дръжката и животът се изсипва от него като вода от студените извори на Източните планини. Точно това исках, а това, което искаш, те прави това, което си.

Оставих няколко монети, за да платя за клавата и чая. Не знам дали Наталия се досети какво ми се върти в главата, но разбра, че с приказките съм приключил. Благодарих ми и стана заедно с мен. Поклоних се и ѝ благодарих за компанията.

На тръгване тя даде с очи знак на двамата си спътници и те излязоха малко преди мен, обърнаха се и я изчакаха при вратата. Когато излязох, източникът погледна сивото ми наметало със стилизирания джерек на него и се озъби. Ако го беше направил теклата, щях да го убия, но беше източникът, затова просто си продължих по пътя.

13.

„...МАХНЕТЕ КОТЕШКИТЕ КОСМИ...“

Щом пристъпих в дюкяна, звънчетата звъннаха леко и звучно. Дядо ми пишеше в кожен тефтер със старомоден молив. Вдигна глава и се усмихна.

— Владимир!

— Здравей, Ноиш-па.

Прегърнах го. Седнахме и той каза „здрости“ на Лойош. Амбрус скочи в скута ми и ме поздрави, както той си знаеше. Амбрус никога не мърка, когато го галиш, но някак си умее да ти покаже кога му харесва това, което правиш. Дядо веднъж ми каза, че Амбрус мъркал само когато правят заедно вълшебства; мъркането било знак, че всичко е наред.

Огледах стареца. Дали изглеждаше по-състарен, малко по-изтощен от обикновено? Не бях сигурен. Трудно е да гледаш добре познат човек все едно, че е непознат. Странно защо очите ми се спряха на глезените му и забелязах колко тънки и крехки изглеждат, дори за неговиите размери. Но пак като за негови размери, гръдният му кош изглеждаше широк и мускулест под захабената риза на червени и зелени ивици. Главата му, плешива с изключение на тънкото кръгче бяла коса, блестеше на пламъка на свещта.

— Е — попита той след малко.

— Как си?

— Аз съм си много добре. А ти?

— Горедолу същото, Ноиш-па.

— Да. Нещо искаш да питаш ли?

Въздъгнах.

— Помниш ли двеста дваайсет и първа?

Той вдигна вежди.

— Бунтовете ли? Да. Лоши времена бяха. — Поклати глава и ъгълчетата на устата му провиснаха. Но странно... в същото време

очите му сякаш заблестяха, някъде дълбоко вътре.

— Ти участва ли? — попитах.

— Дали съм участвал? Че как можеше да не участвам? Всички бяха вътре... или взимахме участие, или се криехме. Но бяхме замесени всички.

— И баща ми ли участва?

Отвърна ми с неразгадаем поглед. След което каза:

— Да, и баща ти, и той беше там. И той, и аз, и баба ти също, и брат ми, Джани. Бяхме на „Две лози“ и на „Хълма“, когато Империята се опита да ни прекърши. — Гласът му стана по-твърд. — Баща ти уби един страж. С касапски нож.

— Наистина?

Той кимна.

Известно време мълчах. Мъчех се да разбера какво изпитвам. Струваше ми се странно и съжалявах, че не съм го знаел, докато баща ми беше жив. Малко ме заболя от мисълта, че никога вече няма да го видя. Накрая рекох:

— А ти?

— О, те и пост ми дадоха след битката, така че и аз нещо съм свършил, предполагам.

— Пост ли?

— Бях махленски делегат, за улица „М’Гари“, северно от „Бряст“. Тъй че трябваше да ходя на събранията и да говоря от името на всички от махалата, да казвам какво искат.

— Не знаех. Татко никога не ми е разказвал за това.

— Е, той беше недоволен. Нали тогава умря и баба ти — когато се върнаха.

— Империята ли?

— Да. Върнаха се с повече войска — дракони, сражавали се в Изтока.

— Ще ми разкажеш ли за това?

Той въздъхна. Предполагам, че мислеше за баба. Жалко, че нея така и не я познавах.

— Може би някой друг път, Владимир.

— Добре. Забелязах, че Кели те гледаше все едно, че те познава. Оттогава ли?

— Да. Знаехме се. Тогава той беше по-млад. Когато говорихме миналия път за него, не знаех, че е същият Кели.

— Добър човек ли е той, Ноиш-па?

Той ме стрелна с поглед.

— Защо питаш?

— Заради Коути.

— Хм. Ами, да, добър е, може би, стига това, което прави, да го наричаш добро.

Опитах се да разгадая думите му, а след това реших да подходя от друг ъгъл.

— Май не си много доволен, че Коути се е събрала с тези хора. Защо, след като ти самият си участвал тогава?

Той разпери ръце.

— Владимир, когато има въстание срещу собствениците, тогава човек, разбира се, иска да помогне. Какво друго ще направиш? Но това е различно. Тя само си търси белята, след като няма никаква причина за това. А и между Ибронка — баба ти — и мен съвсем не беше същото.

— Не беше ли?

— Не беше, разбира се. Онова просто стана и всички участвахме. Трябваше да участваме или да вземем страната на домовладелците и лихварите. Тогава беше едното или другото, не беше нещо, заради което да си оставя семейството.

— Разбирам. Това ли искаш да кажеш на Коути, ако дойде да те види?

— Ако ме попита, ще ѝ го кажа.

Кимнах. Зачудих се как ли ще реагира Коути и реших, че вече не я познавам достатъчно добре, за да мога да предположа. Така че смених темата, но все забелязвах, че от време на време дядо ме поглежда странно. Какво пък, едва ли можех да го виня.

Оставих нещата да покипят из главата ми. С призрака на Франц или без него, за мене щеше да е най-добре, ако Кели и цялата му тайфа пропаднаха на края на света, но нямаше как да стане.

Освен това ми се струваше, че най-големият проблем с това да се докопам до Херт е, че той може да отдели колкото си иска време, за да се докопа до мен, и от това изобщо няма да го заболи. Източняците бяха спрели бизнеса му в няколко квартала, но не във всички, и той все

още разполагаше с връзките си и наемаше хора, готови отново да се заемат с бизнеса, щом му дойде времето. А и беше драгар — щеше да живее още поне хиляда години, тъй че защо да бърза?

Ако изобщо можех да го принудя да се задвижи, може би щях да успея да го принудя и да излезе на открито, където може би щеше отново да ми падне на мушката. По-нататък... хм. Дядо ми мълчеше и ме гледаше, сякаш разбираше колко бързо работи мозъкът ми. Почнах да съставям нов план. Лойош го остави без коментар. Поогледах плана от няколко различни ъгъла, докато отпивах от билковия чай. Задържах го в главата си и го треснах с няколко възможни проблема, но той се закрепил съвсем прилично. Реших да го изпълня.

— Идея ли имаш, Владимир?

— Да, Ноиш-па.

— Е, значи ще предприемаш нещо.

Станах.

— Прав си.

Той кимна и не каза нищо повече. Сбогувах се, докато Лойош излиташе през вратата пред мен. Лойош каза, че всичко било наред. Все още ме безпокоеше Квайш. Много по-трудно щях да осъществя плана си мъртъв.

Бях изминал само две карета, когато ме спря. Минавах през един пазар, а тя се беше облегнала на една сграда, с ръце зад гърба. Изглеждаше на около петнайсет години и носеше селяшка пола в жълто и синьо. Полата беше цепната, което не означава нищо, но краката ѝ бяха бръснати, което означава много.

Дръпна се от стената, щом минах покрай нея, и ми каза здрасти. Спях и ѝ пожелах приятен ден. Изведнъж ми хрумна, че това може да е нагласено; прокарах длан през косата си и опипах наметалото. Тя, изглежда, помисли, че се старая да я впечатля, и ми показа две трапчинки. Зачудих се колко отгоре ще струват трапчинките.

„Нещо да забелязваме, Лойош?“

„Много е гъчкано, за да съм сигурен, шефе, но Квайш не го виждам“.

Реших, че вероятно е само това, което изглежда.

Попита ме дали бих имал нещо против да я заведа някъде да пийнем. Казах „защо не“. Попита ме дали бих имал нещо против да я заведа някъде да се изучуваме. Попитах я за колко, тя отвърна — за

седемнайсет, което правеше около империал, което е една трета от това, което взимаха моите парцалчета.

Казах:

— Ами да.

Тя кимна, без да си прави повече труда с трапчинките, и ме поведе по пресечката. Пуснах един нож да падне в ръката ми, просто за всеки случай. Влязохме в някакъв хан, с табела, на която се виждаха няколко пчели, бръмчащи около кошер. Тя заговори с ханджията и прибрах ножа. Дадох му няколко сребърника. Той посочи с глава към стълбището и рече:

— Трета стая.

Ханът беше доста пълен за ранен следобед и замъглен от синкавия дим. Миришеше на старо, мръсно и застояло. Готов бях да се обзаложа, че всички в гостилницата са пияни.

Тя ме отведе до трета стая. Настоях тя да влезе първа и изчаках да видя дали няма да се окаже, че вътре има някой. Не забелязах такива признаци. Лойош влетя след нея.

„Окей, шефе. Чисто е“.

Тя каза:

— И *това* ли го искаш вътре?

— Да.

Тя сви рамене.

— Добре.

Влязох в стаята. Завесата падна зад мен. На пода имаше дюшек, до него имаше масичка. Дадох ѝ империала.

— Благодаря.

Тя си свали блузката. Тялото ѝ беше младо. Не помръднах. Тя ме погледна и каза:

— Е?

Пристъпих към нея, тя докара сънената усмивка, извърна лице към мен и протегна ръце. Зашлевих я. Тя отстъпи крачка назад и викна:

— Ей!

Зашлевих я отново.

— Ей, без тия!

Извадих от наметалото си нож и го вдигнах. Тя изпищя.

Щом звукът отекна из стаята, я сграбчих под мишницата, издърпах я в ъгъла до вратата и я задържах там. В погледа ѝ вече имаше страх. Казах ѝ:

— Ако си отвориш устата, ще те убия.

Тя кимна, зяпнала в лицето ми. Чух стъпки отвън и я пуснах. Завесата се люшна встрани и се появи дълга сопа, последвана от едър източняк с черна брада.

Той нахлу вътре, спря, като видя, че стаята е празна, и взе да се обръща, за да огледа. Но докато го направи, вече го бях спипал за косата и дърпах главата му към ножа си, опрян в тила му.

— Пусни тоягата! — Той се напрегна, сякаш се канеше да скочи, и натиснах още по-здраво. Отпусна се и тоягата падна на пода. Обърнах се към курвата. Погледът ѝ ми подсказа, че това е сводникът ѝ, а не просто някой от биячите на гостилницата или някой любопитен посетител. — Добре — казах ѝ. — Разкарай се.

Тя побягна да си вземе блузката и изхвърча навън, без да ни погледне или да спре да се облече. Сводникът попита:

— Птиче ли си?

Примигах.

— Птиче ли? Феникс? Стражата значи? Това ми хареса. И лорд Хааврен ще го хареса. Не, не съм. Не бъди глупав. За кого работиш?

— Ъ?

Сритах го в свивката на коляното и той седна. Опрях коляно на гърдите му и почти опрях ножа в лявото му око. Повторих въпроса си.

— За никого не работя — каза той. — Сам съм си.

— Значи мога да направя с теб каквото си поискам и никой няма да те защити, така ли?

Това постави нещата в друга светлина.

— Не, имам си протекция.

— Аха. Кой?

Очите му се спряха на джерега, извезан на наметалото ми, той облиза устни и рече:

— Не ща да се забърквам.

Усмихнах се свирепо.

— Малко ли си се забъркал вече?

— Да, ама...

Причиних му малко болка и той изохка. Попитах:

— Кой те пази?

Каза ми някакво източняшко име. Не го познавах. Махнах ножа от лицето му, отпуснах малко хватката и казах:

— Така. Аз работя за Кели. Знаеш кой е Кели, нали? — Той кимна. Продължих: — Добре. Не искам да те виждам повече по улиците. От този момент си извън бизнеса. Ясно? — Той кимна пак. Сграбчих кичур от косата му, срязях го с ножа, показах му го и го прибрах. — Вече мога да те намеря по всяко време. Ясно? — Разбра ме. — Добре. Ще се върна тук след няколко дни. Да се уверя, че хубавата млада дама не е пострадала. Ако е, ще си занеса вкъщи парчета от теб. Ако не я намеря, няма да се занимавам с парчета. Това разбра ли? — Явно, че все още се разбирахме. — Много добре. — Оставих го. От парцалчето нямаше и помен.

Излязох от хана, повървах половин миля и влязох в някаква изба. Попитах домакина — грозен кривоглед тип — дали знае къде мога да намеря малко „действие“.

— Действие ли?

— Действие. Нали знаеш, шерийба, камъчета с'янг, такива работи.

Гледа ме тъпо, докато не му подадох един империал през тезгяха. Тогави ми даде адрес няколко врати по-надолу. Изпълних му указанията и разбира се, намерих мястото, с три маси шерийба в действие. Забелязах типа, който го въртеше, седнал с гръб към стената и задрямал.

— Здравсти — казах му. — Извинявай за безпокойствието.

Той отвори едно око.

— Е?

— Знаеш ли кой е Кели?

— Ъ?

— Кели. Нали се сещаш, оня дето затвори целия...

— Аха. И к'во?

— Бачкам за него.

— Ъ?

— Бизнесът приключи. Край на играта. Затворено. Разкарай ги всички оттук.

Помещението беше малко и не правех усилие да говоря тихо. Играта беше спряла и всички ме гледаха. Също като сутеньорчето,

типът забеляза стилизирания джерег на наметалото ми. Изглеждаше объркан.

— Виж — каза ми, — не те знам кой си, нито каква игра играеш...

Приложих един трик на стражата Феникс... шлевнах го по бузата с дръжката на една кама, след което размахах камата. Викам:

— Това изяснява ли нещата?

Чух раздвижване зад гърба си.

„Неприятност ли, Лойош?“

„Не, шефе. Напускат“.

„Добре“.

След като заведението се опразни, го оставих да стане и казах:

— Ще те проверявам. Ако заваря бизнесът пак да се върти, ще ти скъсам задника. Айде, да те няма.

Напусна много бързо. Аз излязох по-бавно. Позволих си да се изхия злобно, просто защото ми се прищя. Докато приключа, вече се стъмваше и бях тероризирал три курви, също толкова сводници, две крупиета, едно лихварче и един „чистач“.

Добра работа като за един ден, реших. Тръгнах обратно за кантората, да поговоря с Крейгар и да задействам втората част от плана си.

Крейгар реши, че съм луд.

— Ти си луд, Влад.

— Сигурно.

— Те просто ще те изоставят до един.

— Ще продължавам да им плащам.

— Как?

— Забрави ли, че съм богат?

— Колко време може да продължи това?

— Няколко недели, от които ще ми трябва само една.

— Една?

— Да. Днес разшавах Херт и Кели и ги насъсках един срещу друг. — Описах му набързо действията си през деня. — Ще им трябва може би около ден, на всеки от двамата, да се сетят кой всъщност е бил. Херт ще хвърли срещу мен всичко, с което разполага, а Кели...

— Да?

— Почакай и ще видиш.

Крейгар въздъхна.

— Добре. Искаш от утре заранта всичкият ти бизнес да затвори. Чудесно. Всеки се покрива за една неделя. Чудесно. Казваш, че можеш да си го позволиш, добре. Но другото, в Южна Адриланка, не го разбирам.

— Какво има за разбиране? Просто продължаваме това, което започнах днес.

— Но пожарите? Взривовете? Това не е начинът да...

— Разполагаме с хора, които могат да го свършат добре, Крейгар. Все пак сме се учили при Ларис, нали?

— Да, но Империята...

— Точно.

— Не разбирам.

— Не е нужно. Просто се оправи с подробностите.

— Добре, Влад. Играта е твоя. А нашите места? Като това например.

— Мда. Свържи се с Патрула на кучките. Пълна магическа защита, включително телепортни прегради, и увеличи наличния персонал. Мога да...

— Можеш да си го позволиш. Да, знам. Все пак мисля, че си луд.

— Херт също ще го помисли. Но все едно, ще трябва да се справя.

— Ще те подгони, ако това искаш.

— Да.

Той въздъхна, поклати глава и излезе. Отпуснах се в стола, изпънах крака на бюрото и превъртях всичко наум, за да съм сигурен, че не пропускам нещо.

Когато се прибрах, Коути си беше вкъщи. Казахме си „здраси“ и „как мина денят“, и други такива. Седнахме в дневната, един до друг на дивана, за да почувстваме, че нищо не се е променило, но на една-две педи един от друг, за по-сигурно. Станах първи, протегнах се и заявих, че лягам да спя. Тя ми пожела лек сън. Подхвърлих, че може би и тя има нужда от малко сън, и тя призна, че има и също ще си легне,

скоро. Излязох. Лойош и Роуца ми се сториха малко посърнали. Не знам защо. Заспах бързо, както винаги, когато съм задействал някой план. Това е едно от нещата, които ме държат нормален.

Телепортирах се до кантората рано на другата заран и зачаках доклади. Херт се оказа точно толкова бърз в досещането, колкото предполагах. Чух, че е имало опити да се проникне през магиите около кантората ми и на още две места.

— Радвам, се, че предложи да ги защитим, Крейгар.

Той изломоти нещо.

— Какво те притеснява, Крейгар?

— Хе. Дано поне знаеш какво вършиш.

Понечих да отговоря: „Винаги знам какво върша, Крейгар“, но щеше да прозвучи малко кухо, затова казах:

— Така мисля. — Това, изглежда, го задоволи.

— Добре, а по-нататък какво?

Споменах му името на една важна личност в организацията и каква е следващата ми стъпка. Крейгар ме погледна изненадано, после кимна.

— Разбира се. Той ти дължи една услуга, нали?

— Или две-три. Уреди го за днес, ако е възможно.

— Ясно.

Върна се след час и каза:

— В „Синия пламък“. — Усмихнахме се на общия спомен. — В осмия час. Каза, че той ще се погрижи за защитата, което значи, че знае в общи линии какво става.

Кимнах.

— Би трябвало.

— Вярваш ли му?

— Все едно, рано или късно трябва да му се доверя, така че защо да не е сега?

Крейгар кимна.

По-късно същия ден ми съобщиха, че сме запалили две постройки в Южна Адриланка. Херт сигурно вече беше побеснял и адски му се искаше да ме спипа. Изсмях се. „Скоро — казах му наум, — скоро“.

Усетих в ума странен гъдел и се сетих какво означава.

„Кой е?“

„Чимов. Близо до щаба на Кели съм“.

„Какво става там?“

„Местят се“.

„Аха. Разбери къде отиват“.

„Добре. Цяла тълпа са. Като че ли очакват неприятности. Разлепват също някакви плакати и раздават листовки“.

„Прочете ли какво пишат?“

„Да. За някакво масово събиране утре следобед, в парка Наймат. Заглавието е с големи букви и гласи: «На оръжие»“.

„Добре. Чудесно. Остани там и не се забърквай“.

„Ясно, шефе“.

— Крейгар!

— Да?

— Прати хора до щаба на Кели. Четирима-петима. Щом се опразни, да влязат и да потрошат вътре. Да потрошат мебелите, които са останали, стените, да разнебитят кухнята, такива неща.

— Окей.

Останалата част на деня прекарах така. Пристигаха съобщения — за погромчета, извършени тук-там, за издънило се нападение на Херт тук-там, аз си седях и отвърщах отсечено. Отново действах ефективно и се чувствах толкова добре, че откарах до късно вечерта, като сглобявах сведенията и боцках в задника ту Кели, ту Херт. Разбира се, кантората беше най-безопасното място за мен и това беше друга сериозна причина да остана да работя до късно.

Вечерта размених съобщения с един от свързките ни в Имперския дворец и разбрах, че да, „висшите власти“ са забелязали какво става в Южна Адриланка. Името на Херт беше излязло, но моето засега — все още не. Идеално.

Щом наближи осмият час следобед, взех Пръчките, Светулката, Усмивката и Чимов и тръгнахме към „Синия пламък“. Оставих ги при вратата, понеже гостът ми вече беше пристигнал и бе обещал да осигури охраната. И наистина забелязах двама клиенти и трима келнери, които много ми приличаха на биячи. Приблжих до масата и се поклоних.

— Добър вечер, Влад.

— Добър вечер, Демоне. Благодаря, че дойде.

Кимна ми и седнах. Демона, за тези от вас, които не знаят, беше голяма клечка в съвета на Джерег — групата, дето взема решения, засягащи целия бизнес на дома Джерег. Смятаха го за втората по важност особа в организацията; не беше някой, на който можеш да му се плетеш в краката. Но както спомена Крейгар, дължеше ми една услуга за една „работа“, която му бях свършил наскоро.

Разменихме си малко учтивости, а след като дойде храната, той каза:

— Чувам, че си имаш неприятности.

— Малки — отвърнах. — Не е нещо, с което да не мога да се оправя.

— Нима? Е, радвам се да го чуя. — Изглеждаше леко озадачен. — Защо тогава поиска да се срещнеш с мен?

— Бих искал да предотвратя някои последствия.

Той примига.

— Продължавай.

— Империята може да почне да забелязва играта, която играем с Херт, а когато Империята забележи, и съветът забелязва.

— Разбирам. Искаш да не се месим.

— Точно така. Можете ли да ми дадете една неделя да уредя нещата?

— Можеш ли да ограничиш неприятностите само в Южна Адриланка?

— Не е проблем. Никъде другаде няма да го пипам, и съм затворил и защитил всичко свое, така че ще му е трудно да ме удари. Може да се появят един-два трупа, но не и нещо, което да предизвика голямо вълнение.

— Империята много се озлобява, когато се появят трупове, Влад.

— Мисля, че няма да са много. Всъщност няма да има нито един, ако хората ми внимават. И както казах, трябва да се уреди до една неделя.

Той ме изгледа.

— Задвижил си нещо, нали?

— Да.

Демона се усмихна и поклати глава.

— Не може да се каже, че ти липсва находчивост, Влад. Добре, имаш една неделя. Ще се погрижа.

Предложи да плати вечерята, но аз настоях. Удоволствието беше мое все пак.

14.

„...ИЗЧЕТКАЙТЕ ОТ ПЪРХОТ...“

До вкъщи ме придружи пълен ескорт бодигардове. Оставиха ме точно пред вратата и след като прекрачих прага, усетих как напрежението, което бях натрупал, неусетно се изцежда от мен. Виждате ли, докато кантората ми е защитена добре, според неписания закон на джерег домът на човек е абсолютно неприкосновен. Защо ли? Не знам. Може би по същата причина, поради която са неприкосновени храмовете — просто за да има едно място, където да се чувстваш в безопасност, независимо от всичко, и по този начин всеки е уязвим за атака. Може би това е другата причина. Не знам. Но никога не съм чувал този обичай да е бил нарушаван.

Разбира се, никога не бях чувал и да се краде от джерег, докато не се случи, но човек все пак трябва да се издържа с нещо.

Нали?

Все едно, бях си вкъщи, в пълна безопасност, и Коути беше в дневната, четеше си таблоида. Сърцето ми подскочи, но се овладях и се усмигнах.

— Рано сме си у дома.

Тя вдигна глава, но не се усмигна.

— Копеле такова!

Зад думите ѝ определено имаше чувство. Усетих как лицето ми пламна, а в стомаха ме жегна и болката плъзна по цялото тяло. Не че не знаех, че ще се сети какво правя или че не бях знаел каква щеше да е реакцията ѝ, тъй че защо трябваше да се стъписвам така, след като направи точно това, което очаквах? Преглътнах и казах:

— Коути...

— Не помисли ли, че ще го разбере? Да биеш хората на Херт и да хвърляш вината на нас?

— Не, знаех го.

— Е?

— Действам по план.

— План — повтори тя с пълно презрение.

— Правя каквото трябва.

Изглежда ме полуозъбено, полунавъсено.

— Правел каквото трябвало. — С тон, все едно обсъждаше половите навици на текла.

— Да.

— Правиш всичко, за да унищожиш единствените хора, които...

— Единствените хора, заради които можеш да изгубиш живота си? Да. И за какво?

— За един по-добър живот за...

— О, я престани. Твоите типове са толкова задръстени с великите си идеали, че така и не могат да разберат, че на този свят има хора. Хора, които не могат да бъдат стъпкани без причина. *Индивиди*. Като се почне с теб и мен. Ето ни сега, на ръба сме на — и аз не знам какво, — заради тези велики спасители на човечеството, а единственото, което можеш да видиш ти, е това, което става с тях. Сляпа си за това, което става с нас. Освен ако вече изобщо не те интересува. И не ти ли подсказва това, че с тях нещо не е наред?

Тя се изсмя, с омерзение.

— Нещо не е наред с тях? Това ли ти е заключението? Нещо не е наред с движението?

— Да. Това ми е заключението.

Тя изкриви уста и каза:

— И очакваш да го купя това?

— Какво значи „да го купя“?

— Значи, че тая стока не можеш да я продадеш.

— А какво трябва да продавам?

— Можеш да продаваш каквото си щещ, все ми е едно.

— Коути, говориш несвързано. Какво...

— О, я млъкни! Копеле такова.

Никога досега не ме беше наричала с такива думи. Странно, колко силно ме жегна.

За първи път от толкова време изпитах гняв към нея. Стоях и я гледах, краката ми сякаш се бяха сраснали с пода, лицето ми беше замръзнало. Студеният прилив на гнева отначало дори ме зарадва. Тя стоеше срещу мен, гледаше ме с яд (не бях забелязал дори, че е

станала) и това само го усили. В ушите ми бучеше и ме споходи мисълта, някъде много отдалече, че отново съм престанал да се владеея.

Пристъпих към нея, очите ѝ се разшириха и тя отстъпи половин крачка. Не знам какво щеше да стане, ако не го беше направила, но се оказа достатъчно, за да се овладеея, да се обърна и да изляза.

„Шефе, не навън!“

Не му отвърнах. Всъщност думите му не проникнаха в мозъка ми, докато хладният вечерен вятър не ме удари в лицето. Чак тогава осъзнах, че се излагам на опасност. След това помислих да се телепортирам до Черен замък, но знаех, че при това състояние на духа телепортът няма да се получи. От друга страна, ако ме нападнеха, щеше да пасне много добре на настроението ми.

Закрачих, като се стараех да се овладеея колкото мога, но не беше много. После си спомних за последния път, когато се бях развихрил из града, без да ме интересува кой ще ме види, от което ме полазиха ледени тръпки, а те ме поохладиха и станах по-предпазлив.

Малко по-предпазлив.

Трябва да приема, че Вийра, моята богиня-демон, е бдяла над мен онази нощ. Херт сигурно бе пуснал Квайш и всички останали да ме търсят, но не бях нападнал. Профучах из района покрай затворените дюкяни, покрай кантората ми с още светещите прозорци, пресъхналия фонтан на Малаковия кръг, и никой не ме заплаши. На Малаковия кръг спрях за малко и седнах на ръба на порутения фонтан. Лойош се озърташе нервно, очаквайки нападение, но сякаш това нямаше нищо общо с мен.

Докато си седях там, пред очите ми започнаха да изплуват лица. Коути ме гледаше с жал, все едно че съм хванал чума и съм пътник. Дядо ми ме гледаше строго, но с обич. Един стар приятел, Нийлар, ме гледаше кротко. И Франц се появи, странно защо. Той пък ме гледаше обвинително. Смешна работа. Той пък какво ме интересуваше? Докато беше жив, изобщо не го бях познавал, а това, което научих за него след смъртта му, ми подсказваше, че нямаме нищо общо. Като оставим настрана уникалните обстоятелства около срещата ни, наистина не можеше да има нищо общо с мен.

Защо подсъзнанието реши да ми го показва?

Познавах много драгари, които като че ли смятаха, че теклите са текли, защото просто такива са нещата, и че каквото и да става с тях,

си е съвсем в реда на нещата, и че ако искат да живеят по-добре — тяхна си работа. Това бяха Господарите на земята, на тях им харесваше това, което са, те си го заслужаваха и никой друг, и толкова. Добре. Тази позиция можех да разбера. Нямаше нищо общо с това как стояха нещата за теклите, но беше много логично от гледна точка на това как стояха нещата за драконите.

Познавах и няколко драгари, които оплакваха гръмко жалката участ на теклите, както и на източняците, и даваха пари за благотворителност за бедните и бездомните. Повечето бяха доста богати и понякога се чудех защо ги презирам. Но винаги имах усещането, че те тайно презират тези, на които помагат, и са толкова обременени от чувство за вина, че сами се заблуждават за това как стоят нещата, за да се убедят, че вършат нещо добро, че много са загрижени, видите ли.

А освен това съществуваха Кели и хората му; толкова затънали в идеала си да спасят света, че не ги интересуваше никой и нищо, освен идейките, които кръжаха из малките им главички. Напълно безскрупулни, и то в името на човечността.

Ето това бяха трите групи, които виждах около себе си, и тогава ми хрумна, докато си представях Франц с физиономията на сълзлива искреност, както сълзи гнойта от забрала рана, че трябва да реша в коя от трите се намествам.

Е, със сигурност не беше третата група. Можех да убивам само индивиди, не и цели общества. Имам високо мнение за собствените си способности, но не е чак толкова високо, че да съм готов да унищожа цяло общество по силата на едно мнение, нито да съм готов да хвърля на заклание хиляди хора в случай, че съм сбъркал. Когато някой почне да ми пречи в живота — случвало се е преди, ще се случва и в бъдеще — го приемах лично. Не бях готов да го вменявам във вина на нещо толкова мъгляво като едно „общество“ и да се опитвам да вдигам населението, за да ми го унищожи. Приемах го, каквото е: някой ми се бърка в живота и трябва да се оправя с него с помощта на една чиста, обикновена кама. Не, място в групата на Кели за мен нямаше.

Втората група? Не. Каквото имах, си го бях спечелил сам и нямаше да позволя на никого да ме кара да се чувствам гузен от това, дори той да е Франц, който глупавото ми подсъзнание пробутваше в безплодното си усилие да ме измъчи. Тези, които затъваха в чувство за

вина, каквото не заслужават, не заслужаваха нещо по-добро от това, което даваха.

Бил съм от първата група и може би все още бях, но сега идеята не ми хареса. Тъкмо те бяха хората, които мразех от толкова отдавна. Не драгарите въобще, а онези от тях, които господарстват над всички нас, останалите, и размахват богатство, култура и възпитание като тояга, с която ще ни набият. Тъкмо *те* бяха моите врагове, нищо, че бях прекарал по-голямата част от живота си, без да го съзнавам. Тъкмо *те* бяха онези, на които исках да покажа, че мога да се появя ей така отникъде и да направя нещо за себе си. И колко изненадани бяха, когато го направих!

И въпреки това не можех, дори и сега, да се смятам за един от тях. Може би бях, но не можех да се насиля да го повярвам. Само веднъж в живота си се бях мразил искрено, и то беше, когато Херт ме пречупи и ме накара да проумея факта, че животът е нещо повече от волята да успееш; че понякога, колкото и упорито да се стареа човек, има неща, в което просто не може да успее, защото силите около него са по-силни от самия него. Това беше единственият път, когато съм се мразил. Да се поставя в първата група означаваше да се намразя отново, а не можех да го направя.

И тогава къде ме оставяше всичко това? Навсякъде и никъде. Отвън, гледащ навътре. Неспособен да помага, неспособен да пречи; коментатор на театъра на живота.

Вярвах ли си го? Замислих се, но отговор не дойде. От друга страна, определено въздействах на Кели. На Херт също, между другото. Това може би трябваше да ми стига. Забелязах, че въздухът е станал леден, и осъзнах, че вече съм по-спокоен и би трябвало да си намеря някое по-безопасно местенце.

Тъй като вече бях на Малаковия кръг, се отбих в кантората и казах „здрости“ на няколкото души, които още работеха. Заварих вътре и Мелестав.

— Още не си се прибирал.

— Да, все по нещо извира и ако не държа нещата организирани, тия тъпащи ще прецакат всичко.

— Херт още ли се опитва да ни спипа?

— Само малко. Голямата новина е, че Империята се е раздвижила в Южна Адриланка.

— Какво?!

— Преди около час е дошла цяла рота стражи и са окупирали района все едно, че е източняшки град.

Зяпнах го.

— Някой пострадал ли е?

— Няколко десетки източняци са убити или ранени.

— А Кели?

— Не, от неговите не е пострадал никой. Нали се преместиха.

— Да. Какъв е поводът?

— Безредици, такива неща. Ти не очакваше ли точно това?

— Не чак толкова бързо или с толкова сила, и с толкова жертви.

— А бе, нали ги знаеш стражите. Не обичат да се разправят с източняци.

— Да. Знаеш ли новия адрес на Кели?

Той кимна и ми го надраска на един лист. Погледнах и разбрах, че мога да намеря мястото. Беше само на няколко карета от старото.

— А, между другото — каза Мелестав, — Пръчките иска да те види. Мислеше за утре, но още се мотае тук в случай, че се отбиеш тази вечер. Да го повикам ли?

— О, да. Прати го при мен.

Влязох в кабинета си и седнах. След няколко минути Пръчките влезе и каза:

— Мога ли да поговоря с теб за минута?

— Разбира се.

— Баджинок го знаеш, нали?

— Да.

— Искаше да му помогна да те прецака. Нали каза, че държиш да знаеш за тези неща.

Кимнах.

— Държа. Добре, имаш бонус.

— Благодаря.

— Кога говори с теб?

— Преди около час.

— Къде?

— В „Пламъка“.

— Кой беше с теб?

— Никой.

— Добре. Пази се.

Пръчките измърмори нещо и се изниза. Примигах. Какво ми ставаше? Нито бях стъписан, нито уплашен. Дотам ли я бях докарал, че да не ми пука? Не, пукаше ми. Дано само нищо не му се случеше. Той също така беше разпознал Квайш, а тези две неща можеха да го превърнат в доста сочна цел.

Всъщност в неустоима цел.

А защо да чакат? Преди час ли каза? Тази работа не беше от най-трудните, а Херт разполагаше с доста хора, за които рязането на гърла си беше част от професията.

Станах.

— Мелестав!

— Да, шефе?

— Пръчките излезе ли?

— Така мисля.

Изругах и затичах през сградата след него. Някакъв тънък гласец в главата ми заповтаря „прецакване“ и се зачудих. Отворих вратата и Лойош излетя пред мен. Излязох на улицата и се огледах.

Ами — и да, и не.

В смисъл, имаше прецакване, но не бях аз прецакваният. Видях Пръчките и видях тъмната фигура, приближаваща го бързо откъм гърба. Изревавах:

— Пръчки!

Той се обърна, пристъпи встрани, и в този момент тъмната фигура залитна към него и се олюля. Чу се глухо тупване от тоягата на Пръчките и убиецът се срина на улицата. Чак тогава осъзнах, че съм хвърлил ножа. Отидох при тях.

Пръчките измъкна ножа от типа в краката ни, изтри го в наметалото му и ми го подаде. Накарах го да изчезне.

— Светна ли го?

Той поклати глава.

— Ще се оправи, мисля, ако се събуди преди да му е изтекла кръвта. Да го разкараме ли оттук?

— Не. Остави го така. Ще накарам Мелестав да уведоми Баджинок, че е тук, да дойдат да си почистят.

— Окей. Благодаря.

— Няма за какво. Ама внимавай, ей!

— Добре. — Той поклати глава. — Понякога се чудя защо съм в този бизнес.

— Да бе. И аз.

Върнах се вътре и дадох на Мелестав нужните указания. Не ми се стори изненадан, но пък не го бях изненадвал, откакто поканих в кабинета си Кийра Крадлата.

Седнах отново на бюрото и избих от главата си всякакви мисли за това, което правеше стражата в Южна Адриланка и моята вина за него. Не че ми беше все едно, но точно сега бях във война и ако продължавах да се разсейвам така, щях да направя грешка, а след това нямаше да мога да спася нито Коути, нито Пръчките, нито себе си, нито никого.

Трябваше да спечеля една война.

Преди известно време също се бях забъркал в една война, и то в качеството си на един от основните противници, а не като обикновен участник. Научих колко важни са информацията, нанасянето на първия удар, да държиш противника си извън равновесие и грижливо да пазиш своя район и хората си.

Херт разполагаше с по-голяма организация от мен, но тъй като аз направих тази война пълномащабна, успях да му нанеса няколко добри удара. Освен това бях напълно сигурен, че не би могъл да уязви организацията ми. Разбира се, това водеше до драстична загуба на доход, но засега беше съвсем добре, а не мислех, че ще продължи дълго. Всъщност нито имах намерение, нито очаквах тази война да свърши по обичайния начин, исках само да предизвикам Херт да излезе на открито, за да мога да го убия. Смятах да го постигна, като хвърля района му в такава каша, че да му се наложи да се намеси лично, за да закърпи нещата.

В това, впрочем, се състоеше половината от плана ми. Половината, свързана с Кели, беше по-трудна, но хранех някакви надежди. Проклетите стражи Феникс! Проклетата императрица. Проклетият лорд Хааврен. Но Кели беше нагазил в същата каша. Тоест, какъв избор му оставаше, след като всеки постъпваше така, както се очаква? И той вероятно го разбираше, ако можеше да се съди по реакцията на Коути...

Само помислих за Коути и всичките ми планове и схеми изпопадаха от връхчетата на пръстите ми, където ми бяха танцували.

Видях я пред себе си само за миг и изругах наум.

„Ами поговори с нея тогава, шефе“.

„Нали току-що се опитах“.

„Не, ти спореше с нея. Какво би станало, ако ѝ кажеш за целия си план?“

„Няма да го хареса“.

„Но може би няма да ти е толкова ядосана, колкото е сега“.

„Съмнявам се“.

„Шефе, помниш ли, че това, което те ядоса първия път, беше, че не ти каза, че се е забъркала с Кели и онези хора?“

„Мда... Добре“.

Поседях още малко, после слязох до входната врата и пуснах охраната. Поех си дълбоко дъх, прочистих ума си, привлякох от Глобуса, заплетох нишките на силата, усуках ги около себе си и ги дръпнах здраво. Залитнах ужасно и се озовах на входа пред дома ми. Облегнах се на една стена, докато ми мине гаденето.

В мига, в който пристъпих вътре, разбрах, че нещо не е наред. Лойош също го разбра. Останах до вратата, без да я затворям, и пуснах ножа да падне в дясната ми ръка. Огледах грижливо дневната, мъчейки се да разбере какво му е странното. И знаете ли, не го разбрахме. Чак след цели десет минути просто се предадохме и влязохме вътре, предпазливо все пак, с Лойош пред мен.

Не, никой не чакаше да ме убие.

Изобщо никой не ме чакаше. Отидох в спалнята и видях, че дрехите на Коути в килера ги няма. Върнах се в дневната и видях, че липсва, представете си, лантът, което бяхме забелязали двамата с Лойош при първото си влизане. Странно как стават тия работи.

Опитах се да стигна псионично до Коути, но не можах. Или съобщението ми не я интересуваше, или аз не се бях съсредоточил достатъчно, за да стигна до нея. Да, това трябваше да е, реших. Просто в момента не можех да мисля достатъчно ясно за псионични комуникации.

„Крейгар?“

„Да, Влад?“

„Да се е обаждал Ищван?“

„Още не“.

„Добре. Това е всичко“.

Мда. Това трябваше да е проблемът.

Влязох в спалнята и тръснах вратата, преди Лойош да е влязал. Легнах в леглото — на страната на Коути — и се опитах да докарам няколко сълзи. Не можах. Накрая се успокоих и заспах.

15.

„... МАХНЕТЕ ПЕТНА ОТ ТОЧИЛАРСКО МАСЛО...“

Събудих се много рано. Чувствах се уморен и мръсен. Съблякох се, изкъпах се, пак се качих в леглото и поспах още малко.

Чак когато се събудих втория път, малко преди обяд, си спомних, че Коути си е заминала. Позволих си да позяпам тавана около две минути и станах, макар и насила. Докато се бръснях, често спирах да видя дали има някаква външна промяна в лицето, което ми се пулеше отсреща. Нищо не видях.

„Е, шефе?“

„Радвам се, че си тук, приятелю“.

„Знаеш ли поне какво ще правиш?“

„Искаш да кажеш за Коути?“

„Да“.

„Не бих казал. Не знаех, че може да си иде. Или не съм го вярвал. Или не знаех колко силно ще ме нарани това. Все едно, че съм мъртъв отвътре, ако ме разбираш“.

„Мога да го почувствам, шефе. Точно затова те попитах“.

„Вече не знам дали ще мога да се оправя с това, което предстои“.

„Трябва да оправиш първо нещата с Коути“.

„Знам. Може би трябва да се опитам да я намеря“.

„Обаче трябва да внимаваш. Херт...“

„Знам“.

Приготвих се, проверих сечивата си и се телепортирах до Южна Адриланка. Отдъхнах в една малка градина с хубава гледка — много лошо място за Квайш, — след което се запътих към едно заведение да хапна. По пътя си зърнах две групи стражи и ги избегнах. Намерих свободна маса и поръчах клави. Когато келнерът си тръгна, казах:

— Извинете.

— Да, милорд?

— Бихте ли ми я донесли в паница, моля?

Дори не изглеждаше изненадан.

— Да, милорд.

И толкова. Нищо повече. И го направи. През цялото време решението е било толкова лесно! Само да помолиш. Не беше ли мъдро?

„Съмнявам се, шефе“.

„И аз, Лойош. Но така поне денят започва добре. Като стана дума за започване на деня, не можеш ли да намериш Роуца?“

След малко Лойош ми отвърна с тъжен тон: „Не. Блокирала ме е“.

„Не знаех, че го може“.

„Аз също. Но защо ще го прави?“

„Защото Коути се е сетила, че мога да я проследя така. По дяволите. Все едно. Окей, значи отиваме в квартирната на Кели и или я изчакваме, или ги караме да ни кажат къде е. Други идеи?“

„Звучи ми добре, шефе. А като я спипам тая лигава гущерка...“

Останах доволен от клавиата, пих я с мед и топла сметана. Гледах да не мисля за нищо важно. Оставих няколко монети повече на масата да им покажа, че съм благодарен за паницата. Лойош ме изпревари през вратата. Каза, че според него всичко било наред, излязох и се запътих към новия щаб на Кели. По пътя избягвах всякакви патрули на фениксите. Наистина се мяркаха навсякъде. Гражданите не изглеждаха никак доволни от присъствието им и чувството май беше взаимно.

Първият извод, до който стигнах след като видях новото място на Кели, беше, че прилича на старото място на Кели. Кафявото на фасадата беше с малко по-различен оттенък и жилището му беше от дясната страна вместо от лявата, и беше малко навътре от уличното платно, и между сградите беше малко по-широко, но явно бяха излети от един и същи калъп.

Влязох. Самото жилище се оказа с истинска врата. Масивна врата, с ключалка. Разгледах я добре, просто от любопитство. Добра ключалка — и много тежка врата. Много пъхтене щеше да трябва, за да се нахълта вътре, и щеше да е почти невъзможно да се направи тихо. Зачудих се дали има прозорци и други врати. Във всеки случай реших, че съм впечатлен. Най-вероятно Коути ги беше посъветвала. Понечих да почукам, но се сетих и след миг колебание затропах с юмрук по вратата.

Отвори ми скъпият ми стар приятел Грегъри. Очите му се опулиха, щом ме видя, но не го оставих да почне да ми дрънка. Просто го избутах встрани и влязох. Знам, че беше невъзпитано, и това и до днес ме притеснява, но просто ще трябва да се науча да живея някак с този срам.

Един бегъл поглед ми показва, че разположението в това жилище е същото като в предишното; бях почти сигурен, че мога да вляза в следващата стая и да се озова в библиотека, от нея — в кабинета на Кели, а най-отзад щеше да е кухнята. Но тази стая беше по-чиста; постелките бяха събрани и струпани до стената. Прозорците, забелязах, бяха заковани с тежки дъски.

Кели седеше в стаята и говореше на Наталия и един текла, когото не познавах. Коути я нямаше. Щом влязох, спряха да говорят и ме зяпнаха. Усмихнах им се и казах:

— Коути да е тук случайно? — Тогава всички погледнаха Кели, освен Наталия, която продължаваше да гледа мен. Тъкмо тя ми отвърна;

— Няма я в момента.

— Ами, ще я почакам тогава — рекох. И ги изгледах. Наталия продължаваше да ме гледа, другите гледаха Кели, който ми се намръщи, леко нацупил устни. След това изведнъж взе, че стана и ми каза:

— Добре. Ела отзад да поговорим.

Обърна се и закрачи към дъното на жилището, явно приемайки, че ще заприпкам послушно след него. Изругах наум, усмихнах се и го направих.

Кабинетът беше точно толкова чист и добре подреден, колкото другия. Седнах срещу бюрото му. Кели скръсти ръце на корема си и ме изгледа с обичайното примижаване.

— Така. Значи реши да привлечеш Империята и да ни принудиш да реагираме.

— Всъщност — казах аз — дойдох само за да се видя с Коути. Къде е тя?

Физиономията му не се промени. Само продължи да ме гледа с присвити очи.

— Значи ти си имаш План — заговори най-сетне, произнасяйки го с главна буква, — а всичко останало на света са разни дребни

подробности, които може да имат или да нямат нищо общо с теб. Ние изобщо не те интересуваме; ние сме само удобният инструмент.

Не прозвуча като въпрос и това бе една от причините думите му да ме жегнат — обвиняваше ме в нещо като „какво според теб не ми е наред“. Казах:

— Основният ми интерес всъщност е да спася живота на Коути.

— Не и своя, така ли? — отвърна ми той рязко и очите му се присвиха още малко.

— За това е късно. — Това го стъписа донякъде. Всъщност изглеждаше изненадан. От което изпитах огромно удоволствие. — Тъй че, както казах, бих искал да се видя с Коути. Ще дойде ли?

Не ми отговори. Само продължаваше да ме гледа, отметнал назад глава, с ръце, скръстени на корема. Почнах да побеснявам.

— Виж — казах му, — можеш да играеш каквито си искаш игри, само не ме забърквай в тях. Не знам какво всъщност целиш и не ме интересува изобщо. Но сега или по-късно ще бъдеш скълцан или от Империята, или от джерегите, и ако имам някаква дума в цялата тази работа, то жена ми няма да бъде скълцана с теб. Така че престани да ми важничиш — няма да ме впечатлиш.

Очаквах да се пръсне от яд, но не стана. Очите му дори не примижаха повече. Само продължаваше да ме гледа, все едно че ме претегля.

— Не знаеш какво целим? След всичко, което се случи тези дни, наистина ли не знаеш какво целим?

— Чух ти риториката — отвърнах.

— А слуша ли я?

Изсумтях.

— Ако това, което всеки тук повтаря като папагал, произлиза от теб, значи съм чул каквото имаш да кажеш. Не съм дошъл за това.

— Само това си чул значи. А? Папагалско повтаряне на фрази?

— Да. Но както казах, не съм...

— Вслуша ли се в тези папагалски повтаряни фрази?

— Казах ти, че...

— Никога ли не си разбирал повече от това, което може да се изрази с думи? Много хора откликват само на лозунги — но откликват, защото лозунгите са верни и палват искра в сърцата им и в живота им. Колкото до онези, които не желаят да мислят сами, ние ги учим. —

Учили ги? Изведнъж си спомних подслушаното, когато се пенеха на Коути, и се зачудих това ли наричат „учене“. Но Кели продължи: — Говори ли с Пареш? Или с Наталия? Успя ли, поне веднъж, да се вслушаш в това, което казват?

— Виж...

Той се премести напред в стола си, съвсем леко.

— Но всичко това е без значение. Не сме тук, за да се оправдаваме пред теб. Ние сме текла и източняци. В частност, ние сме онази част от тази група, която разбира какво прави.

— О? И *какво* правите?

— Защи́таваме се. По единствения начин, който можем, единствения, който съществува — като се обединяваме и използваме силата, която имаме поради своята роля в обществото. С това можем да се защитим от Империята, да се защитим от джерегите и да се защитим от теб.

Тралала.

— Нима? — казах.

— Да.

— И какво ще ме спре да те убия, да речем, сега?

Не мигна изобщо, което за мен си е чисто перчене, някой дзур би го сметнал за храброст, а един джерег ще го нарече глупост. Каза:

— Добре. Хайде, заповядай.

— Знаеш, че бих могъл.

— Хайде.

Изругах. Не го убих, естествено. Знаех, че Коути никога няма да ми прости, пък и все едно, нищо нямаше да постигна. Кели ми трябваше, за да му бутна организацията на пътя на Херт и стражите, така че да ги поразчистят хубаво. Но първо трябваше да изкарам Коути.

Забелязах, че Кели продължава да ме гледа изкъсо. Казах:

— Значи съществувате само за да защитавате себе си и източняците?

— Да. И текла. А единствената защита е... Но все едно, теб не те интересува. Толкова си зает с гоненето на пари през камари от трупове, че нямаш време да изслушаш никой друг.

— Поетични сме, а? Да си чел случайно Тортури?

— Да. Но предпочитам Уинт. Тортури е умен, но малко плитък.

— Хм. Мда.

— Както и Лартол.

— Мда.

— От една и съща поетична школа са, и от една и съща епоха, исторически. Било е след реконструкцията, в края на деветото царстване на дома Валиста и аристокрацията е изпитвала гняв към...

— Добре, добре. Много си начетен за... каквото си там.

— Революционист.

— Да. Може и валиста да си. Градеж и разруха, всичко омесено в едно. Само дете не ми изглеждаш много добър и в двете.

— Не съм — отвърна ми той. — Ако бях от някой от драгарските домове, щях да съм текла.

Изсумтях.

— Ти го каза; не съм аз.

— Да. Поредното нещо, което не разбираш.

— Несъмнено.

— Но това, което казах, е вярно и за теб...

— Внимавай.

— Както и за всички човешки същества. Теклата са известни като Дома на страхливците. Пареш страхливец ли е?

Облизах устни.

— Не е.

— Не е. Има нещо, за което си струва да се бори. Знаят ги като глупави, и мързеливи също така. Това отговаря ли на личния ти опит?

Понечих да отвърна „да“, но бързо реших, че не, не можех да кажа, че са мързеливи. Дали бяха глупави? Е, джерегите въртяха теклите на пръста си вече от много време, но това означаваше само, че ние сме умни. А освен това те бяха толкова много, че нищо чудно да съм се мешал само с глупавите. Броят на всички текла трудно можеше да се прецени, дори само в границите на Адриланка. Повечето от тях не бяха клиенти на джерег.

— Не — отвърнах. — Не съвсем, предполагам.

— Дом Текла — заговори той — въплъщава в себе си всички черти на всички драгарски домове. Както и домът Джерег, между другото, и то по една и съща причина: тези домове приемат други в редиците си, без да се задават никакви въпроси. Аристокрацията — дзурите, драконите, лиорните, някои други — гледат на това като на

слабост. Лиорните не допускат никого; някои от другите изискват да се мине през изпитание. Смятат, че това укрепва дома им, защото подсилва онези неща, на които държат — обикновено сила, бързина и хитрост. Те се смятат за най-големите добродетели от господстващата култура — културата на аристокрацията. Щом е така, то смесването на кръв без тези черти трябва да е слабост. Понеже те смятат, че е слабост, ти също го приемаш за слабост. Но не е. Не е слабост, а е сила. Като държат точно на тези черти, или на каквото там държат, оставят ли извън дома си неща, които могат да възникнат от само себе си? Всички тези черти съществуват в някаква степен у текла, джерег и у някои източници — наред с други неща, за които дори не си даваме сметка, но които ни правят човешки същества. Помисли малко какво означава да си човек. То е нещо много повече от вида или от дома. — Млъкна и ме изгледа отново.

— Разбирам — казах. — Е, виж как с едното сядане научих нещо и за биология, и за история, и за политиката на текла. И какво е нужно, за да бъдеш революционист. Много благодаря, беше много поучително. Само дете не се интересувам от биология и от история, не вярвам на историята ти и вече знам какво се иска, за да си революционист. Точно в момента искам да знам какво се иска, за да намеря Коути.

— Е, и какво разбра, че се иска, за да бъдеш революционист?

Разбрах, че се опитва да смени темата, но не можах да устоя.

Рекох му:

— Култ към идеи в такава степен, че да станеш съвсем безскрупулен към хората — приятели, врагове, както и неутрални.

— Култ към идеи? Така ли го приемаш?

— Аха.

— И откъде идват според теб тези идеи?

— Не мисля, че е толкова важно.

— От хора идват.

— Най-вече умрели, предполагам.

Той поклати замислено глава, но ми се стори, че очите му светнаха малко.

— Значи никаква етика нямаш?

— Не се заяждай.

— Значи имаш?

— Да.

— Но си готов да я зарежеш за всеки, на когото държиш?

— Казах ти да не се заяждаш. Няма да го повтарям.

— Но какво е професионалната етика, ако не идеи, които са по-важни от хората?

— Професионалната етика ми гарантира, че винаги ще се отнасям с хората така, както заслужават.

— Гарантира ти, че това, което правиш, е правилно, дори ако не е уместно в момента?

— Да.

— Да.

— Хитро копеле си, нали? — изсумтях.

— Не, но мога да ти кажа, че говориш глупости. Говориш за нашите идеи все едно, че са паднали от небето. Не са. Породили са се от нуждите ни, от мислите ни и от борбата ни. Идеите не са измислени ей така, в един ден, и после хората се събират и решават да ги приложат. Идеите са толкова продукт на своето време, колкото дадена магия е резултат от определено управление на атира. Идеите винаги изразяват нещо реално, дори когато са погрешни. Хора са загивали за идеи — понякога погрешни идеи — още преди началото на историята. Щеше ли да стане това, ако тези идеи не са се основавали на, и не са били продукт на техния живот и на света около тях?

— Колкото до нас, не сме хитри — продължи той. — Силата ни е в това да се възприемаме като част от историята, част от обществото, а не само като индивиди, които случайно имат един и същи проблем. Това означава, че поне можем да търсим верните отговори, дори да не сме непрекъснато съвсем прави. Това определено ни поставя една стъпка пред индивидите. Много добре е, ако можеш да съобразиш, че имаш проблем, и да се опиташ да го решиш, но за източниците и за текла в този свят тези проблеми не могат да се решат от един индивид.

Предполагам, че когато човек свикне да държи речи, му е трудно да спре. Когато млъкна за малко, му казах:

— Аз съм индивид. Реших си проблемите. Махнах се оттук и направих нещо за себе си.

— Колко трупа трябваше да изкатериш, за да го постигнеш?

— Четиридесет и три.

— Е?

— Какво „е“?

— Какво ще кажеш за себе си?

Погледнах го. Пак беше присвил очи. Някои от нещата, които ми говореше, бяха неприятно близо до онова, което мислех понякога за себе си; но все пак не градях сложни политически позиции около колебанията си, нито подбуждах към въстание, все едно че знам повече от всички други на света как трябва да бъде уредено всичко.

— Щом съм толкова нищожен, защо си губиш времето да ми говориш?

— Защото държим на Коути. Тя все още е нова, но може да стане чудесен революционист. Има си неприятности с теб, а това пречи на работата ѝ. Искам нещата да се оправят.

Едва се удържах.

— Става — рекох. — Е, добре, дори ще те оставя да ме подведеш да ти помогна да подведеш Коути да ти помогне да подведеш цялото население на Южна Адриланка. Така стават работите, нали? Добре, ще ти съдействам. Само ми кажи къде е.

— Не, не става така. С теб няма да сключвам сделки. Ти доведе стражата на феникс, за да се подведем към авантюра, която би ни унищожила. Каквито и основания да си имал за това, не се получи. Вече няма да се забъркаме в никаква авантюра. Вчера имахме голям митинг, на който призовахме всички да се успокоят и да не позволят на стражата да предизвика инцидент. Готови сме отново да се защитим срещу всякакви атаки, но няма да позволим да бъдем застрашени от...

— О, я стига. Бездруго сте обречени. Наистина ли смяташ, че можете да се противопоставите на Херт? Той има повече наети убийци, отколкото вийра има косми на... главата. Ако не го бях принудил да се задейства, щеше да ви унищожи веднага щом разбере, че няма да превиеете гръб.

— Дали има повече наети убийци, отколкото са източняците и текла в Адриланка?

— Хе. Не съм чувал за *никакви* професионалисти в текла, а от източняците май съм единственият.

— Професионални убийци? Не. Но професионални революционисти — да. Онзи джерег уби Франц и вдигнахме половината Южна Адриланка. Уби Шерил, и мобилизирахме другата половина. Ти ни доведе стражата, мислейки сигурно, че действаш по някакъв грандиозен план, който да реши всичките ти проблеми, но

всъщност това, което направи, е точно каквото Империята очакваше от теб — даде им повод да влязат. Е, добре, ето че са тук, а не могат да направят нищо. В мига, в който направят една грешна стъпка, ще вземем целия град.

— Щом сте я докарали чак дотам, защо не го направите?

— Все още не го искаме. Моментът не е подходящ за нас. О, бихме могли да държим града известно време, но останалата част от страната не е готова, а не можем да устоим срещу останалата част от страната. Но ще го направим, ако се наложи, защото ще послужи за пример и така ще израстем. Империята не може да ни съкруши, защото останалата част от страната ще се надигне. Приемат ни като свои представители.

— Значи само ще ви дадат това, което искате?

Той поклати глава.

— Не могат да проведат пълно разследване, защото това ще разкрие колко са обвързани джерег с Империята, а самите джереги ще трябва да се отбраняват, и ще настъпи пълен хаос. Те знаят какво можем да направим, но не знаят какво ще направим, така че могат само да си вкарат войската, да се надяват, че ще допуснем грешка, ще изгубим доверието на гражданите и ще ни съкрушат — движението ни, както и гражданите.

Зяпнах го.

— Наистина ли го вярваш всичко това? Все пак не ми каза какво ще попречи на Херт да вземе шест-седем убийци и просто да ви помете.

— Ти самият не се ли опита да изиграеш Херт срещу Империята?

— Да.

— Е, нямаше нужда. Ние почти завзехме града, когато джерегът уби един от хората ни, и джерегите знаят много добре, че ако се повтори, Империята ще трябва да тръгне срещу тях. Как ще подейства това на нашия приятел Херт?

— Трудно е да се каже. Става безразсъден.

Кели отново поклати глава и се отпусна в стола си. За кого ли ми напомняше? За Алийра може би, с тази наперена поза. Може би за Мороулан с неговата увереност, че да, разбира се, че може да унищожи всеки, който му излезе на пътя, защото просто така стоят нещата. Не

знам. Нямах съмнение, че човекът е умен, но... тогава не знаех, а и досега не зная.

Тъкмо се опитвах да реша кой да е следващият ми рипост, когато Кели извърна глава, а Лойош се обърна рязко.

— Здравей, Коути — каза Кели.

Не се обърнах. Лойош засъска и чух как Роуца му изсъска в отговор. Лойош излетя навън и чух плясък на криле и още съскане.

— Здравей, Влад — каза Коути. — Тия двамата да ти напомнят нещо?

Чак тогава се обърнах и видях, че има кръгове под очите. Изглеждаше измъчена и уморена. Доця ми се да я прегърна и да ѝ кажа, че всичко е наред, но не посмях. Кели стана и си излезе. Предполагам, че е очаквал да съм му благодарен.

След като излезе, казах:

— Коути, искам да се измъкнеш от това. Тази групичка ще я прекършат и искам да те заведе някъде, където ще си в безопасност.

— Да. Разбрах го снощи, след като си заминах.

Гласът ѝ беше кротък и не улових в него рязкост или омраза. Казах:

— Това променя ли нещо?

— Не съм сигурна. Искаш да избирам между вярата си и любовта си.

Преглътнах.

— Да, предполагам, че правя точно това.

— Сигурен ли си, че трябва?

— Трябва да съм сигурен, че си в безопасност.

— А за теб?

— Това е друг въпрос. Няма нищо общо с това.

— Единствената причина да направиш всичко това...

— Е да спася живота ти, по дяволите!

— Престани, Влад. Моля те.

— Извинявай.

— Направи го, защото си толкова задръстен с мисълта колко силен бил Херт, че не можеш да разбереш колко слаб е той в сравнение с въоръжената мощ на масите.

Понечих да ѝ кажа да престане с тия глупости за „въоръжената мощ на масите“, но си замълчах. Помислих малко. Е, да, ако масите

бяха въоръжени и имаха водачи, на които вярват и всичко останало, да, можеха да са силни.

— А ако грешите?

Тя млъкна и се замисли, което ме изненада. После отвърна:

— Помниш ли онзи ден пред стария ни щаб, когато се появиха стражите? Херт си стоя кротко, докато Господарката на дракони му режеше лицето. Херт я мразеше и искаше да я убие, но си стоя така и го изтърпя. Кой беше по-силният?

— Добре де. Господарката на дракони. И какво?

— Господарката на дракони си стоеше кротко, с бойците си и всичко, докато Кели излагаше исканията ни. Можеш ли наистина да допуснеш, че Кели е по-силен от един воин дракон?

— Не.

— Аз също. Силата му беше във въоръжената мощ на масите. Ти го видя. Смяташ ли, че ти, сам по себе си, си по-силен от това?

— Не знам.

— Признаваш ли, че може и да грешиш?

Въздъгнах.

— Да.

— Тогава защо не престанеш да се опитваш да ме пазиш? Обидно е, в добавка към всичко останало.

Отвърнах:

— Не мога, Коути. Нима не го разбираш? Просто не мога. Нямах право да хвърлям така живота си на вятъра. Никой няма такова право.

— Сигурен ли си, че хвърлям живота си на вятъра?

Затворих очи и усетих, че сълзите, които се мъчех да пролея предната нощ, избиха. Спрях ги.

— Ще ме оставиш да го обмисля, нали?

— Да.

— Ще се върнеш ли у дома?

— Нека изчакаме, докато това свърши, и тогава ще видим докъде сме.

— Да свърши? Кога ще свърши?

— Когато Империята изтегли войските си.

— О!

Лойош се върна и кацна на рамото ми. Казах му: „Разбрахте ли се, Лойош?“

„Общо взето, шефе. Няколко дни няма да мога да летя много добре. Яката ме клъвна в дясното крило“.

„Разбирам“.

„Не е нищо сериозно“.

„Аха“.

Станах и минах покрай Коути, без да я докосна. Кели беше в другата стая, потънал в разговор с Грегъри и още няколко души. Никой не вдигна глава да ме погледне, докато излизах. Пристъпих предпазливо навън, но не видях подозрителни. Телепортирах се вкъщи — реших, че точно сега Крейгар ще се справи с нещата в кантората много по-добре от мен.

Стълбището до жилището ми се стори дълго и стръмно, а краката ми сякаш бяха станали оловни. След като се прибрах, рухнах отново на дивана и зяпах известно време в празното. Помислих да почистя, но всъщност нямаше нужда, а и нямах сили.

Лойош ме попита дали искам да видим някое представление, но не исках.

Няколко часа си точих рапирата, защото най-вероятно скоро щеше да ми потрябва. После отново позяпах в празното, но от небето не паднаха никакви идеи и не накацаха по мен.

След малко станах и взех една книга със стихове от Уинт.

Отворих я напосоки и попаднах на една поема, наречена „Погаснал“.

*„... За нищо ли кървах за теб,
отрекъл всемогъщи сили?“*

*Кръвта бе моя; твоя битката,
за да погасна сред цветя от пламък...“*

Прочетох я докрая и се замислих. Може би грешах. Точно тогава Уинт изобщо не ми се стори мътен.

16.

„... & ЗАКЪРПЕТЕ СРЯЗАНО ОТ ЛЯВА СТРАНА.“

Събудих се в стола, с книгата в скута. Бях схванат и уморен, което е нормално след спане в стол. Протегнах се да отпусна мускулите, след това се окъпах. Беше много рано. Сложих малко дърва в печката и ги запалих с магия, после си сварих няколко яйца и притоплих билковия хляб, който Коути беше опекла преди да си замине. Беше много хубав с чесново масло. Клавата също помогна, както и миенето на съдовете и почистването. Когато привърших, се чувствах почти готов да започна деня.

Написах няколко писма с указания до различни хора в случай, че ме сполети нещо фатално. Бяха изрични. Седнах и се замислих. Мразя, ама ви го казвам много сериозно, мразя да променям един план в последния момент, но друг начин не виждах. Коути нямаше да е в безопасност. Нещо повече, имаше вероятност Кели да се окаже прав. Не, просто нямаше начин да подреда нещата така, че всичките ми врагове да се унищожат взаимно. Трябваше да направя нещо друго. Премислих всички събития от последните няколко дни и възможностите си да се справя със ситуацията, която сам бях предизвикал, и в един момент се спрях на идеята да въвека и дядо си.

Да, това можеше да свърши работа, стига да се появише едва след като боевете приключат. Добавих към идеята няколко довършващи щриха.

Съсредоточих се върху Крейгар и скоро той каза: „Кой е?“

„Аз съм“.

„Какво има?“

„Можеш ли да се свържеш с Ищван?“

„Да“.

„Дай му новия адрес на Кели в Южна Адриланка и му кажи да чака там, скрит, днес следобед“.

„Ясно. Нещо друго?“

„Да“.

Дадох му останалите си указания.

„Наистина ли мислиш, че ще се хване, Влад?“

„Не знам. Но в момента това е най-добрият ни удар“.

„Окей“.

После извадих рапирата и направих няколко упражнения, за да отпусна китката. Гъвкава, но здрава, както винаги казваше дядо ми.

Много грижливо проверих всичките си оръжия, след което вкарах мислите си в ред и се телепортирах. Освен ако много не грешах, щеше да е днес.

Вятърът, който метеше по улиците на Южна Адриланка, беше отвратителен. Не беше непоносимо студен, но щипеше заради прахта, която вдигаше. Играеше бясно с полите на наметалото ми, когато се облегнах на една стена близо до щаба на Кели. Преместих се на едно по-защитено от вятъра място, което също така предлагаше по-добро укритие, макар и не толкова добра видимост. Наблюдавах стражите — обикаляха на групи по четирима. Стараеха се уж да наложат ред, макар да нямаше никакво безредие, и някои от тях, най-вече дракони, бяха или отегчени, или мърмореха недоволно. На текла, изглежда, им харесваше — можеха да се размотават по улиците и да се правят на важни. Точно те бяха единствените, които непрекъснато стискаха дръжките на оръжията си.

Интересното беше колко лесно човек можеше да различи политическите ориентации на минувачите. Нямаше черни превръзки на главите, но не бяха и нужни. Някои се озъртаха предпазливо по улиците или бързаха към целта си, сякаш се бояха, че ще ги видят навън. Други като че ли се наслаждаваха на напрежението, витаещо във въздуха, крачеха с вдигнати глави и се оглеждаха, сякаш нещо можеше наистина да се случи всеки момент и не искаха да го пропуснат.

Рано следобеда Ищван вече трябваше да се е появил някъде наблизо, въпреки че не го виждах. Предполагах, че Квайш също ще е тук. Квайш знаеше, че аз знам, че е тук, но се надявах да не знае, че Ищван е тук.

Свързах се отново с Крейгар.

„Нещо по-интересно да става?“

„Не. Ищван е там“.

„Добре. И аз. Е, пращай съобщението“.

„Сигурен ли си?“

„Да. Сега или никога. Боя се, че втори път няма да ми издържат нервите“.

„Ясно. А магьосничката?“

„Да. Прати я до аптеката срещу жилището на Кели. И ѝ кажи да чака. Познава ли ме по външност?“

„Съмнявам се. Но не си труден за описание. Ще се погрижа да те познае“.

„Окей. Действай“.

„Добре, Влад“.

И се започна.

Съобщението, което Херт щеше да получи, беше съвсем просто. Гласеше: „Готов съм на компромис, ако уредите изтеглянето на стражата. Заради тях не мога да напусна жилището си. Можете да дойдете в удобен за вас момент. Кели“.

Силата на съобщението беше в слабостта му — изглеждаше прекалено обяснимо, за да е фалшификат, какъвто всъщност беше. Но Кели и Херт не можеха да се познават достатъчно добре, за да си комуникират псионично, така че писмените съобщения си бяха в реда на нещата. Херт не можеше да има високо мнение за Кели, което също беше важно. За да подейства това, Херт трябваше да вярва, че Кели се бои от стражата на феникс, и освен това Херт трябваше да мисли, че Кели е в неведение каква заплаха са стражите за един джерег. Аз самият знаех, че всъщност Кели е съвсем наясно с това, но можеше да се допусне, че Херт не го знае.

Така че въпросите бяха: дали Херт щеше да се появи лично? Колко охрана щеше да вземе със себе си? И какви други предпазни мерки щеше да вземе?

Магьосничката пристигна преди да се е случило нещо друго. Не я познавах. Беше висока джерег, с черна коса на гъсти къдрици. Устата ѝ беше присвита и ѝ личаха някои наследствени черти на атира.

Носеше сивото на джерег. Влезе в аптеката. Много предпазливо я последвах. Видя ме, щом влязох, и каза:

— Лорд Талтош?

Кимнах. Тя посочи към сградата на Кели.

— Искате преграда срещу телепортиране навън. Това ли е всичко?

— Да.

— Кога?

Извадих една монета, опипах я с пръсти и й я връчих.

— Когато това се стопли.

— Добре.

Напуснах дюкяна още по-предпазливо. Не исках да ме нападнат точно сега. Върнах се на старата си позиция и зачаках. След няколко минути се появи драгар в цветовете на дома Джерег.

Казах: „Е, Лойош. Потеглай“.

„Сигурен ли си?“

„Да“.

„Добре, шефе. Късмет“.

И отлетя. С което времето вече беше ограничено. Кървавата част на деня щеше да настъпи след, предполагам, около трийсет минути. Извадих кама и я задържах ниско, скрих се по-дълбоко в сенките на старата къща. После прибрах камата и опипах дръжката на рапирата, но не я извадих. Пипнах Маготрепач, но го оставих увит около китката ми. Стиснах ръце в юмруци и ги отпуснах.

Какво ставаше в момента в жилището на Кели — можех само да предполагам. Но не хранех никакво съмнение, че появилият се преди малко джерег е пратеник на Херт. Щеше да влезе и да каже: „Херт идва“. Нито Кели, нито пратеникът щяха да знаят защо, така че...

Наталия и Пареш излязоха от сградата и тръгнаха в противоположни посоки.

Кели щеше да потърси помощ. От кого? От „масите“, разбира се. Предишният ми план го изискваше и след това щях да уведомя стражата на феникс за това, и да предизвикам взаимно унищожение. Сега обаче нямаше да го направя, защото Коути все още беше в играта.

Появиха се четирима джереги. Мутри. Двама влязоха вътре да огледат мястото, докато другите проучат района, търсейки хора като мен. Останах скрит. Ако Ищван беше тук, той също се беше скрил

добре. Както и Квайш. Почнах да разбирам колко лесно е да се скриеш на една градска улица и колко е трудно да намериш някой, който се крие.

Около седем минути по-късно се появи Херт, придружен от Баджинок и още трима гардове. Влязоха в жилището. Съсредоточих се за миг и направих една много простичка магия. Една монета се затопли. Една телепортна преграда се появи около жилището на Кели.

Някъде по същото време на улицата започнаха да се събират източняци и текла. Един от биячите навън влезе, вероятно за да докладва за този развой на нещата. Излезе отново. В другия край на улицата започнаха да се трупат стражи феникс. За изненадващо къс срок — не повече от пет минути може би — предишната сцена се повтори: около двеста въоръжени източняци от едната страна, около осемдесет стражи феникс от другата. Това за тебе, Кели. Моментална конфронтация, благодарение на любезното съдействие на баронет Талтош.

Неприятното беше, че вече не исках конфронтация. Онзи план предвиждаше Коути да е извън играта, за да мога аз да убия Херт, докато Ицван убива Квайш, а стражите убиват Кели и бандата му. Но не аз бях пратил съобщение до стражите феникс за това събитие; бяха го разбрали сами. Все едно, да вървят по дяволите.

Е, на този етап нямаше път за изтегляне. Херт щеше вече да е вътре, щеше да е разбрал, че съобщението не е дошло от Кели, и щеше да е разбрал, че около сградата има телепортна преграда. Щеше да реши, че дебна някъде отвън и чакам да го убия. Какво щеше да предприеме? Ами, можеше просто да се опита да излезе навън, надявайки се, че няма да се опитам да го убия при толкова стражи феникс наоколо. Или можеше да повика още охрана, да го обкръжат плътно и да излязат, и да се отдалечат достатъчно, за да може да се телепортира. В момента сигурно беше много ядосан.

Лейтенантката от предишния път не се виждаше. За сметка на това стражите на феникс се командваха от някакъв стар драгар, носещ синьото и бялото на дома Тиаса, под златния плащ на феникс. Имаше характерната, стегната и в същото време отпусната стойка на войник ветеран. Ако беше източняк, сигурно щеше да си е пуснал дълги мустаци, които да подръпва. Но не беше, затова от време на време се почесваше по носа. Иначе почти не се движеше. Забелязах, че мечът

му е много дълъг, но лек, и реших, че не държа да се бия с него. След това ми хрумна, че е стар тиаса на команден пост в стражата феникс, и осъзнах, че е много възможно да е самият лорд Хааврен, бригадният генерал. Бях впечатлен.

Продължаваха да се събират източняци и стражи, а ето, че и Кели пристъпи навън и огледа, придружен от Наталия и още двама. Скоро се прибраха. От наблюдението на Кели не можах да разбера нищо. Малко по-късно излязоха Грегъри и Пареш и започнаха да говорят тихо на източняците. Реших, че им казват да запазят спокойствие.

Сключих пръсти. Затворих очи и се съсредоточих върху сградата отсреща. Спомних си коридора. Видях счупения порцелан на пода до десния ми крак, но го пренебрегнах: можеше да са го помели. Призовах в ума си една картина с червеникаво петно, което сигурно беше от алкохол, на пода и на отсрещната стена. После си спомних стълбището по средата на коридора, водещо вероятно до мазе, със завеса отгоре. Таванът беше с олющена боя и гнила дървения. От него висеше оръфано въже, сигурно държало някога светилник. Спомних си дебелината на въжето и как висеше оръфаният му край, и формата на нишките. Спомних си дебелия пласт прах зад завесата. И самата завеса, с изтъканите по нея спирали от тъмнокафяво и мръсносиньо, всичко това на избелял с времето зеленикав фон. Миризмата в коридора, душна и прашна, и толкова гъста, че почти я усещах с език; дори усетих вкуса на прахта в устата си.

Реших, че съм го получил. Задържах го там, закрепих го и изтеглих по връзката си към Глобуса, и силата потече през мен към формите, които бях създал, нишките се оформиха, завъртяха се и се заплетоха, докато повторят напълно картината, миризмата и вкуса, които държах в ума си.

Притеглих ги, плътно затворил очи, и разбрах, че съм попаднал някъде, защото червата ми се раздвижиха и ми прилоша. Усуках ги за последно, отворих очи — и да, бях там. Не изглеждаше и не миришеше точно както го помнех, но беше почти същото. Във всеки случай ме скриваше много добре.

Допусках, че в коридора ще има охрана, затова се постарях да запазя тишина. Случвало ли ви се е някога да чувствате, че сте готов всеки момент да повърнете и в същото време да трябва да пазите

тишина? Но да не се занимаваме с това. Все едно, справих се. След малко рискувах да надникна през завесата. Видях, че един бодигард стои в коридора. Беше толкова нащрек, колкото можеше да е, когато не се случва нищо, което значи, че изобщо не беше нащрек. Дръпнах се бързо, без да ме види. Погледнах в другата посока, към задната врата, но не видях никого. Зад вратата сигурно имаше още един-двама, или при задния вход на самото жилище, но засега можех да ги пренебрегна.

Вслушах се внимателно и успях да различа гласа на Херт. Говореше безапелационно. Значи беше вътре. И беше добре защитен, разбира се. Изборът ми беше доста ограничен. Можех да се опитам да отстраня защитата му един по един. Тоест да измисля начин да кротна този, без да вдигам в тревога другите вътре, да скрия тялото и да изчакам някой да излезе да провери, след което да повтора упражнението. Изглеждаше привлекателно донякъде, но сериозно се съмнявах, че ще мога по този начин да премахна толкова много, без да вдигна шум. Пък и Херт можеше всеки момент да реши да изхвърчи навън, ако преценеше, че това е най-големият му шанс.

От друга страна, оставаше ми само още една възможност и тя беше глупава. Искам да кажа, наистина глупава. Единственият път, когато правиш нещо глупаво, е когато толкова си побеснял, че не можеш да мислиш ясно, очакваш, че все едно ще загинеш, преживял си много недели безсилие, натрупало се до точката, отвъд която искаш да се пръснеш, и решаваш, че може би ще отведеш няколко от тях със себе си, и общо взето вече просто не ти пука.

Реших, че моментът е идеален.

Проверих всичките си оръжия, след което извадих два тънки и изключително остри ножа за хвърляне. Задържах ръцете си на хълбоците, така че ножовете, макар и да не бяха скрити, да не се набиват на очи. Излязох в коридора.

Забеляза ме веднага и ме зяпна. Крачех право към него и доколкото си спомням, с усмивка на устните. Да, всъщност съм сигурен. Може би точно това го спря, но само ме гледаше. Пулсът ми вече се учестяваше. Продължавах да вървя към него — изчаквах или докато го приближа достатъчно, или докато той се задвижи. Сега, като си мисля за онези десет стъпки по коридора, предполагам, че щях да бъда посечен, ако се бях опитал да му налетя, но с това, че просто

вървах към него, усмихнат, изглежда, го лиших от трезва преценка. Гледаше ме като хипнотизиран, замръзнал, докато не заставах точно пред него.

Тогава го заковах, с единия нож в корема, което е една от най-обездвижващите нефатални рани. Той рухна на пода в краката ми.

Извадих нож от ботуша си: такъв, който може да се хвърля, а също така и да режеш или мушкаш с него. Влязох в стаята.

Двама гардове тъкмо поглеждаха към вратата и посягаха към оръжията. Пратеникът седеше на един диван, затворил очи и с отегчена физиономия. Баджинок стоеше до Херт, който говореше на Кели. Можех да видя лицето на Кели, но не и на Херт. Кели не беше доволен. Коути стоеше до Кели и ме забеляза веднага. Пареш и Грегъри бяха в стаята, с още трима източняци и един текла, които не познавах.

До Херт също имаше един гард, който беше зяпнал в мен — очите му се разширяваха. Държеше нож. И беше готов да го хвърли по мен. И падна, с моя нож високо в дясната страна на гърдите.

Докато падаше, успя да метне оръжието, но то се плъзна встрани и само ме забърса по кръста. След като го избегнах, се обърнах, за да убия Херт, но Баджинок беше застанал пред него. Изругах наум и се извъртях към другия край на стаята, за да се оправя със следващата група противници.

Другите двама гардове извадиха оръжия, но се оказах по-бърз от тях. Пратих и на двамата по една стреличка, намазана с отрова, която щеше да стегне мускулите им, и добавих в телата им по още две неща, за всеки случай. Двамата се смъкнаха на пода, станаха и пак се смъкнаха.

Междувременно рапирата ми беше излязла от ножницата, а в лявата си ръка стисках кама. Баджинок беше извадил отнякъде лепип, което беше гадно, защото можеше да счупи острието на рапирата ми, ако го удари. Херт ме гледаше над рамото му. Осъществяването не беше извадил оръжие. Не знам, може би не е имал. Избегнах един удар от Баджинок и му отвърнах с рипост — посякох го чисто в гърдите. Направи един спазъм и падна. Погледнах към онзи, дето играеше пратеник. Държеше кама и тъкмо ставаше. Пусна камата и седна отново, с ръце много далече от тялото.

Откакто бях пристъпил в стаята, бяха изтекли не повече от десет секунди. Сега трима гардове лежаха на пода в различна степен на дискомфорт и безсилие (да не говорим за онзи в коридора), Баджинок най-вероятно издъхваше, а оцелелият джерег от страната на Херт беше заявил, че е извън играта.

Не можех да повярвам, че се е получило.

Нито пък Херт, който каза:

— Какво си ти, все пак?

Прибрах рапирата и извадих камата от колана. Не му отговорих, защото нямам навик да говоря с жертвите си — това поставя отношенията на съвсем погрешна основа. Чух нещо зад гърба си и видях, че очите на Коути се разшириха. Хвърлих се към стената, превъртах се и се надигнах на колене.

Някакво тяло — което не бях включил в сметката — лежеше на пода. Коути бе извадила кама и я държеше до хълбока си. Херт все още не беше помръднал. Проверих трупа, за да се убедя, че не е нещо повече от труп. Не беше. От гърба му стърчеше нещо като железен шип. Благодаря ти, Ищван, където и да си.

Изправих се отново и се обърнах към пратеника.

— Излез — казах му. — Ако пазачите тръгнат да влизат, моите хора отвън ще те убият. — Можеше като нищо да се зачуди защо, след като имам хора отвън, не са убили пазачите. Но не каза нищо; просто излезе.

Направих една стъпка към Херт и вдигнах камата. В този момент изобщо не ме интересуваше кой ме гледа и дали ще ме предадат на Империята. Искях само всичко това да свърши.

— Чакай — каза Кели.

Спрях се, предполагам най-вече поради пълно удивление.

— Какво?

— Не го убивай.

— Ти луд ли си? — Направих още една крачка. Херт ме гледаше абсолютно безизразно.

— Говоря сериозно — каза Кели.

— Радвам се.

— Не го убивай.

Спрях се и отстъпих крачка назад.

— Добре. Защо?

— Той е *наш* враг. Воюваме с него от години. Не искаме ти да влизаш и да ни решаваш проблема, и не искаме имперско, нито дори джерегско разследване за смъртта му.

— Знаеш ли, може да ти е трудно да го повярваш, но не давам и един писък на текла какво искате вие — казах. — Ако не го убия сега, съм мъртъв. Мислех, че бездруго съм мъртъв, но работите, изглежда, се решиха така, че може и да поживея. Няма да...

— Смятам, че можеш да уредиш той да престане да те гони, без да се самоубиваш.

Примигнах, после попитах:

— Добре де, как?

— Не знам — каза Кели. — Но погледни ситуацията. Ти му разнебити организацията почти до основи. Ще са му нужни всички ресурси само за да я възстанови. Той е в слаба позиция. Можеш да уредиш нещо.

Погледнах Херт. Лицето му беше все така безизразно. Казах:

— В най-добрия случай това означава, че просто ще изчака.

— Може би — отвърна Кели.

Обърнах се отново към него.

— Откъде знаеш толкова много как действваме ние и в каква ситуация е той?

— Работата ни е да знаем всичко, което засяга нас и тези, които представляваме. С него воюваме от години, по един или друг начин. Длъжни сме да го познаваме и да знаем как действа.

— Добре. Сигурно. Но все пак не ми каза защо трябва да го оставям жив.

Кели ме изгледа с присвити очи.

— Знаеш ли, ти си едно живо противоречие. Роден си в Южна Адриланка, източняк си, но ето, че цял живот правиш всичко възможно, за да го отречеш, да усвоиш нравите на драгарите, почти да се *превърнеш* в драгар, нещо повече, в аристократ...

— Това са глупости...

— Понякога подражаваш дори на речевите шаблони на аристокрацията. Мъчиш се да станеш... не богат, а властен, защото точно това цени аристокрацията над всичко останало. И все пак в същото време носиш мустаци, за да наблегнеш на източняшкия си произход, и се солидаризираш с източняците дотолкова, че както са ми

разправяли, никога не си прилагал занаята си върху свой събрат, и всъщност си отказал предложението да убиеш Франц.

— И това какво...

— Сега трябва да избираш. Не искам от теб да се откажеш от професията си, колкото и отвратителна да е тя. Всъщност не искам от теб нищо. Казвам ти, че в интерес на нашите хора е да не убиваш това лице. Прави каквото искаш. — И ми обърна гръб.

Прехапах устна, удивен отначало, че изобщо мисля за това. Поклатих глава. Сетих се за Франц, който беше искрено доволен от това, че използват името му за пропаганда, след като е умрял, и за Шерил, която сигурно изпитваше същото, и си помислих за всичко, което Кели ми беше наговорил последните няколко пъти, когато си приказвахме, и за Наталия, и си спомних разговора с Пареш, сякаш преди толкова време, и как ме погледна накрая. Сега го разбрах.

Повечето хора никога не са имали възможност да избират на чия страна да застанат, но аз я имах. Точно това ми говореше Пареш, и Шерил, и Наталия. Франц бе помислил, че вече съм избрал. Дватамата с Коути бяхме стигнали до точка, при която можехме да изберем страните си. Коути беше избрала, сега трябваше да го направя и аз. Зачудих се дали мога да избира да остана по средата.

Изведнъж престана да има значение, че стоя сред тълпа непознати. Обърнах се към Коути и казах:

— Би трябвало да се присъединя към теб. Знам. Но не мога. Или не искам. Предполагам, че до това се свежда.

Тя не каза нищо. Нито някой друг. И в ужасната тишина на тази гадна малка стаичка просто продължих да говоря:

— Каквото и да е това, в което съм се превърнал, то не може да погледне извън себе си. Да, бих искал да извърша някакво велико добро за човечеството, ако така го наричате. Но не мога и двамата сме затънали в това. Мога да рева и да вия колкото си искам, но това няма да промени мен, теб или каквото и да било.

Все още всички мълчаха. Обърнах се към Кели.

— Сигурно никога няма да разбереш колко много те мразя. Уважавам те и уважавам това, което правиш, но ти ме унизи в собствените ми очи и в тези на Коути. За това не мога да ти простя.

И тогава, само за миг макар, видях, че и в него има нещо човешко.

— Аз ли съм го направил? Ние правим това, което сме длъжни. Всяко решение, което взимаме, се основава на това, което е нужно. Наистина ли аз съм ти причинил това?

Свих рамене и се обърнах към Херт. Като съм го почнал, поне да го довърша.

— Тебе пък те мразя най-много. Много повече, отколкото мразя него. Искам да кажа, това е извън бизнеса. Искам да те убия, Херт. И бих го направил много бавно — да те изтезвам, както ти мен. Това искам.

Все още ме гледаше съвсем безизразно с проклетите си очи. Искях да го видя да се присвие поне, но нямаше да го направи.

Може би щеше да е по-добре за него, ако го направеше. А може би не. Но докато го гледах, за малко отново да побеснея. Държах стилет, любимото ми оръжие за обикновено убийство. Жадувах да го накарам да го усети, а този негов безизразен поглед ми дойде много. Просто не можах да го понеса. Стиснах го за гърлото, тласнах го към стената, вдигнах острието срещу лявото му око. Казах му някои неща, които вече не помня, но не бяха нещо повече от ругатни. После казах:

— Те искат да те оставя жив. Добре, копеле такова, можеш да живееш. Засега. Но те наблюдавам, ясно ли е? Пращаш някой подир мен и си труп. Схвана ли?

— Няма да пратя никой подир теб — най-после отвори уста той.

Поклатих глава. Не му вярвах, но прецених, че поне съм спечелил малко време. Казах на Коути:

— Прибирам се у дома. Идваш ли с мен?

Тя ме погледна, със сбърчено чело и с жал в очите. Обърнах ѝ гръб.

Щом Херт тръгна към вратата, чух зад себе си дрънчене на стомана и в стаята влетя тежък меч. След него влетя и един джерег, заднешком. От гърлото му стърчеше рапира, а към рапирата беше прикрепено деденцето ми. Амбрус беше на рамото му. Лойош долетя в стаята.

— Ноиш-па!

— Да, Владимир? Искал си да ме видиш?

— Може да се каже. — Нещо ми кипеше отвътре. Реших, че трябва да изляза, преди да е избухнало.

— Здравей, Талтош — каза Кели. На дядо ми.

Двамата си кимнаха.

— Изчакай тук — казах през рамо.

Излязох в коридора. Гардът, когото бях ранил, още охкаше и се държеше за корема, въпреки че беше извадил ножа. До него имаше още един, който се държеше за десния крак. Забелязах рани по двата му крака, по ръцете и на рамото. Раните бяха малки, но може би дълбоки. Бях доволен, че дядо ми все е още толкова добър, колкото го помнех. Минах предпазливо покрай тях и излязох на улицата. Вече се беше оформила плътна редица въоръжени източняци и също така плътна редица от стражата на феникс. Гардове джерег обаче не се мяркаха.

Минах през стражите, докато стигна до командира им.

— Лорд Хааврен?

Погледна ме и лицето му замръзна. Но ми кимна.

— Неприятности няма да има — казах. — Беше грешка. Сега източняците ще си тръгнат. Исках само да ви го кажа.

Изгледа ме за миг и се обърна, все едно че бях някаква мърша. Обърнах се и отидох в аптеката. Намерих магьосничката и рекох:

— Така, можеш да я вдигнеш. И ако искаш да припечелиш още малко, Херт скоро ще излезе на улицата. Мисля, че ще ти е много признателен, ако го телепортираш до вкъщи.

— Благодаря. За мен беше удоволствие.

Кимнах и закрачих обратно към квартирата на Кели. Междувременно Херт се появи с няколкото си ранени мутри, в това число и един, на който трябваше да му помагат. Дори не ме погледна. Минах покрай него и с крайчеца на окото си видях, че магьосничката го приближи и го заговори.

Когато влязох вътре, от дядо ми нямаше и помен, както и от Коути. Лойош каза: „В кабинета на Кели са“.

„Хубаво“.

„Защо ме прати при него, а не се свърза псионично?“

„Дядо ми не го одобрява, освен в краен случай“.

„Случаят не беше ли краен?“

„Ох! Добре де, исках да се разкараш, за да мога да направя нещо глупаво“.

„Разбирам. Е, направи ли го?“

„Аха. И даже се отървах“.

„О? Значи ли това, че вече всичко е наред?“

Погледнах към кабинета, където дядо ми говореше с Коути.

„Сигурно не. Но вече не зависи от мен. Мислех, че сигурно ще съм умрял след всичко това, и исках някой да се погрижи за Коути“.

„А Херт?“

„Обеща да ме остави на мира — пред свидетели. Това ще го принуди да удържи на думата си, поне няколко недели“.

„А след това?“

„След това ще видим“.

17.

„1 БР. НОСНА КЪРПА: ИЗПЕРЕТЕ & ОГЛАДЕТЕ.“

На другия ден получих вест, че войската се е изтеглила от Южна Адриланка. Коути не се появи. Но всъщност не бях го очаквал.

За да си прочистя малко мозъка, се поразходих из квартала. Започваше да ми харесва чувството, че не съм толкова застрашен, колкото бях, когато започна цялата тази дивотия. Сигурно това положение нямаше да продължи дълго, но щях да му се радвам, докато мога. Даже се поразходих малко извън района си, просто защото ми беше много хубаво да се мотая без страх. Влязох в няколко гостилници, които обикновено не посещавам, и ми беше много добре. Гледах обаче да не се напия, макар че сигурно щеше да е все едно.

Минах и покрай оракула, когото бях посетил преди толкова време, и помислих да се отбия, но не го направих. Макар че продължавах да се чудя какво да правя с толкова много пари. Ясно беше, че няма да купя замък на Коути. Дори да се върнеше при мен, съмнявах се, че ще го иска. А идеята да си купя по-висока титла в дома Джерег ми се струваше нелепа. Оставаше да...

И тогава решението ми светна.

Първата ми реакция беше да се изсмея, но точно тогава не можех да си позволя да се изсмея на каквато и да било идея, а освен това щях да изглеждам глупаво — стоя посред улицата и се превивам от смях. Колкото повече се замислях обаче, толкова по-логично изглеждаше. Тоест, от гледна точка на Херт. Тоест, както ми беше казал Кели, човекът беше почти разбит; това щеше да му даде възможност да остане жив, без да му се налага да се опитва да ме убие.

От моя гледна точка беше още по-лесно. Щеше да ми навлече няколко административни проблема, разбира се, но можех да изтърпя няколко административни проблема. Хм. Приключих с разходката без инциденти.

Два дни по-късно седях в кабинета си. Намествах детайлите, пусках нещата в действие, такива дреболии. Влезе Мелестав.

— Да?

— Току-що пристигна пратеник от Херт, шефе.

— О? И какво има да ни съобщи?

— Каза „Да“. И че ще се сетиш за какво става дума. Чака отговор.

— Проклет да съм — викам му. — Да. Знам за какво става дума.

— Някакви указания?

— Да. Иди в трезора и изтегли петдесет хиляди златни империала.

— Петдесет хиляди?

— Точно така.

— Но... добре. После какво?

— Дай ги на пратеника. И му осигури ескорт. Погрижи се сумата да стигне до Херт.

— Слушам, шефе. Както кажеш.

— После се върни тук — чака ни много работа. И кажи на Крейгар да дойде.

— Окей.

— Вече съм тук.

— Ъ? Ох!

— Какво е станало?

— Точно каквото искахме. Имаме проституцията, която ще трябва да закрием или разчистим, биячите, които ще избием, и хазарта, чистачките и дребния бизнес, които можем да оставим.

— Искаш да кажеш, че стана?

— Мда. Току-що купихме Южна Адриланка.

Прибрах се вкъщи късно същата нощ и заварих Коути заспала на дивана. Погледнах я. Тъмната ѝ, много тъмна коса се беше разрошила върху финото ѝ гордо лице. Скулите ѝ изпъкваха на бледата светлина на единствената запалена лампа, а тънките ѝ изящни вежди се бяха събрали, докато спеше, сякаш се удивляваше на нещо, което ѝ разказваше сънят.

Беше все така красива, вътрешно и външно. Заболя ме, докато я гледах. Разтърсих я леко. Тя отвори очи, усмихна ми се тъжно и се надигна.

— Здравей, Влад.

Седнах до нея, но не много близо.

— Здравсти.

Тя примига, за да прогони съня от очите си. След малко каза:

— Имах дълъг разговор с Ноиш-па. Предполагам, че ти си го искал, нали?

— Знаех, че не мога да ти го кажа сам. Надявах се, че той ще намери начин да ти каже неща, които аз не можех.

Тя кимна.

— Искаш ли да ми разкажеш за това? — попитах.

— Не съм сигурна. Това, което ти казах тогава, колко нещастен си и защо, всичко това е истина, струва ми се.

— Да.

— И смятам, че това, което правя, с Кели, е правилно, и ще продължа да го правя.

— Да.

— Което не е пълният отговор на всички въпроси. След като реших, че ще го правя, сметнах, че това ще реши всичко, и се отнесох към теб нечестно. Съжалявам. Всичко останало в живота не свършва с избора ми. Работя с Кели, защото това е моят дълг, но всичко не свършва с това. Имам също така дълг и към теб.

Сведох очи. След като не продължи, казах:

— Не искам да се връщаш при мен, защото го чувстваш като дълг.

Тя въздъхна.

— Разбираш какво имам предвид. Не, не исках да кажа това. Проблемът е, че ти беше прав, все пак *трябваше* да поговоря с теб за това. Но не можех да се насиля да рискувам... да рискувам това, което имаме. Разбираш ли ме?

Погледнах я. Знаете ли, това пък изобщо не ми беше хрумвало. Искам да кажа, знаех, че изпитвам страх и несигурност; но изобщо не си бях помислял, че *тя* също може да ги изпитва.

— Обичам те — казах.

Тя ми подаде ръка, приближих се до нея и я прегърнах. После казах:

— Връщаш ли се?

— Дали да се върна? Все още имаме да оправим много неща помежду си.

Сетих се за последната си покупка и се изсмях.

— Ама ти нищо не знаеш!

— А?

— Току-що купих Южна Адриланка.

Тя ме зяпна.

— Купил си Южна Адриланка? От Херт?

— Ами да.

Тя поклати глава.

— Е, значи има за какво да си говорим.

— Коути, това спаси живота ми. Не те ли...

— Вече не.

Замълчах. След малко тя каза:

— Вече съм се посветила. На Кели, на източняците, на текла. Още не знам какво изпитвам от това.

— Аз също — отвърнах. — Не знам дали ще е по-лесно, или по-трудно да се разберем, ако отново заживееш тук. Знаем само, че ми липсваш и че много ме боли, когато лягам да спя без теб.

Тя кимна.

— Тогава ще се върна, щом ме искаш. И ще се опитаме да се разберем.

— Искам го.

Тогава нито го отпразнувахме, нито нищо, но се прегърнахме и за мен това беше празник, а сълзите ми, които закапаха на рамото ми, бяха чисти и хубави като смеха на невинно осъден, най-ненадейно оправдан.

Което донякъде, точно тогава, ме описваше съвсем добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.